

Không Thể Ở Bên Nhau

Contents

Không Thể Ở Bên Nhau	1
1. Văn Án	2
2. Chương 1: Lướt Ngang Qua Đời	2
3. Chương 2: Dấu Ấn Đầu Tiên	7
4. Chương 3: Chỉ Là Gió Thoáng Qua	10
5. Chương 4: Từ Cái Nhìn Đầu Tiên	12
6. Chương 5: Trốn Tránh	15
7. Chương 6: Không Bận Tâm	19
8. Chương 7: Giao Dịch Trái Tim	23
9. Chương 8: Người Tiêu Dương Yêu	26
10. Chương 9: Tình Cảm Này Ai Sẽ Gánh Chịu ?	29
11. Chương 10: Em Ước Có Thể Mãi Như Thế Này	32
12. Chương 11: Giây Phút Dừng Lại Để Em Ở Bên Anh	36
13. Chương 12: Khi Chuyện Này Bị Phơi Bày	39
14. Chương 13: Nghiệt Duyên	42
15. Chương 14: Chúng Ta Chưa Bao Giờ Thuộc Về Nhau	45
16. Chương 15: rồi Hai Ta Sẽ Xa Nhau Sao?	48
17. Chương 16: Giữ Hay Buông?	51
18. Chương 17: Một Lần Anh Yếu Đuối Trên Vai Cô	53
19. Chương 18: Cả Một Thế Giới	55
20. Chương 19: Chọn Lựa?	58
21. Chương 20: Đừng Chờ Nhau Nữa	63
22. Chương 21: Ra Mắt Lễ Đính Hôn, Thông Báo Ngày Cưới.	67
23. Chương 22: Đừng Đợi Nữa	71
24. Chương 23: Tốt Nhất	74
25. Chương 24: Váy Cưới	77
26. Chương 25: Chẳng Còn Gì	81
27. Chương 26: Không Gặp Lại	83
28. Chương 27: Chúc Em Cả Đời Bình An	86
29. Chương 28: Cả Đời Này Sẽ Không Thể Quên	89
30. Chương 29: Hồi Ức Mãi Không Quên	92
31. Chương 30: Tại Sao?	94
32. Chương 31: Lừa Dối	98
33. Chương Cuối: Đời Này Kiếp Này	102
34. Lời Nói Riêng	105

Không Thể Ở Bên Nhau

Giới thiệu

Anh ôm cô trong vòng tay, cô mỉm cười với anh vì sự hạnh phúc. Cô nhìn lên bầu trời rộng lớn, rồi c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-o-ben-nhau>

1. Văn Án

Anh ôm lấy cô, cô bật cười vì sự hạnh phúc ngọt ngào. Cô nhìn lên bầu trời cao, bầu trời nơi đó có rất nhiều vì sao lấp lánh. Cô nói.

“ Ngôi sao sáng nhất to nhất là anh ... ” Rồi cô chỉ qua ngôi sao nhỏ bé, ánh sáng mập mờ nhưng ở rất xa ngôi sao sáng kia.

“ Còn ngôi sao này là em ... ”

Anh cúi xuống hỏi cô, tại sao cô lại nói như thế, tại sao ngôi sao cạnh ngôi sao to sáng kia không phải là cô.

Cô đáp rằng “ Hai cuộc sống của chúng ta vốn dĩ rất xa nhau, không thể cạnh nhau được ”

Lòng cô chợt đau như cắt, cô yêu anh nhưng cô không thể bên cạnh anh.

Anh đường đường là con trai của chủ tịch nước, đang được đề cử trong chức vị Bộ Trưởng Bộ Kinh Tế.

Còn cô là một cô gái bình thường, mẹ mất sớm.

Vì gia thế, vì hoàn cảnh xã hội cô và anh không thể đến được với nhau, mặc dù hai người bọn họ yêu nhau rất nhiều.

Cô nuốt nước mắt, lặng lẽ rời xa anh. Vì anh còn cả sự nghiệp và tương lai rộng mở.

Tình yêu hai người họ đã chia đứt, cô ôm mỗi tình dang dở cùng anh, còn anh ngậm ngùi nhìn cô ra đi.

Đời này, kiếp này, em vẫn mãi yêu anh. Nhưng chúng ta thật sự không thể ở bên nhau.

(Truyện kết thúc SE)

2. Chương 1: Lướt Ngang Qua Đời

Tạ Phí Ngôn đang đứng trước gương xoay xoay bộ quân phục đang mang trên mình. Cậu ta đang rất hạnh phúc khi được cấp trên cho vào nhóm Cảnh Sát Xuất Sắc và được lên cấp.

- Gia Tuệ Mẫn, cậu thấy tớ mang bộ này đẹp chứ ?

Gia Tuệ Mẫn ngồi ngay ghế nghiêng người cười cười, cậu ta đang mang bộ đồ này gần 3 năm nhưng lần nào thẳng chức đều hỏi như thế.

- Trung Úy Tạ, cậu mang bộ đồ này rất đẹp.

- Gia Tuệ Mẫn lúc nào cũng là sáng suốt nhất.

Từ nhỏ cô đều ở cạnh Tạ Phú Ngôn, tính tình con nít lớn lên đều không chịu bỏ.

- À Tuệ Tuệ, tớ chuyển đơn vị làm việc rồi.

- Mới lên cấp liền được chuyển chỗ sao ?

- Ừ. Tớ trong đội bảo vệ thủ tướng.

- Thủ tướng ? Tạ Phú Ngôn lên hương rồi.

Gia Tuệ Mẫn nghiêng đầu cười cười.

- Tuệ Tuệ việc làm của cậu ổn định chưa ?

- Có vẻ rồi. Tớ đang nhân viên thử việc trong công ty Hạo Hạo. Ông chủ ở đây rất tốt.

Công ty Hạo Hạo của cô chuyên về sản xuất hàng hóa gia dụng, Gia Tuệ Mẫn làm trong quản lý sổ sách. Năm nay Gia Tuệ Mẫn đã gần 26 nhưng chưa có mối tình đầu, tối ngày chỉ biết làm việc, không thích yêu đương.

Tạ Phú Ngôn đi thay đồ, từ trong vòng vọng ra.

- Tuệ Tuệ, cậu nên kiếm bạn trai cho bác trai vui mừng.

- Tớ không có thời gian yêu đương.

- Tuệ Tuệ, cậu đã 26 rồi đấy.

- Không nhắc chuyện của tớ, dạo này đã để ý được ai chưa ?

Mỗi lần nhắc tới chuyện tình cảm, Tuệ Mẫn đều cố ý tránh né.

- Rồi. Tớ đang để ý cô cảnh sát làm bên cảnh sát giao thông. Dễ thương cực.

- Chúc cậu thành công. Thôi tới giờ cơm. Tớ về đây.

Gia Tuệ Mẫn đứng dậy phui phui ra về. Nhà cô cách nhà Tạ Phú Ngôn chừng 500 mét.

Gia Tuệ Mẫn là một cô gái xinh đẹp nhưng số phận lại bi kịch, mẹ mất từ khi mới sinh cô ra, ở với ba. Mười lăm tuổi cô đã xinh đẹp vô cùng, có một lần bị một thanh niên kia cưỡng bức nhưng rất may có bảo vệ nên cô đã thoát thân lần đó. Đối với cô, ngày hôm đó là một ngày ám ảnh đến suốt cuộc đời mặc dù không tổn hại nhưng nó làm trong tâm trí của cô bé 15 tuổi sợ sệt với cuộc sống. Lên cấp ba, cô từng bị một khoảng thời gian trầm cảm vì sự hắt hủi của bạn bè, nhưng có Tạ Phú Ngôn bên cạnh nên cô không còn bị bạn bè ức hiếp. Cậu ta cũng giúp cô thoát khỏi cái bóng đêm của sự trầm cảm nặng nề.

- Ba mới về ạ ?

- Tuệ Tuệ, dạo này công việc của con ổn cả chứ ?

- Vâng ạ.

- Đừng cố gắng làm việc quá nhé con.

- Vâng ạ.

Ba cô là Gia Duy Đông, là công nhân ở xí nghiệp chế biến thực phẩm. Ông là một người cha rất yêu đứa con gái duy nhất của mình, chính bản thân luôn thấy tội lỗi khi không cho con mình được cuộc sống sung sướng như người ta. Nhìn con bé, ông chỉ biết đau xót và tự trách bản thân mình.

Hôm nay, Tuệ Mẫn trực công ty vào ca trưa chiều nên cô khoảng gần 9 giờ mới lên công ty. Hằng ngày cô vẫn đi bộ, cô chỉ đi xe buýt mỗi khi cần thiết. Hôm nay trời không nắng lắm, đang ở trong cuối mùa thu nên trời mát mẻ hẳn.

“ Hú ... hú ”

Từ xa, còi công an kêu in ỏi khắp đường. Cảnh sát dẹp đường vội vã đi lên thông báo, thành phố một lần vội vã né đường cho cấp cao nào đi. Cảnh tượng này xảy ra hằng ngày đến mức Tuệ Mẫn không còn giật mình khi nghe tiếng còi hú bên mình. Cô rảo bước tới ngã tư, công an đã bao vây chặt khu đó, cô chỉ biết đứng bên đường đợi vị chức cấp cao nào đấy dừng đèn đỏ.

Cô nhận ra ngay một người đứng cạnh chiếc BMW sáng bóng đang đứng ngay đường - Tạ Phú Ngôn. Bình thường cậu ta rất hay đùa hay nói, nhưng khi khoác lên mình bộ quân phục và khi làm nhiệm vụ cậu ta trở nên lạnh lùng quyết đoán hơn. Chơi với cậu ta gần 23 năm, nhưng bây giờ cô mới công nhận Tạ Phú Ngôn cũng rất đẹp trai. Cô bắt đầu đảo mắt sang người đàn ông ngồi trong chiếc BMW, người đàn ông này quả thật rất đẹp trai, khuôn mặt như tượng đúc, ánh mắt người này rất đáng sợ, nó sâu hiểm đến mức phải làm người khác phòng.

Khi người đàn ông này đưa mắt sang phía người bên đường thì lúc đấy đèn xanh đã nhảy, công an bắt đầu rời đi, chiếc BMW cũng dần chuyển bánh.

Cô trực xong ca chiều của mình là tầm bảy giờ, cô bắt đầu đi làm thêm. Nhiều lần Tạ Phú Ngôn nói cô không nên làm quá sức, mới làm công việc này xong liền chuyển sang việc khác như thế là không tốt cho sức khỏe. Còn Tuệ Mẫn cô cho rằng thay vì thời gian rảnh rỗi ở nhà nghỉ ngơi chi bằng kiếm một công việc làm, vừa thêm chút kinh phí vừa không lãng phí thời gian. Cô làm thêm ở một cửa hàng tạp hóa, thay ca làm, cô bắt đầu đeo tạp dề và bắt đầu công việc của mình từ quét dọn, xếp hàng vào kho.

- Đây.

Cô giật mình nhìn lên thì ra cô đang lau dọn vũng nước đổ.

- Trương Phong.

Trương Phong là bạn bè thân thiết với Tạ Phú Ngôn. Gia Tuệ Mẫn rất ít bạn bè, hầu như là không có. Những người cô quen biết đa số là bạn bè của Tạ Phú Ngôn.

- Phú Ngôn nói lát qua đưa cô về. Cậu ấy bận chút công việc. À cậu ấy đồ ăn tối cho cô.

- Cảm ơn anh.

Tuệ Mẫn rất quý Trương Phong, cậu ấy rất dịu dàng và ôn nhu khiến người khác bên cạnh rất thoải mái.

- Xin lỗi, tôi phải về đơn vị trực. Tôi đi trước nhé.

- Trương Phong, cảm ơn anh. Sau này anh bận thì anh đừng nghe lời tên Tạ Phú Ngôn mang đồ ăn cho tôi nhé.

- Không sao, được gặp cô đối với tôi rất vui vẻ.

- Tạm biệt anh.

Tuệ Mẫn nở nụ cười xinh đẹp với anh, Trương Phong chột đỏ mặt rồi quay người đi mất.

Tuệ Mẫn ăn tối rồi tiếp tục công việc của mình, đôi bàn tay nhỏ bé kia phải làm liên hồi, không được một tí nghỉ ngơi.

10 giờ tối sau khi dọn cửa hàng xong, cô đứng trước cửa đợi Tạ Phú Ngôn. Một lát lâu sau anh ta mới tới.

- Xin lỗi.

- Biết mấy giờ rồi không hả ?

- Xin lỗi mà. Tôi bận chút việc.

Vừa nói Tuệ Mẫn vừa xoay người rời đi, gần như 10 năm nay, cô đều đi chung với Tạ Phú Ngôn, cô sợ bóng đêm, cô sợ hoàn cảnh năm mình mười lăm tuổi.

- Việc gì ?

- Hôm nay phải hộ tống sếp lớn.

- Sếp lớn nhờ cậu đi mua đồ à ?

- Này tôi là cảnh sát đây. Không phải người giúp việc.
- Ủ ừ.
- Sếp lớn này là con trai độc nhất của chủ tịch nước đây. Tôi công nhận một điều anh ta rất đẹp trai, lạnh lùng.
- Người ta là con trai sếp lớn mà. Soái ca như vậy cũng đúng.
- Anh ta lạnh lùng nhưng chưa chắc anh ta khó gần. Hôm nay anh ta nhờ tôi đưa anh ta đi dạo quanh thành phố. Anh ta về đây đi công tác, anh ta đang được đề cử trong chức vị Bộ Trưởng Bộ Kinh Tế.
- Mà là con trai ai ?
- Chủ tịch nước Duẩn Trung Hữu, tên là Duẩn Tiêu Dương.
- Là người ngồi trong chiếc BMW hồi sáng.
- Thấy sao ?
- Thấy.
- Ủ. Anh ta năm nay 29 tuổi, thông minh lại đẹp trai, nhà hào môn danh giá. Anh ta thực sự là hoàn hảo.
- Ủ.

Cô nói qua loa, cô công nhận nhìn xa người đàn ông tên Duẩn Tiêu Dương này tương mạo phi phàm. Nhưng đó không phải vấn đề để cô quan tâm, cần bản cô và người đàn ông hoàn hảo đó qua xa cách, mơ mộng hão huyền làm gì. Thay vì để thời gian đó làm được khối việc.

- Tuệ Tuệ, cậu thấy Trương Phong thế nào ?
- Đẹp trai lại rất tốt.
- Sao cậu không thử hẹn hò đi.
- Tôi không thích.
- Năm nay cậu 26 tuổi rồi.
- Tạ Phí Ngôn, tớ đã qua tuổi mơ mộng rồi. Tôi không còn thời gian để yêu đương.

Tạ Phí Ngôn cũng im lặng, cô nhất quyết cứng đầu làm anh khó chịu, không thể nào giải bày được.

- Mai tớ được nghỉ, tối cậu khỏi qua rước tớ.
- Ủ.

Tối nhà, Tuệ Mẫn vẫy tay chào cậu ta rồi vào nhà tắm. Cuộc sống của cô vẫn như hằng ngày, không có gì thay đổi. Hôm nay, ba chác ngủ ở công ty, do nhà xa đi lại khó khăn nên ba cô ở lại khu nhà ở công nhân dành cho nhân viên.

Hôm nay, Tuệ Mẫn quyết định dậy trễ một chút, vì cô cảm thấy mình rất mệt mỏi. Bỗng điện thoại reo phá tan giấc ngủ của cô.

- Alo.
- Alo. Tuệ Tuệ hả ?
- Ủ.
- Tôi để quên thẻ làm việc ở nhà rồi, mà bây giờ tôi không có thời gian để về lấy. Cậu mang đi cho tôi được không ?
- Thẻ cậu ở đâu ?
- Tôi để ở trên ti vi, cậu sang mẹ tôi sẽ lấy dùm. Tôi đang ở phòng 304, khách sạn Hoa Quận.

- Được.

Tuệ Mẫn đứng dậy thay đồ, vì gấp gáp cô chỉ mang một cái áo sơ mi và quần jean, tóc túm dưới gáy.

Qua lấy thẻ, nhanh chóng bắt xe buýt, nhưng nhận ra muốn đến mấy khách sạn Hoa Quận phải đi mấy bận liền. Nên cô quyết định bắt taxi.

- Chào chị, tôi có thể giúp được gì cho chị ?

- Tôi có việc trên phòng 304.

- Xin lỗi chị, lâu 8 hôm nay được nghiêm ngặt canh gác. Chị không thể lên đấy được.

- Tôi ...

- Cho tôi lấy thẻ phòng 304.

Người đàn ông cao lớn xuất hiện ở cạnh cô, mang một áo sơ mi, quần tây thoải mái. Nhìn anh ta rất đẹp trai, khuôn mặt tỉ mỉ đến từng góc cạnh.

-Đây ạ.

Người đàn ông này cầm lấy thẻ rồi bỏ đi.

- À, anh Duẫn. Vị tiểu thư này muốn lên phòng 304.

Anh Duẫn? Chẳng lẽ người đàn ông này là Duẫn Tiêu Dương.

- Cô qua nói chuyện với vị ấy đi ạ.

- Hả ? À ờ.

Tuệ Mẫn giật mình.

- Chào anh, tôi muốn có người bạn làm cảnh sát bảo vệ. Người bạn tôi quên thẻ làm việc ở nhà nên gọi tôi mang lên.

- Bạn cô tên gì ?

- Tạ Phí Ngôn.

- À, cảnh sát Tạ.

- Vậy phiền anh mang lên giúp tôi được không ạ ?

- Ừ.

Tuệ Mẫn đưa thẻ cho Duẫn Tiêu Dương rồi cúi đầu.

- Cảm ơn anh ạ.

Duẫn Tiêu Dương không đáp lại mà đi thẳng. Anh đi lại thang máy thì có vài cảnh sát đi theo sau, quả nhiên anh ta là con trai độc nhất nhà họ Duẫn mà thiên hạ đồn bấy lâu nay.

Gia Tuệ Mẫn đứng im nhìn bóng người ấy, cô không phải con gái thích mơ mộng, nhưng tại sao khi nhìn người đàn ông này có gì khác biệt.

Chính em đã bị cuốn vào trận lốc xoáy năm ấy, nếu em không ngu muội mà trao tình cảm cho anh. Có lẽ kết thúc của chúng ta không buồn đến như thế.

3. Chương 2: Dấu Ấn Đầu Tiên

Duẩn Tiêu Dương thông thả lên tầng tám. Trong đầu anh xuất hiện sơ hình ảnh cô gái vừa nãy, cô gái có thân hình mỏng manh, mang một chiếc áo sơ mi trắng, quần jean tóc buộc túm bình thường, đôi mắt to buồn bã.

- Anh Duẫn, anh có điện thoại ?

- Ừ.

Duẫn Tiêu Dương nhận lấy điện thoại, suy nghĩ ấy chợt xóa nhạt.

- Tiêu Dương, anh đi công tác sao không nói em tiếng nào ?

- Vân Du, anh nghĩ em sẽ không quan tâm nó.

- Đúng, anh đi đâu em không quan tâm. Anh nhớ mua quà cho em. Thể hiện cho mọi người em và anh vẫn bình thường.

- Đừng lấy cớ.

- Thôi em bận. Tạm biệt anh.

- Ừ.

Triệu Vân Du là thiên kim tiểu thư có máu mủ dòng tộc hoàng gia, nhà họ Triệu bây giờ một bàn tay che trời, chức cao thấp đều có người nhà họ Triệu. Và Triệu Vân Du là người đính hôn với Duẫn Tiêu Dương, mặc dù mang tiếng là vợ sắp cưới của nhà họ Duẫn. Nhưng anh không yêu cô, và cô cũng vậy. Hai người bên nhau chỉ là danh tiếng, nhưng cô vẫn có người yêu của cô.

- Cảnh sát Tạ, có cô gái đưa anh cái này.

Anh đi vào phòng thì thấy Tạ Phí Ngôn đang dặn dò cho cấp dưới.

- Vâng, cảm ơn ngoài Duẫn.

-Hầu Bảo, anh đi ra ngoài đi.

Hầu Bảo là anh em thân thiết đi cùng với Duẫn Tiêu Dương bao năm nay, Tiêu Dương coi anh như anh là người anh em thân thiết cùng nhà.

- Vâng.

Đợi Hầu Bảo ra ngoài, anh mới nói nhỏ với Tạ Phí Ngôn.

- Cảnh sát Tạ.

- Ngài cứ gọi tôi là Phí Ngôn ạ.

- Ừ, Phí Ngôn. Anh cứ gọi tôi là Tiêu Dương.

- Vâng.

- Tôi mới đến đây lần đầu tiên. Tôi muốn đi dạo đây đó.

- Vậy tôi gọi Hầu Bảo chuẩn bị xe.

- Không, tôi muốn anh và tôi cùng đi.

Tạ Phí Ngôn trơ mắt.

- Không được đâu ạ, nếu cấp trên biết tôi sẽ bị kỷ luật.

- Đảm bảo sẽ không có gì. Đi cùng được chứ ?

- Nhưng còn bọn họ ?

- Tôi có cách.

Anh cầm điện thoại bấm số, nhanh chóng sau Hầu Bảo bước vào.

- Hầu Bảo, tôi quên hồ sơ công việc ở nhà rồi.

- Vậy để tôi cho người đi lấy.

- Tôi chỉ tin tưởng mỗi anh thôi, hồ sơ này rất quan trọng. Anh đi lấy dùm tôi, ở đây tôi đã có cảnh sát Tạ. Hồ sơ tôi để trên bàn, trong phòng làm việc.

- Vậy tôi sẽ cố gắng về nhanh.

- Ừ.

Từ đây về nơi anh ở ít nhất nửa ngày, anh đã sắp xếp tất cả. Đợi bọn họ đi, anh đeo mắt kiếng, cầm chìa khóa xe đi xuống.

- Phí Ngôn, hôm nay làm phiền anh một bữa.

- Không sao đâu ạ.

- Thành phố này nơi anh làm việc, chắc anh cùng rành đường nhỉ ?

- Thú thật, tôi chỉ biết trung tâm thành phố. Còn đường ngoại ô tôi không rành cho lắm.

- Thật sao ?

- Nếu anh không phiền thì tôi có một người bạn, thành phố này cô ấy rất rõ. Thậm chí còn kể tên rõ từng đường đấy ạ.

- Bạn thân của anh sao ?

- Vâng, tôi với cô ấy lớn lên cùng nhau.

- Tôi rất thích có một người bạn thời thơ ấu, nhưng tiền bạc địa vị đã làm tôi không được mọi người chào đón.

Nói tới đây, Phí Ngôn cầm chìa khóa xe bước vào xe, Tiêu Dương cũng nhanh chóng bước vào.

- Nếu cho tôi được chọn, tôi sẽ chọn tôi có một cuộc sống bình thường, cha mẹ tôi cũng bình thường. Chỉ cần gia đình hạnh phúc là đủ, tôi không thích cuộc sống hiện tại.

- Anh Duẩn rất được mọi người yêu quý.

- Đó chỉ là bề ngoài, tôi không biết bên trong họ như thế nào cả.

Duẩn Tiêu Dương đẹp trai, thông minh, nổi tiếng trong giới truyền thông là một chàng trai lạnh lùng, dứt khoát. Nhưng bên ngoài, anh là một người dễ gần, nhưng anh lại xa lánh cuộc sống của chính bản thân mình, vì căn bản anh ghét sự lừa dối.

- Tuệ Mẫn, cậu đang ở đâu ?

- Tớ vừa mới xuống trạm xe buýt gần nhà mình.

- Vậy cậu đứng ở đó đi, tớ tới đón.

- Đi đâu sao ?

- Hôm nay cần cậu làm hướng dẫn viên du lịch. Hôm nay cậu rỗi mà.

- Cậu chưa xin phép tớ ?

- Tuệ Mẫn, cậu đồng ý đi mà.

- Để coi thái độ của cậu đã.

- Tuệ Mẫn.

- Được, . Không cần trả lương, chỉ cần cho tớ ăn.

- Được, được.

- Vậy tớ đứng đây.

Phí Ngôn cúp máy, nhìn sang Tiêu Dương đang ngồi cạnh mình.

- Cô ấy đồng ý chứ ?

- Vâng.

Một lát sau, chiếc BMW sáng bóng đậu ngay trước mặt cô, kính xe dần mở ra.

- Lên đi.

Cô giật mình nhận ra, người đàn ông này không phải cô mới gặp hồi sáng sao. Anh ta chẳng phải là Duẫn Tiêu Dương sao ? Cô có chút chần chừ bước tới chiếc xe.

- Lên đi.

Đời Tạ Phí Ngôn hồi thúc tiếng thứ hai cô mới giật mình, cô đi ra phía sau ngại ngùng vào chỗ ngồi.

- Chào anh, tôi là Gia Tuệ Mẫn.

- Chào cô, tôi là Duẫn Tiêu Dương.

Đúng rồi, anh ta là Duẫn Tiêu Dương, nhân vật huyền thoại mới nổi.

Trong xe, không khí ngọt ngào đến lạ thường.

- Tuệ Tuệ, cậu ăn sáng chưa ?

- Tớ đã ăn sơ rồi.

Mỗi lần mở miệng, có có cảm giác hơi khí lạnh ngưng tụ đầu đầu, trên kia, người ngồi phía trước đang nhìn cô qua kiếng chiếu hậu.

- Tôi để hai người ở công viên giải trí, tôi phải về đơn vị thay đồ, mang bộ quân phục này sẽ làm người khác để ý mất.

- Cậu cứ lấy xe đi, để tôi và cô ấy ở đó được rồi.

Nghe xong câu đó, cô lại cảm giác lạnh hơn bình thường.

Đúng như dự định, Tạ Phí Ngô đang ghét để cô và anh ở công viên giải trí rồi mất hút. Cảm giác khó chịu dâng lên bởi hồi trong người.

- Anh Duẫn, chúng ta đi đâu đấy đi.

Để phá vỡ không khí lạnh lẽo hơn Nam Cực, cô phải lên tiếng. Phong cách e thẹn ngại ngùng căn bản không phải gu của cô.

- Tôi gọi cô là Tuệ Mẫn nhé.

- Được.

Tuệ Mẫn giấu đi trong bộ đồ, còn Tiêu Dương, người anh luôn tỏa ra hào khí, ánh sáng hào quang khắp người.

Dần dần, không khí ấy được tan biết dần đi, Tuệ Mẫn bắt chuyện với anh, anh rất vui vẻ.

- Anh Duẫn, anh có muốn uống một ly cafe không ?

- Ở đâu ?

- Ngay chiếc máy này.

Cô chỉ vào một chiếc máy cafe tự động, rồi nhanh chóng bỏ vào trong một chút tiền lẻ, nhanh chóng hai ly cafe nóng hổi xuất hiện.

- Anh chưa từng uống sao ?

Thấy Tiêu Dương nhìn nó, cô tươi cười nói.

- Anh yên tâm, cafe này tất nhiên sẽ không bằng cafe hảo hạng anh hay uống. Nhưng lâu lâu đổi hương vị chẳng phải rất tuyệt sao.

- Đây.

Phí Ngôn xuất hiện, tươi cười quàng lấy vai cô.

- Tuệ Tuệ, cậu không mua cafe cho tớ sao ?

- Tự đi mà mua.

- Tuệ Tuệ, cậu đừng bị sắc đẹp của ngài Duẫn hớp hồn.

- Cậu đừng nói nhảm nữa.

- Trọng sắc khinh bạn.

Tạ Phí Ngôn mặt hầm hầm phun ra bốn chữ, Tiêu Dương nhìn cô mỉm cười. Từ này giờ, anh luôn im lặng nhìn cô, cô rất dễ thương, dễ gần nhưng rụt rè.

Cô rất biết giữ khoảng cách với anh, cô gọi anh là anh Duẫn, cô nói cô tốt với anh chứ không tốt với Phí Ngôn, cô nói nếu anh và Phí Ngôn rớt nước, cô sẽ cứu anh chứ không cứu Phí Ngôn. Cô nói anh đẹp trai biết bao nhiêu thì Phí Ngôn ngược lại bấy nhiêu. Cô chỉ cho anh cách anh mì xào, cô kể anh nghe về những con phố, cô dạy anh ăn cách ăn kẹo mút, cô nói rất nhiều, nhưng chỉ bênh anh, cô trách Phí Ngôn, cô làm bầu không khí vui vẻ, hôm nay cô làm rất nhiều thứ cho anh. Chỉ là việc nhỏ nhặt, nhưng mọi hành động đều thu hút vào ánh nhìn của anh.

4. Chương 3: Chỉ Là Gió Thoáng Qua

Gia Tuệ Mẫn ngồi ngơ ngẩn giữa một quán cafe, hôm nay cô có vẻ đi làm rất sớm, nên cô có ý định qua đây nhâm nhi một tách cafe nóng, cũng đã lâu cô chưa có thời gian ghé qua.

Trong đầu cô chợt có sự xuất hiện của Duẫn Tiêu Dương, anh chàng có tướng mạo phi phàm, rất hoàn hảo, cái sự lạnh lùng nhưng không kiêu ngạo của anh cô có chút ấn tượng. Cô nhận ra anh rất thích sạch sẽ, cầu toàn cái đẹp, anh khó tính nhưng không để bộc lộ ra bên ngoài. Nhận thấy suy nghĩ của mình có vẻ đi chiều hướng quá sâu, cô chợt xua tan nó, người đàn ông hoàn hảo đến thế tất nhiên sẽ không tới lượt cô.

- Có phải là cô Tuệ Mẫn ?

Đứng trước mặt người đàn ông tướng tá cao lớn, mang áo thun quần tây rất đơn điệu, cặp mắt kiếng che gần nửa mặt, nhưng cô vẫn nhận ra, căn bản vì cô đang nghĩ đến người này.

- Ngài Duẫn ?

- Tôi có thể ngồi đây được chứ ?

- Vâng.

Duẫn Tiêu Dương thông thả ngồi xuống chiếc ghế trước mặt cô. Rất nhanh, cô nhân viên mang một ly cafe tới cho anh. Anh gật đầu tỏ ý cảm ơn rồi quay sang nhìn cô.

- Tuệ Mẫn cô đi một mình sao ?

- Vâng, tôi có thói quen hay đi cafe một mình, nhưng bây giờ cũng đã giảm dần.

Anh nói chuyện với cô, nhưng không tháo mắt kính, cô nhận ra ngay bên tấm cửa kính kia có một người đàn ông mang đồ vest rất sang trọng, lễ phép đứng ngay cửa xe.

- Anh đi ra ngoài thế này không sợ báo giới sao ?

Cô quyết định đổi chủ đề.

- Bố tôi nhiệm kỳ hết năm nay, đối với họ bây giờ là người nào sẽ thay thế vị trí đây. Còn tôi, họ không quan tâm đâu.

Anh mỉm cười, nhìn hạt gạo ngay khoe miệng anh, cô chợt có chút bối rối. Nụ cười đó hôm qua đến giờ vẫn làm cô không ngừng xao xuyến.

- Tôi có chút việc đi trước, xin lỗi cô nhé.

- Vâng, anh đi ạ.

Duẩn Tiêu Dương hào soái bước ra khỏi quán cafe, đôi chân dài miên man làm tôn lên vóc dáng sang trọng của anh. Người đàn ông mang vest vừa này lễ phép mở cửa cho anh, anh ngồi trong rồi xe rời đi mất.

Do anh đeo kính râm nên cô sẽ không thấy ánh mắt anh, thực ra ánh mắt anh luôn nhìn về cô, từng cử chỉ nhỏ của cô đều bị thu hút vào trong tầm mắt anh. Từ nhỏ, anh là một con người có sức khỏe không tốt, luôn ở trong nhà và rất ít khi tiếp xúc đến bên ngoài, đến năm 10 tuổi anh được đưa qua nước ngoài điều trị, anh dần thay đổi, nhưng trái tim lạnh lùng của anh chưa hề từng đập nhanh trước người phụ nữ nào.

Còn cô, ánh mắt cô vẫn chăm chú nhìn chiếc xe đã mất hút, gặp anh lồng ngực cô đập mạnh, cô không thể điều khiển cảm xúc của mình được nữa.

- Ngài Duẩn, ngày mai là ngày ngài trở về thành phố đấy ạ.

- Ủ, tôi biết rồi.

Duẩn Tiêu Dương đi công tác ở đây hai tuần. Đối với anh, hai tuần này có rất ngắn, ngắn đến mức anh không hề nhận ra. Anh chợt mỉm cười cho sự ngốc nghếch của bản thân mình.

* ba ngày trước *

- Phí Ngôn, tôi muốn đi dạo.

- Vâng.

Tạ Phí Ngôn nhiều lần khốn đốn bởi cái đề nghị từ trên trời rơi xuống của thiếu gia nhà họ Duẩn. Anh nhiều lần phải đánh cược bản thân mình đưa anh ta đi dạo. Nhớ có một lần, có một đám nữ sinh nhìn Duẩn Tiêu Dương rồi hét toáng lên, nhiều ánh mắt không ngừng soi mói, làm Tạ Phí Ngôn khốn đốn đưa Tiêu Dương đi trốn thoát.

Đây là thành phố biển xinh đẹp, nhà Tạ Phí Ngôn rất gần biển, nên anh đưa Duẩn Tiêu Dương đi tham quan. Bãi biển ban đêm nó rất mát mẻ, nghe tiếng sóng dồn dập, hải đăng sáng mờ, làm bãi biển trở nên thơ mộng mà bí ẩn. Hai người họ đi ngang qua cửa hàng của Gia Tuệ Mẫn đang trực ca.

- Tiêu Dương, anh uống nước không tôi đi mua nhé ?

Rồi Tạ Phí Ngôn chỉ về hướng cửa hàng. Anh chợt nhận ra, thân hình cô gái bé nhỏ mang tạp dề đang bưng bê một đồng đồ nặng.

Tạ Phí Ngôn im lặng bước tới, làm cô giật hết cả mình.

- Cậu làm gì ở đây ?

Tuệ Mẫn có chút cáu.

- Mua nước.

Tuệ Mẫn bây giờ thực sự rất xinh đẹp, khuôn mặt không hề có một tí son phấn, tóc buộc sau gáy, nhìn rất đơn giản. Nhưng vì cái sự xinh đẹp rung động lòng người ấy, nhiều lần phải làm cô khốn đốn.

- Chào.

Vẫn nụ cười nồng ấm của Duẩn Tiêu Dương, cô chợt bối rối.

- Chào anh.

Duẩn Tiêu Dương nhìn cô, nhìn bàn tay khô cằn, những ngón tay thon dài đã nổi gân xanh vì làm việc quá nhiều, nhìn nụ cười đáng yêu của cô, nhìn đôi mắt cười cuốn hút của cô, anh nhìn cô, nhìn nụ cười cô xao xuyến, anh ho khan nhẹ rồi đi vào trong.

- Tạ Phí Ngôn, cậu lấy đồ phải tính tiền.

- Không được miễn sao ?

- Không.

- Gia Tuệ Mẫn, cậu quá đáng.

Cô đứng ngay quầy tính tiền, ghi chép giấy tờ đồng hàng mình mới nhận được.

- Tiêu Dương, anh uống nước đi.

- Cảm ơn anh.

Duẩn Tiêu Dương chợt bật cười khi nhớ tới cô, trong hai tuần anh ở đây, anh với cô có chút khác biệt, cô không hề làm anh nhớ rõ một kỷ niệm đặc biệt nào đó, cô rất xa cách với anh, nhưng cái sự nhẹ nhàng giản dị đầy làm anh nhớ nhung. Anh sống trong gia đình quý tộc, con gái anh gặp đa số là những con gái có sắc đẹp mặn mà, ít nhiều cũng biết chải chuốt, bàn tay bàn chân trắng nõn không tì vết, họ rất hoàn hảo. Hoàn hảo đến mức làm anh chán ngấy.

Ngày mai, anh rời đi. Anh tạm biệt hai tuần ở thành phố biển này trở lại với thành phố bận rộn của mình. Gia Tuệ Mẫn vẫn vậy, cô vẫn siêng năng làm việc, nhưng cô không hề biết hôm nay anh đi.

Cho đến khi Tạ Phí Ngôn nói, thì cô mới biết. Cô chợt cảm thấy có chút gì buồn tủi.

Ba tháng sau.

Mọi người vẫn vậy, chẳng có ai thay đổi. Gia Tuệ Mẫn vẫn như thế, vẫn làm việc, vẫn chưa có người yêu. Nhưng dần cái thói quen đi cafe buổi sáng đã trở về trong cô.

Hôm nay trời âm u, có vẻ lát sẽ mưa rất to. Cô ngồi uống một ly cafe nóng, đọc tờ báo. Cô rất ít khi đọc báo, nhưng khi đi ngang qua quầy thấy tờ báo có in trang nhất là “ Duẩn Tiêu Dương ấm nồng bên thiên kim nhà họ Triệu ”

Cô chợt mỉm cười, thì ra anh đã có vợ sắp cưới, làm cô suốt ba tháng qua luôn ảo tưởng cái ngày gặp lại anh. Hóa ra cô nhầm. Anh đã có người con gái anh yêu, lại là thiên kim nhà quyền quý, vậy mà trong hai tuần đó, nhìn ánh mắt anh, cô chợt hiểu được, thì ra cô sai, không hề như cô suy nghĩ.

5. Chương 4: Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Duẩn Tiêu Dương đi vậy mà được ba tháng, thời gian trôi nhanh hơn cô tưởng. Gia Tuệ Mẫn lại sống với cuộc sống cô đơn của mình, hai sáu tuổi nhưng cô chưa hề yêu ai, cô chỉ e ngại với chính bản thân mình, e ngại rằng mình không hợp với họ.

- Tạ Phí Ngôn hôm nay tớ hơi mệt.

- Tuệ Tuệ, cậu làm việc quên ngày như thế hỏi sao không bệnh hả ? Hôm nay cậu ở nhà đi. Tớ xin phép cho.

- Hôm nay công ty không có ca của tớ, nhưng tớ phải đến cửa hàng.

- Tuệ Tuệ, cậu sốt rồi.

Tạ Phí Ngôn đưa tay sờ trán nóng hổi của cô khuyên cô nên quay về.

- Tới cửa hàng rồi. Tớ không sao.

- Tuệ Tuệ, có gì điện tớ. Được không ?

- Ừ ừ.

- Cẩn thận.

Gia Tuệ Mẫn bước vào cửa hàng, mang chiếc tạp dề mà đầu óc quay như chong chóng, cô hoa mắt đến mức phải gục ngã.

Trán nóng đến mức như có thể luộc chín một trái trứng.

- Kính chào quý khách.

Có cúi đầu chào vị khách mới vào mà không biết rõ người khách đó là ai. Không nghe tiếng trả lời, cô tưởng vị khách đấy đã đi lựa đồ. Cô ngồi xuống hoa mắt mò thuốc giảm đau.

- Tuệ Mẫn.

Nghe tiếng gọi cô giật mình nhìn ra, ông chủ cô đang đứng ngoài xe gọi cô. Cô vội vàng chạy ra.

- Tuệ Mẫn, tôi bận đưa gia đình đi du lịch vài hôm, cô ở trông coi cửa hàng cẩn thận nhé.

- Vâng.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi, cô quay vào trong, cô chóng mặt đến mức bực bội. Thấy vị khách đứng đó, cô lễ phép nhẹ giọng hỏi của một người nhân viên.

- Anh lựa xong rồi sao ?

Vừa dứt lời cả thân thể đổ ào về phía trước, Tuệ Mẫn vùi người vào một người đàn ông mang vest đen có mùi hương rất quen thuộc. Cô nhìn lên, khuôn mặt người đàn ông mang theo suy nghĩ của cô bấy lâu nay, rồi cô chìm vào bóng tối.

Khi cô tỉnh dậy, cô chỉ thấy mình nằm trong một căn phòng xa hoa lộng lẫy, trên người được thay bằng bộ đồ thoải mái.

“ Cạch ”

Tiếng mở cửa làm cô giật mình. Có một cô gái xinh đẹp bước vào, trên môi cô nở một nụ cười xinh xắn.

- Chào chị.

Gia Tuệ Mẫn không trả lời chỉ im lặng nhìn cô gái đang tiến về phía mình.

- Tôi là Triệu Vân Du.

Nhận thấy cô gái xinh đẹp này không phải là người xấu, Gia Tuệ Mẫn mới thả lỏng cơ thể.

- Tôi là Gia Tuệ Mẫn.

Cô bây giờ có môi khô cháy, khuôn mặt hốc hác đến mức đáng thương.

- Lát có người mang cháo lên cho chị, chị ăn xong rồi uống thuốc nghỉ ngơi nhé.

- Cho tôi hỏi, đây là đâu ?

- Đây là biệt thự riêng của Duẫn thiếu gia.

- Duẫn thiếu gia ?

- Chị bị ngất nên anh ấy đưa chị về nghỉ ngơi.

Trong đầu óc lộn xộn của mình, Gia Tuệ Mẫn cảm thấy tên Triệu Vân Du rất quen, như cô đã nghe ở đâu rồi.

- Chị Tuệ Mẫn, mặc dù em là vợ sắp cưới của anh ấy, nhưng chị anh bình thường nhé. Em với anh ấy chỉ quen nhau trên danh nghĩa.

Cô giật mình, tại sao cô gái này lại giải thích với mình những điều đó.

Triệu Vân Du cảm nhận được cô gái xinh đẹp này có gì đấy đặc biệt với Duẫn Tiêu Dương nên anh ta mới đưa về và nhờ cô chăm sóc. Cô không muốn vì cô mà hai người có một khoảng cách. Triệu Vân Du là cô

gái thông minh, năm nay hai mươi hai tuổi là sinh viên trường Harvard, nhưng cô không kiêu ngạo, không lạnh lùng, cô là một cô gái có trái tim ấm áp, một cô gái thân thiện có nụ cười ngọt ngào.

- Tôi với ngài ấy không có gì hết. Cô đừng hiểu lầm.

- Chị Tuệ Mẫn, rồi chị sẽ hiểu.

Triệu Vân Du nắm tay cô, nở một nụ cười ngọt ngào.

Nói chuyện một hồi xong Triệu Vân Du rời phòng, cô được người ép việc uống thuốc trong khi cô đòi về. Quả nhiên uống thuốc hạ sốt nó rất buồn ngủ, đó là lý do tại sao cô không muốn uống nó ở đây.

Khi cô tỉnh dậy trời đã tối, cô thấy một bóng đàn ông đứng ngay gần giường, người đàn ông cao to nhưng cô không thấy rõ mặt.

- Em tỉnh rồi ?

Giọng nói quen thuộc tiến gần cô. Cô nhận ra là giọng của Duẩn Tiêu Dương.

Khi người đàn ông đó trước hiện trước ánh sáng cô mới dám khẳng định lại lần nữa. Duẩn Tiêu Dương tướng mạo phi phàm, người đàn ông mang cả suy nghĩ của cô đi trong cả ba tháng nay.

- Cảm ơn ngài, tôi đã khỏe.

Gia Tuệ Mẫn vội đứng dậy khỏi giường, xoay người cầm túi và bộ đồ của cô được xếp gọn ngay đó rồi bỏ đi.

Cổ tay cô bỗng có một lực níu lại, cô nhìn lên anh.

- Ngài đang làm gì vậy ?

- Em mới bị ngất.

- Hả ?

- Trong người của tôi.

Gia Tuệ Mẫn không hiểu anh đang nói cái gì, đôi mắt tròn nhìn anh.

- Em nói đi là đi vậy sao ?

- Chứ ngài muốn sao ạ ?

- Giới hạn của tôi có chừng mực.

Có ai hiểu được lòng của anh đang phát điên, chẳng lẽ anh nói với cô rằng anh đã yêu cô từ cái nhìn lần đầu tiên, chẳng lẽ Vân Du nói không đúng ý cho cô hiểu.

- Xin ngài bỏ tay tôi ra đi ạ.

Cổ tay được buông thả, Gia Tuệ Mẫn lại tính xoay người bỏ đi thì tay anh ôm lấy eo cô, môi cô chợt nhận được một luồng khí ấm áp.

Duẩn Tiêu Dương dồn nén hết tình cảm hôn cô, trong hai tháng nay anh nhận ra anh đang nhớ cô.

Gia Tuệ Mẫn ngỡ ngàng, rồi cô nhận ra sự việc, vội vàng đẩy anh ra xoay người bỏ đi. Duẩn Tiêu Dương nhìn theo bóng người, anh không đuổi theo, chỉ im lặng nhìn cô bỏ đi.

Trái tim cô đập mạnh, mặt đỏ như trái gấc, hơi thở dồn dập cho đến khi rời khỏi căn biệt thự đó, cô mới dừng lại nhận biết ra sự thật.

Môi cô còn hương thơm của anh, tại sao anh lại hôn cô, cô và anh chỉ là người từng quen biết, tại sao anh lại như thế.

Gia Tuệ Mẫn bước đi nhưng không xác định phương hướng, cho đến khi Tạ Phú Ngôn gọi cô. Cậu ta đang lái chiếc xe hơi cũ của anh ta, ánh mắt vừa tức giận vừa lo lắng.

- Cậu bệnh sao không ở nhà ?

- Sao ?

Cô lên xe bắt đầu nghe cậu ta cần nhân.

- Cậu ngất xỉu mà ngất xỉu ngay người của Duẩn Tiêu Dương, may đi sau anh ta không có phóng viên đấy. Còn được anh ta đưa về nhà chăm sóc.

Giờ cô mới nhận ra, cái con người mà cô ngã vào là anh. Nhưng cô không biết rằng chính anh lái xe đến cửa hàng đấy, nhìn thấy cô ngã hết lần này đến lần khác đều không ngừng lo lắng. Khi anh bước vào thấy cô loạng choạng kiểm thuốc, rồi cô gục ngã ngay chính trong người anh, anh ôm lấy cô bước ra xe về biệt thự của mình.

Khi cô ngủ không biết bao nhiêu lần anh ngắm nhìn cô, nắm lấy bàn tay gầy gộc xấu xí của cô mà hôn cô. Anh nhận ra, thì ra anh yêu cô. Anh yêu Gia Tuệ Mẫn từ cái nhìn đầu tiên !

6. Chương 5: Trốn Tránh

Sau từ ngày hôm đấy, tâm tư Gia Tuệ Mẫn có chút biến đổi. Cả ngày ngơ ngơ ngẩn ngẩn chẳng tập trung vào truyện gì. Đạo gần đây, công ty cô có chút chuyện, cô bị người ta vu oan là ăn gian trong việc sổ sách nên ông chủ cô đang hết sức đau đầu.

- Này, đạo này cậu sao thế ?

Tạ Phí Ngôn hươ hươ tay trước mặt nhưng cô cũng không có phản ứng.

- Này.

Cho đến khi cậu ta đập mạnh vào người thì cô mới giật mình.

- Gì thế ?

- Công ty kia sao cậu không đi làm ?

- Bị đình chỉ rồi. Chuẩn bị đuổi việc.

Do công ty kia cô không đi làm nữa nên cả ngày liền ngồi trong cửa hàng tiện dụng.

- Hôm nay sao cậu ở đây ?

- Được nghỉ. Lâu lâu mới có được ngày nghỉ ngơi như thế này.

Kể từ ngày hôm đấy, trong đầu cô cứ xuất hiện hình ảnh của Duẩn Tiêu Dương, bản thân không có cách nào để cách biệt được cái suy nghĩ đấy.

- Tạ Phí Ngôn, cậu có tin cái khái niệm mà yêu từ cái nhìn đầu tiên không ?

- Có thể chứ. Tiếng sét ái tình thường là duyên tình vững vàng lắm đấy. Mà sao ? Cậu đã để ý ai đó hả ?

- Diên.

- Con gái 26 không có người yêu có nước mà ế nhé.

- Đó là chuyện của tôi.

- Mà này. Cậu giúp tớ chuyện này được không ?

- Chuyện gì ?

- Cậu nhớ bạn gái của tớ không ? Cô ta tên Hà Vân ấy.

- Ừ. Thì sao ?

- Thực ra tớ đã chia tay cô ấy lâu rồi, nhưng cô ấy nhất định không buông tha tớ. Hôm nay đòi hẹn ra để nói chuyện rõ ràng không cô ấy sẽ đến đơn vị của tớ quây. Mà cậu biết rồi đấy, nếu cô ấy tới quây thật thì tớ sẽ bị kỷ luật nặng nề hơn là đuổi việc.

- Cậu nói tôi làm gì. Tôi không liên quan.

Gia Tuệ Mẫn mặt lạnh lùng quay người đi. Thực ra chuyện này cô biết thừa, tính cậu ta trăng hoa, ngày hôm nay cặp kè với người phụ nữ này, ngày hôm sau cặp kè với người phụ nữ khác. Cô giúp cậu ta trên dưới chục lần nên cô thừa biết.

- Tuệ Tuệ, cậu có biết tớ khổ lắm không ? Chuyện này rất quan trọng đấy.

- Không.

Cô vẫn chăm chú ghi chép sổ sách số hàng ngày hôm qua bán được.

- Tuệ Tuệ, nhìn đứa bạn thân nhất của mình gặp nạn chẳng lẽ cậu quay mặt làm ngơ.

- Tạ Phí Ngôn, tôi nói bao nhiêu lần rồi. Cái thói trăng hoa của cậu không bỏ được hay sao ?

- Tuệ Tuệ, cậu giúp tớ. Sau này cậu mà ế chồng tớ sẽ nuôi cậu cả đời, được chứ ?

- Tớ không cần.

- Tuệ Tuệ.

Tạ Phí Ngôn ngồi lải nhải những năm phút, rốt cuộc vì muốn được yên bình không nghe cái mồm cậu ta nữa nên cô đồng ý.

- Cậu nên nhớ đây là lần cuối.

- Được, Tuệ Tuệ, cậu là người tớ yêu thương nhất.

Tạ Phí Ngôn nhào lấy ôm lấy cô. Bị cô hất tay ra rồi bỏ đi.

- Này, chỉ có cậu là người đầu tiên từ chối tớ đấy nhé.

Thực ra Tạ Phí Ngôn có một ngoại hình rất ổn, phong cách cậu ta mang theo hướng một công tử ăn chơi, nhìn có chút lạnh lùng phong trần nên luôn được các cô gái yêu thích.

Khoảng 10h, ngay quán cafe lớn nhất nhì thành phố.

- Chỉ là hẹn gặp mặt thôi mà, đâu cần quán phải lớn như thế.

Gia Tuệ Mẫn cảm thấy tiếc tiền cho những việc xa hoa như thế này, một ly cafe trong đây thôi đủ tiền cô bán hàng cả ngày trong 3 ngày. Chọn một bàn cạnh cửa sổ, từ đây nhìn xuống quang cảnh đông đúc của thành phố thì cô bỗng có cảm giác có chút thoải mái.

Công việc " thể thân " này của cô, cô đã làm đến nỗi thuộc lòng. Sau khi giúp cậu ta, được cái cậu ta hậu đãi cô rất hậu hĩnh.

Cô hôm nay mang áo sơ mi trắng thụng để lộ xương quai xanh cổ gầy gò, đóng thùng với chiếc quần kaki đen, mang giày bata và cặp đeo chéo. Vẫn ẩn là phong cách năng động của cô hằng ngày. Tạ Phí Ngôn ôm eo cô, tỏ vẻ vô cùng thân mật.

Hà Vân sải chân dài bước vào, thực ra cô là thiên kim tiểu thư nhà họ Hà, ông Hà Nam Đông luật sư cố vấn của tập đoàn nhà họ Triệu.

Thấy Tạ Phí Ngôn ôm eo tình tứ cùng cô gái khác khi đi gặp mặt mình, trên đầu Hà Vân không ngừng bốc hỏa.

- Em đến rồi sao ?

Tạ Phí Ngôn vẫy tay nhìn cô, ánh mắt tràn đầy sự giễu cợt.

- Anh ...

- Chào cô.

Khuôn mặt Gia Tuệ Mẫn có chút lạnh lùng nhìn cô mỉm cười.

- Tôi hẹn anh ra đây, anh vắng theo cô gái này làm gì.

- À giới thiệu với em đây là bạn gái an.

- Tạ Phí Ngôn, anh dám làm vậy với tôi sao ?

- Hà Vân, hôm nay em kêu anh ra đây có chuyện gì ?

Thực ra, hôm nay tiểu thư nhà họ Hà này kêu anh ra đây để tâm tình rằng cô còn thích anh nhiều lắm. Tạ Phí Ngôn phong hoa xưa nay, ai quả tay cậu đều yêu cậu không luyến tiếc không dám rời xa.

- Hà Vân, để anh nói rõ cho em nghe. Anh với em đã kết thúc từ lâu.

Nghe có tiếng ồn, Vân Du bắt giác quay sang.

- Tiêu Dương, đây chẳng phải là Hà Vân sao ? Tiểu thư của luật sư Hà.

Duẩn Tiêu Dương phong thái nhẹ nhàng vừa lạnh lùng nhìn sang, cô gái đang đứng với vẻ mặt phần nộ đấy. Anh chợt bật cười, nơi công cộng mà đứng cãi nhau được sao ?

Rồi ánh mắt anh lướt trên người con gái mang áo sơ mi trắng ngồi quay lưng lại với anh. Rồi nhìn sang người đàn ông bên cạnh đó chẳng phải là Tạ Phí Ngôn hay sao.

- Còn cô, cô cũng yêu anh ta được hay sao ?

Hà Vân phần nộ nhìn cô gái bên cạnh yêu kiều thực mị khép nép vào người Tạ Phí Ngôn.

- Em đừng nói linh tinh nữa.

- Tạ Phí Ngôn, anh chờ đấy. Có một ngày anh sẽ hối hận.

Hà Vân xoay người bước đi, trong lòng mang một bụng uất ức. Thực ra, cô gái tên Hà Vân này có gì xấu. Cô ta xinh đẹp, tiểu thư quyền quý. Chỉ là có chút kiêu ngạo, nhưng lòng kiêu ngạo ấy đã sớm bị Tạ Phí Ngôn khuất phục, nay anh nói chia tay là chia tay làm lòng tự trọng của mình có chút bị xúc phạm. Đợi cô gái ấy bỏ đi, Gia Tuệ Mẫn nhìn sang Tạ Phí Ngôn bằng ánh mắt đầy căm phẫn.

- Phí Ngôn, lần này cậu sai.

- Tôi không yêu cô ta nữa thì chia tay. Có gì quá đáng.

- Cậu hết người trêu ghẹo hay sao mà lại đi trêu ghẹo một cô thiên kim như thế. Nhưng cũng nếu là người bình thường, nhất định cũng sẽ bị thấy xúc phạm.

- Tôi đâu biết sự việc ra thế này.

- Từ nay đừng kêu tôi giúp cậu nữa. Yêu được thì yêu, không yêu được thì đừng trêu ghẹo người ta.

- Rồi, tôi sẽ trả công cậu hậu hĩnh được chứ ?

Nói xong anh kêu phục vụ tính tiền. Rồi hai người đứng dậy chuẩn bị đi.

- Tiêu Dương, cafe ở đây ngon thật. Cafe Blue Mountain là một trong những loại cafe em thích nhất.

Triệu Vân Du luôn là người sành điệu, cô vừa mới đi du học về nên phong cách có hơi hương bên phương Tây.

Cái khoảnh khắc Gia Tuệ Mẫn xoay người lại, đập thẳng vào mắt cô là người đàn ông có sắc thái hòa nhã, ngũ quan cân đối cộng thêm nụ cười có hạt gạo sâu ngay khóe miệng.

- A. Ngài Duẩn.

Tạ Phí Ngôn cũng giật mình khi nhìn thấy Duẩn Tiêu Dương.

- Tôi nghĩ chúng ta nên chào hỏi một chút.

Chưa kịp đợi cô trả lời, cậu ta cầm tay cô kéo đi mất.

Gia Tuệ Mẫn có chút bối rối luống cuống không biết làm như thế nào, thực sự cô chưa can đảm gặp lại anh ta.

- Chào ngài Duẩn.

Tạ Phí Ngôn hào soái mỉm cười. Anh đưa mắt sang cũng mỉm cười nhẹ.

- Chào tiểu thư.

Ánh mắt anh liền đặt lên người Gia Tuệ Mẫn. Phí Ngôn nhẹ thúc tay cô nên cô mới giật mình trở về thực tại.

- Chào ngài Duẩn, chào tiểu thư.

- A, đây là cô gái hôm bữa.

Lúc nào Gia Tuệ Mẫn mới đưa mắt sang. À thì ra Triệu Vân Du, anh xuất hiện nơi này là để đưa vợ chưa cưới của mình đi du lịch.

- Xin giới thiệu tôi là Triệu Vân Du.

- À, cô là vợ chưa cưới của ngài Duẩn.

Triệu Vân Du mỉm cười khách sáo.

- Xin lỗi hai người, tôi có việc gấp phải rời đi trước. Hai người ở lại nhé.

Nói xong, Tuệ Mẫn kéo tay Tạ Phí Ngôn bỏ đi. Xuống tận dưới tầng trệt, cô mới khó chịu nhìn cậu bạn.

- Người ta đang đi với hôn thê, cậu qua phá vỡ bầu hạnh phúc của họ rồi.

- Chỉ muốn qua chào hỏi thôi mà.

- Lạnh chanh quá.

Gia Tuệ Mẫn bỏ đi trước, thực ra cô biết anh đang nhìn cô, nhưng cô không có dũng khí nào để ngược lên nhìn anh cả.

Cô trở lại cửa hàng bắt đầu công việc của mình. Tạ Phí Ngôn thì đi hẹn hò với bạn gái mới, thực sự nhiều lúc cô muốn đập cậu ta vài phát vì cái tội lăng nhăng.

Gia Tuệ Mẫn như mới nhớ ra điều gì, cô liền lấy điện thoại ra.

- Alo.

Rất nhanh đầu dây bên kia bắt máy.

- Alo, ba hả ?

- Ủ.

- Công việc trên đó ổn không ba ?

- Ổn con ạ ? Sao hôm nay đột nhiên con gái gọi cho ba thế.

- Chỉ là 3 ngày nay rồi ba không về nhà.

Ba cô làm việc xa nhà nên rất ít khi về nhà, bỏ cô bơ vơ trong căn nhà nhỏ.

- Nếu được mai ba sẽ về với con.

Gia Duy Đông luôn hết mực thương chiều con gái.

- Vâng.

Buổi tối không thấy Tạ Phí Ngôn, cô thầm nghĩ rằng chắc cậu ta đi chưa về. Hít một hơi dài, cô sai bước ra về.

Nhà cô cách biển khoảng 5 cây, nhưng từ đây có thể nghe được gió biển và hương biển thoang thoảng đâu đây. Ngay trước đường hẻm gần nhà cô có một chiếc xe hơi đen đứng ngay đấy, chiếc xe như chim ưng hòa lẫn trong bóng đêm, có phần cực kỳ nguy hiểm.

Cô không quan tâm, đi thẳng qua đường hẻm. Cô bỗng nghe tiếng cạch, hai giây sau lưng cô chạm với mặt tường lạnh lẽo. Gia Tuệ Mẫn ngược đầu lên nhìn người trước mặt mình, hơi thở lẫn mùi hương quen thuộc, đó là Duẩn Tiêu Dương.

- Sao em lại né tránh tôi ?

Cô không trả lời chỉ im lặng, cô hít thở nặng nề, nhưng hơi thở đều mang theo mùi hương của anh.

- Nói.

- Tôi không né tránh anh.

- Đừng chối.

- Tại sao anh biết nhà tôi ?

- Đó là điều em không cần biết.

- Ngài Duẩn, ngài đã có vợ sắp cưới. Xin đừng hành động hồ đồ như vậy.

- Sao em cứ luôn miệng nhắc tới vợ sắp cưới của tôi ?

Đúng, tại sao cô cứ luôn miệng nhắc tới vợ sắp cưới của anh ? Vì cô có cảm giác khó chịu khi nghe ba từ đó.

- Gia Tuệ Mẫn, hãy nghe tôi nói. Tôi thích em ? Thực sự em không tin sao ?

- Tôi ... tôi.

- Gia Tuệ Mẫn, tôi sẽ cho em thời gian suy nghĩ. Nhưng đừng bao giờ tránh né tôi như ngày hôm nay.

Dần dần anh buông cô ra, Gia Tuệ Mẫn tâm tình khó chịu. Anh nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

- Em ngủ ngon.

Rồi anh lái xe đi mất. Cô ngồi bệt xuống, đầu óc mơ hồ. Sự việc xảy ra quá nhanh ? Cô gặp anh ba tháng trước. Cô đi cùng anh trong hai tuần đầu tiên. Cô bên cạnh anh rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Rồi anh rời đi không một lời từ biệt, rồi ba tháng sau anh xuất hiện kèm theo một nụ hôn bất ngờ. Và kèm theo câu nói: Tôi thích cô !

7. Chương 6: Không Bận Tâm

Nếu anh gặp hơn em sớm hơn, nếu anh được trưởng thành trong một gia đình bình thường. Nhất định anh sẽ có được em.

Đợt này Duẩn Tiêu Dương và Triệu Vân Du đi ra đây là bị mọi người ép đi du lịch. Mùa xuân năm sau anh và cô sẽ kết hôn nên luôn là chủ đề bàn tán sôi nổi cho nhiều người. Duẩn Tiêu Dương là một người đàn ông lạnh lùng, nhưng anh rất biết nghe lời ba mẹ. Căn bản chuyện tình yêu anh không có hứng thú nên mặc cho ba mẹ sắp xếp.

- Tiêu Dương, anh thích cô gái ấy ?

Đang ăn sáng, Vân Du hỏi anh có chút ngờ vực. Vì từ xưa tới giờ, Tiêu Dương chưa bao giờ cư xử với anh thân mật đến mức như thế.

- Em lo ăn đi.

Vẫn ậm ị thư thái, anh không hề muốn trả lời câu hỏi vừa nãy.

- Tiêu Dương, anh đừng hòng qua mắt được em.

Đến lúc nào, anh mới nhìn lên. Có chút ý cười.

- Được, anh không qua mắt được em.

- Vậy là anh đồng ý anh thích cô gái hôm qua ?

- Có thể là như vậy.

- Woa, Tiêu Dương rốt cuộc cũng thích người khác kìa. Sao kể em nghe. Anh thích cô ấy từ khi nào ? Từ cái nhìn đầu tiên hay sao ? Hay là kỉ niệm nào đặc biệt.

Anh uống nước rồi lấy khăn lau miệng. Rồi đứng dậy rời đi, ánh mắt thể hiện rõ ý trêu chọc.

- Không nói thì thôi.

Cuộc sống riêng tư của Duẩn Tiêu Dương chưa hề có ai biết được, anh sống hướng nội, và có phần kín đáo.

Thực ra bên nhau, nhưng Triệu Vân Du không hề thích anh và anh cũng vậy, đây chỉ là một cuộc hôn nhân sắp đặt, vốn dĩ ai cũng có một cuộc sống riêng của mình.

Sau vụ xét xử làm gian lận sổ sách trên công ty, ai cũng đổ tội vạ cho Gia Tuệ Mẫn, chấp nhận sự thật cô phải bị đuổi việc. Học đại học bằng quản trị kinh doanh loại A nhưng ở đây rất khó xin việc làm.

Để trong khoảng thời gian kiếm việc làm nên cô tạm bán ở cửa hàng cô hay làm buổi tối. Cô đang chăm chú điền vào hồ sơ xin việc làm.

Nghe tiếng mở cửa, theo thói quen cô đứng bật dậy.

- Xin chào quý khách.

Cô giật mình nhìn người đàn ông trước mặt là Duẩn Tiêu Dương. Cô thắc mắc chẳng phải anh đang bận tranh cử gì đó đó sao. Tại sao suốt ngày có thể xuất hiện như thế được.

Anh nở nụ cười hào sảng nhìn cô, hạt gạo bên miệng anh ta làm anh ta quẹo rừ thêm trăm lần. Cô vội vàng ngồi xuống tiếp tục công việc của mình.

- Ngài Duẩn tại sao lại thời gian ghé cửa hàng thường xuyên như vậy nhỉ ?

- Bởi vì tôi rảnh.

Cho dù nói chuyện, cô cũng không nhìn anh. Cô không thích nhìn bản mặt quẹo rừ đó.

- Mới hôm qua thái độ né tránh tôi, bây giờ thì có vẻ khác rồi nhỉ. Có vẻ cô rất biết nghe lời, tôi thích điều đó.

Tuệ Mẫn suy nghĩ kĩ rồi, cô không né tránh nữa. Việc làm còn chưa có thời gian đâu mà đi né anh ta. Anh ta thích cô mà, thích hay không đó là chuyện của anh ta. Cô không quan tâm nữa.

- Đang xin việc làm sao ?

- Không bận tâm tới anh.

- Đại học quản trị kinh doanh loại A ? Tôi có thể giúp được cô.

- Cảm ơn anh, nhưng có vẻ không cần.

Mặc dù đây là lời mời hoàn hảo, nhưng anh ta giúp cô tuyệt đối không cần.

Anh ngồi trước ngay bàn tính tiền cô đang cầm cùi viết hồ sơ.

- Lời mời hoàn hảo vậy cô không thích sao ?

- Cảm ơn anh, nhưng tôi đã nói không cần.

Cô tức giận ngược lên, giật thót mình vì khoảng cách khuôn mặt gần đến mức có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta.

- Vậy cô thích cái gì ?

- Tôi thích anh đáp ứng cho tôi sao.

- Để coi.

- Được, tôi thích siêu xa, biệt thự, phi cơ riêng, cuộc sống nhiều tiền.

Cô dùng ánh mắt thách thức nhìn anh.

- À, thì ra cô đang dùng chiêu lật mềm buộc chặt.

- Thì ra Duẩn thiếu gia làm không được ?

- Được, em thích thì tôi chiều. Nhưng em nhớ kỹ lúc đấy đừng hoảng hồn đấy.

Cô nhìn anh, vẻ mặt anh tỏ vẻ đắc ý. Anh ta nói thật làm thật, nhưng chẳng lẽ lại bỏ một đồng tiền cho một lời nói đùa.

Cô hay ngại khi nhìn anh, nhưng bây giờ không phải lúc. Xưa giờ, Gia Tuệ Mẫn là một cô gái mạnh mẽ.

Duẩn Tiêu Dương vẫn ôn nhu nhìn cô mà lặng cười. Hạt gạo khóe môi cứ liên tục xuất hiện, cô cảm giác có chút khó thở. Sau khi hoàn thành bản hồ sơ xin việc, anh vẫn ngồi lì ở đây không chịu đi.

- Ngài Duẩn, anh sắp kết hôn. Xin đừng nán lại ở đây quá lâu, sẽ phiền phức cho tôi.

- Có tôi ở đây em sẽ không phiền phức.

Cô tự hỏi tại sao trên đời này lại có người ranh rối đến thế ? Hay nhiều tiền quá xài không hết nên giờ không cần làm nữa ?

3 tháng trước cô gặp anh đâu phải là người như thế này ? Là người đàn ông lạnh lùng có phong thái nhẹ nhàng, là người ôn nhu lịch sự chứ không phải là người bây giờ đứng trước mắt cô.

Duẩn Tiêu Dương cũng cảm thấy bản thân của mình thật kì lạ. Chưa bao giờ đeo đuổi một ai như thế này. Cô gái này luôn làm anh phá vỡ quy tắc của bản thân.

- A, trưa rồi. Tôi đói. Đi ăn trưa thôi.

- Chào anh.

- Không, cô đi cùng tôi.

Cô trợn mắt nhìn anh, cái gì mà đi cùng anh. Thực sự không phải quá đáng đấy rồi chứ.

Anh cầm tay cô kéo đi, xoay người khóa cửa hàng lại cho cô rồi ra xe. Sau khi đưa cô vào xe anh nhanh chóng đi vào và khóa cửa lại, cô đi ra với người không, không mang balo, không mang áo khoác lẫn ví tiền.

- Anh bị gì vậy ?

Cô có chút tức giận.

- Đi ăn trưa.

- Tôi không muốn, tôi muốn xuống xe.

Gia Tuệ Mẫn vùng vằng. Người đàn ông này sao càng lúc càng thô lỗ. Duẩn Tiêu Dương cứ như thế lái xe chạy mất.

- Rốt cuộc anh bị sao vậy ?

Cô vùng vằng tức giận nhìn anh. Đây cũng là lần đầu tiên Duẩn Tiêu Dương thấy cô tức giận. Xinh đẹp hơn anh tưởng tượng nhiều.

- Em muốn ăn đồ ăn Nhật hay đồ ăn phương Tây.

Gia Tuệ Mẫn nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn, được, nếu nhất quyết chở cô đi ăn cô ăn cho anh ta lời hết tiền trong ví ra trả.

- Tôi muốn ăn ở cái nhà hàng nào mắc nhất thành phố này.

- Được.

Rồi anh đánh xe rẽ phải khi đang dừng đèn đỏ, anh chợt bật cười vì thái độ của cô. Mới vừa nãy còn vùng vằng xuống xe mà giờ đây lại muốn đi ăn ở nhà hàng mắc nhất thành phố này, còn ung dung kêu anh mở nhạc cho ngồi hưởng thụ.

Cô thừa biết tính anh, càng phản đối anh càng thích thú thực hiện, thôi thì hãy chấp nhận nó và kiếm lợi về cho bản thân mình.

Anh đưa cô vào một nhà hàng có vẻ cổ điển gần ngay biển, lựa ngay một bàn đối diện biển, gió thổi vào có chút mát mẻ.

- Chào ngài Duẫn.

Cô phục vụ lễ phép cúi đầu. Anh gật đầu rồi nhìn sang cô.

- Em gọi món đi.

Anh đưa menu cho cô rồi còn nhẹ nhàng cười. Cô gái đứng đó có chút nghi hoặc liền nhìn cô.

- Cô lấy cho tôi món này, món này, món này. À thêm hai món này, à không cả món này nữa.

Cô phục vụ ghi không kịp tay có chút bối rối.

- Hôm nay được một bữa anh kết nghĩa xa xôi đưa đi ăn.

Nói xong câu đó, cô gái đó liền đổi thái độ, xoay sang anh và cúi đầu.

- Xin ngài đợi một chút ạ.

Khi phục vụ đi, anh mới nhìn cô và mỉm cười.

- Em ăn hết nhé. Hôm nay tôi sẵn sàng trả cho em một cái nhà hàng này cũng được.

Khi đồ ăn được mang ra, cô chẳng còn giữ phép tắc gì mà ăn thoải mái, anh chỉ đựng đũa rồi ngồi im lặng nhìn cô mỉm cười. Trong đây, nhân viên nữ không ngừng bàn tán xôn xao.

- Duẫn Tiêu Dương anh ta thật đẹp trai. Nụ cười anh ta như hào quang.

- Nhưng cô gái đi cùng là ai ? Trông cô ta có chút xinh đẹp nhưng thật quê mùa.

- Đừng bận tâm tới cô ta, Duẫn Tiêu Dương là người đàn ông hoàn hảo nhất rồi.

Gia Tuệ Mẫn nhìn anh ta cứ nhìn mình chăm chăm nên có chút ngại.

- Anh nhìn người khác ăn không biết ngượng hay sao hả ?

- Không.

- Mặt dày.

Cô tiếp tục công việc ăn của mình cho đến khi bụng no nê.

- Tính tiền đi.

Giọng nói có chút khàn, nhưng nhẹ nhàng làm người khác tan chảy.

- Vâng của ngài đây ạ.

- Tôi không mang đủ tiền mặt, ở đây có tính tiền bằng thẻ chứ.

- Dạ vâng có ạ.

- Đây.

Nhìn giá bữa ăn mà cô hoảng hồn, nó gần bằng cả nửa căn nhà của cô. Đúng là nhà hàng mắc nhất thành phố này thật rồi.

- Buổi trưa ngon miệng chứ ?

- Ừ.

Thực ra nó rất ngon nếu cô chưa biết giá.

- Chiều nay tôi bận không ghé được.

- Cảm ơn.

- Em học lái xe chưa ?

- Chưa.

- Tôi sẽ sắp xếp cho em một khóa học lái xe.

- Để làm gì ?

- Để tôi mua xe cho em.

- Sao chứ ?

Cô giật mình nhìn anh.

- Tôi không đùa đâu.

- Bây giờ, bây giờ tôi không cần nữa.

- Em thích mà.

- Tôi không thích nữa.

- Để tôi suy nghĩ lại đã.

Dừng xe ngay trước cửa hàng cô, cô tháo dây an toàn thì bất ngờ anh cầm tay cô lại.

- Gì nữa ?

Anh hôn nhẹ lên trán cô và mỉm cười.

- Buổi chiều vui vẻ, vừa nãy tôi có viết số điện thoại của tôi ngày bàn của em. Có gì điện tôi nhé.

Cô bất động nhìn anh ba giây rồi nhanh chóng lao xuống xe, anh ta lái xe đi mất.

- Gì chứ ? Anh ta coi mình là gì chứ ?

Đi vào cửa hàng, nhìn mảnh giấy có những dòng số cô tính vứt đi nhưng có chút ngần ngại rồi lại nhét vào ví của mình.

8. Chương 7: Giao Dịch Trái Tim

Cô đi xin việc ở một khách sạn tầm hạng vừa ở thành phố, khi nộp hồ sơ người ta nói cô đến phỏng vấn và vài ngày nữa sẽ có kết quả. Gia Tuệ Mẫn có chút hồi hộp, nếu làm ở trong đây về tiền lương sẽ gấp đôi khi làm ở chỗ cũ. Vừa bước tới cửa, thì thấy cửa mở biết ba đã về, cô vui vẻ chạy vào.

- Tuệ Nhi.

Ba cô rất thích gọi cô như vậy, đối với ông cô vẫn mãi là cô con gái bé nhỏ.

- Ba nấu nhiều đồ ăn vậy ạ ?

- À, khỏe với con nhé. Ba mới được lên chức.

- Lên chức sao ?

Thấy ba vui vẻ, trong lòng cô còn vui vẻ hơn gấp bội.

- Ba không còn là công nhân nữa, ba lên chức quản lí, chỉ việc đi kiểm tra thôi. Công việc sẽ khỏe hơn.

- Vậy được rồi ạ. Ba con làm việc chăm chỉ như thế mà, lên chức cũng phải.

- Con rửa tay đi rồi ăn cơm.

Trong căn nhà bé nhỏ, hai cha con vui vẻ ngồi ăn cơm. Gia Tuệ Mẫn rất thương ba của mình, từ nhỏ đã được một tay ba làm việc nuôi nấng nên người.

Ngày hôm sau, cô nhận được tin nhắn trúng tuyển. Cô vui mừng khôn xiết, nhảy loạn lên như một đứa trẻ nhỏ.

- Ba con trúng tuyển rồi ạ ?

- Thật sao ?

- Hai cha con mình hôm qua đến giờ thật may mắn.

Cô cười toe toét, nhận được một công việc trong lúc khó khăn như thế này thì quả là một tin mừng.

- Con sẽ cố gắng kiếm hết tiền để trả nợ.

Nghe đến đây, sắc mặt ông trầm xuống.

- Tuệ Nhi, con đừng làm cực nhọc. Số nợ đó để ba từ từ trả. Con đừng liên quan đến bọn chúng.

Khi xưa, khi gia đình cô thiếu túng bất quá đã phải mượn tiền của bọn xã hội đen để chữa trị cho bệnh cho ba. Bây giờ, ba cô đã có chiều hướng giảm nhưng tiền nợ cứ một ngày tăng lên.

Sáng hôm sau, cô đi nhận công việc mới. Cô công nhận, khách sạn ở đây khá sang trọng. Mặc dù không sang nhất thành phố, nhưng cũng là nơi ở của những kẻ dư tiền.

Cô có chút run khi vào phòng sếp.

- Chào quản lí.

- Chào cô. Tôi tên là Diệp Hà Giang.

- Còn tôi là Gia Tuệ Mẫn.

- Theo lời sếp tổng nói, cô được bổ vào phòng marketing với chức vụ phó phòng.

- Dạ ? Phó phòng sao ạ ? Tôi còn chưa thử việc mà.

- Sếp tổng nói vậy, mong cô sẽ làm việc tốt.

- Vâng.

Gia Tuệ Mẫn được mời khỏi phòng, cô thắc mắc rằng nhưng kì thử việc hai tháng đầu đầu ? Hay là nhân viên bình thường để thử tài năng đều không cô mà được nhậm chức thẳng là phó phòng. Theo lời quản lí, ngày mai là ngày chính thức bắt đầu làm việc.

Đường nhà cô bỗng xuất hiện có vài chiếc xe hơi đen, trái tim cô đập lệch một nhịp, bỗng nhận ra sự nguy hiểm cô liền chạy vội.

- Tôi hỏi ông bây giờ có trả hay không ?

Cô bàng hoàng chạy vào nhà, đồ đạc đều đổ vỡ, ba cô đang bị trói bởi một đám côn đồ.

- Ba.

- À, con gái ông đây sao ?

- Các ông làm gì ba tôi.

Cô quát lên.

- Cô gái xinh đẹp, gia đình cô nợ mấy tháng rồi mà không chịu trả vậy hả ?

- Tôi sẽ trả.

Ba cô ráng còn chút sức lực để cầu xin.

- Ba không trả, thì con gái trả.

Người đàn ông thô lỗ đẩy nắm tay của cô kéo lên. Ánh mắt quật cường cộng thêm sự giận dữ làm cô thêm mạnh mẽ.

- Đừng.

Ba cô giật mình kêu thốt.

Cô đau lòng nhìn xuống người ba của mình, nhắm mắt một hồi lâu. Khuôn miệng bé nhỏ nhẹ nhàng thốt ra.

- Ngày mốt, tôi sẽ kiếm ông để trả tiền.

- Được, có chí khí. Ngày mốt ? Được tôi đợi. Nếu không cô hãy bán thân mà trả nợ.

Ông ta ném cô xuống sàn rồi rời đi, cô đi đến bên ba của mình, lo lắng hỏi.

- Ba không sao chứ ạ ?

- Tuệ Nhi, con lấy tiền đâu mà trả bọn chúng.

- Con làm được một ít, mượn bạn con nữa là đủ.

- Tuệ Nhi, con hãy trốn đi. Ta không muốn con gặp nguy hiểm.

- Ba, con có tiền. Con sẽ không làm gì phạm pháp đâu mà.

Giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt người phụ nữ quật cường.

Vào phòng, lấy tờ giấy trắng có một hàng số điện thoại ra, chần chừ nhìn nó. Có quyết định bấm máy gọi.

- Alo.

Giọng nói quen thuộc rất nhanh đã bắt máy.

- Là tôi.

- Tuệ Mẫn ?

- Ủ. Tôi có việc muốn nhờ anh giúp, tôi gặp anh được chứ.

- Được, tôi đang ở căn biệt thự hôm bữa.

- Ra cafe không được hay sao ?

- Không, tôi đang ở đây, ra ngoài sẽ không tiện.

- Vậy, tôi tới.

Nắm chặt mắt, hít một hơi dài cô đứng dậy cầm túi đi và bắt xe theo địa chỉ anh nhắn tin qua.

“ Tính toang ” ...

- Ai đấy ạ ?

- Là Gia Tuệ Mẫn, muốn gặp cậu chủ.

- Vâng.

Chiếc cổng lớn nhanh chóng mở ra, cô bước vào, ngôi nhà này phải đi qua một con đường nữa mới tới.

- Chào tiểu thư. Cậu chủ đang ở trong phòng đọc sách ạ ?

Cô lấy hết dũng khí để đi đến căn phòng đấy. Vì ba của mình, đánh đổi gì cô cũng chịu.

- Vào đi.

Anh đang ngồi uống trà ở chiếc ghế sofa đối diện ngoài sân vườn, ánh sáng nhạt bên ngoài chiếu vào làm anh ta thêm phần tự nhiên và cuốn hút. Tuệ Mẫn nhanh chóng đi đến bên anh, khuôn mặt có chút ngại ngùng.

- Hôm nay rảnh rồi đến thăm tôi đấy ạ ?

Anh nhìn cô mỉm cười.

- Tôi có việc muốn nhờ anh.

Cô vào thẳng vấn đề, không muốn vòng vo.

- Ngồi đi.

- Tôi muốn mượn tiền của anh.

Cô rõ ràng nói ra, nghe qua chắc chắn sẽ hiểu lầm rằng cô không có sĩ diện, mặc dù cô đang chiến đấu tâm lý biết chừng nào.

- Mượn tiền ?

- Đúng.

Sau một hồi suy nghĩ, anh nhìn cô trầm ngâm.

- Được thôi. Nhưng chúng ta phải đánh đổi chứ nhỉ ?

Anh kéo cô qua ngồi cạnh mình. Mặc dù ánh mắt quật cường khó đỡ, nhưng trong lòng cô đang hết mức sợ hãi chẳng lẽ anh ta cũng thuộc dạng biến thái.

- Tôi cho em mượn tiền, thì em phải cho tôi mượn một thứ.

Ánh mắt cô lộ rõ nét sợ hãi.

- Em cho tôi mượn trái tim của em.

Cô ngây người nhìn anh ta, anh ta cười dịu dàng.

- Tôi chỉ mượn chứ không muốn mua nó đâu nhé. Được không ?

Cái gọi là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên nó mãnh liệt hơn anh tưởng, một con người khi sống trong cái xã hội quá nhàm chán mà gặp một thứ mới lạ hơn, trong người dâng lên cái cảm giác gọi là tò mò muốn giữ. Gia Tuệ Mẫn mặc dù xinh đẹp, nhưng không bằng những cô thiên kim tiểu thư kia, bàn tay cô không mềm mại, mái tóc cũng không thơm tho được chăm sóc hằng ngày. Nhưng mang đến trong anh cái gọi là nhớ nhung, cho đến khi những cái xấu xí kia in hằn lên trong trái tim anh.

- Trái tim của em, cho tôi mượn khó đến vậy sao ?

- Tôi ... tôi không muốn yêu một người vì tiền.

- Không, tôi không mua em, tôi chỉ mượn trái tim của em.

Anh nắm lấy bàn tay gầy gộc kia đặt nhẹ lên ngực anh mà nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu như làn nước.

- Tôi yêu em là thật lòng.

9. Chương 8: Người Tiêu Dương Yêu

Rất nhanh sau đó, số nợ kia được Duẩn Tiêu Dương thanh toán nhanh gọn, đồng thời Gia Tuệ Mẫn cũng phải cho anh “ mượn trái tim ” của bản thân mình. Cô không nghĩ đến cái ngày cô và anh sẽ yêu nhau, nó quá xa vời. Xa đến mức bản thân không dám mơ đến, cái gì mà yêu từ cái nhìn đầu tiên, cô không nghĩ cái tình yêu ấy sẽ có thật ở trên đời.

- Phó phòng Gia.

Quản lý trưởng phòng là ông Mạc Chi, ông rất khó chịu khi bổ nhiệm một nhân viên chưa thử việc mà lên làm phó phòng.

- Cô xem xét lại cái bản hợp đồng quảng cáo với công ty HM. Làm việc đi, đừng nghĩ có tổng giám đốc chống lưng rồi xem trời bằng vung.

- Vâng ạ.

Do là người mới, nên Gia Tuệ Mẫn hết sức nhường nhịn. Cô im lặng và bắt đầu làm việc của mình.

Bỗng điện thoại cô reo có tin nhắn, mím môi cô lấy ra xem.

“ Trưa nay anh không rảnh lên rước em được, tối nay đi ăn cùng anh nhé ”

“ Vâng ”

Các xưng hô anh cũng thay đổi rồi. Anh nói, hiện giờ nếu nói thân phận người yêu của anh thì chưa đúng, hãy dùng là người Dẫn Tiêu Dương yêu. Anh nói, khi chắc chắn anh sẽ cho cô cái tên gọi thật thích hợp. Làm gì cũng được, người yêu anh cũng được, người tình cũng được, người làm hay người ở gì cô cũng không quan tâm. Vì cô biết rằng đây chỉ là một mối quan hệ chóng vánh.

Thôi thì cô hãy thử yêu đương lần này, đằng nào cũng rời xa. Ở bên nhau cho bớt cô đơn một thời gian dài.

Anh nhắn tin địa chỉ cho cô đến một căn hộ ở tầng 20, anh nói bây giờ rất bất tiện nên anh và cô phải ít xuất hiện trước công chúng. Nếu không, cô sẽ gặp nguy hiểm.

Mà cô cũng công nhận, nhà anh ở thành phố này nhiều thật. Anh nói chỗ nào cũng là anh, nếu em muốn.

Bấm thang máy tầng 20, cô thở hơi dài. Hôm nay cô mang một bộ đồ công sở rất bình thường. Ngày đầu tiên đi làm mà cô gặp rất nhiều rắc rối, họ nói cô chưa thử việc mà được làm ngay chức trưởng phòng. Họ nói cô dạn dĩ với tổng giám đốc. Trời ạ, tổng giám đốc của họ là ai cô còn chưa gặp mặt. Nhưng cô chỉ nghe nói tổng giám đốc vì quá ham chơi nên bị ba đưa xuống đây quản lý khách sạn.

Cô gõ cửa, nhanh chóng cửa căn hộ mở ra, Dẫn Tiêu Dương hôm nay mang một bộ đồ ở nhà khá thoải mái. Quần thể thao nam màu nâu, cùng chiếc áo phông rộng rãi thoải mái. Thực sự, cô rất thích nhìn anh mang những bộ đồ này, nếu anh khoác lên mình những bộ vest lịch lãm, thì khi anh mang những bộ này thì lại có vẻ cá tính có chút lười nhác.

Cô vừa đi vào, có chút mùi khét bay khắp nhà.

- Nhà anh có mùi gì khó chịu vậy ?

- Anh có nấu ăn, nhưng nó cháy đen rồi.

Hôm nay, lần đầu tiên Dẫn Tiêu Dương vào bếp, còn nấu cho một người phụ nữ. Nhưng rất tiếc nó đã thất bại. Gia Tuệ Mẫn bật cười, nói anh ngốc.

- Để em nấu cho.

Cô để ba lo xuống ghế, hôm nay Gia Tuệ Mẫn mang áo sơ mi trắng cùng chiếc quần capri cá tính, tóc lúc nào cũng vẫn gọn gàng sau gáy.

Khi cô mang tạp dề vào nấu ăn, nhìn khuôn mặt kia chăm chú, anh không khỏi có chút động lòng. Nhẹ nhàng đi tới sau cô, choàng tay ôm lấy cô. Tuệ Mẫn còn chưa quen với có người tiếp xúc nên giật mình, anh đặt cằm lên vai cô, nhìn như một đứa con nít đòi ăn.

- Sao thế ?

- Tay em xấu thật.

Nhìn bàn tay gầy gộc gân xanh của cô anh cảm thấy đau lòng. Cô mỉm cười.

- Do em làm nhiều hơn anh nên tay xấu hơn anh cũng phải thôi.

- Đừng làm quá nhiều nữa, nghỉ ngơi đi.

- Anh sẽ nuôi em sao ?
- Anh còn nợ em nhiều điều chưa thực hiện mà.
- Nhưng sau này chúng ta rời xa nhau, ai sẽ nuôi em ?

Cô không biết rằng câu nói này làm anh tức giận. Thấy anh im lặng, cô cũng không nói gì.

- Em từ nay đừng nhắc tới chúng ta rời xa nhau hay không nữa. Anh sẽ không để điều đó xảy ra.

Một câu nói liệu xoay chuyển được cuộc đời cô sao ? Nếu cuộc đời này, anh nắm giữ định mệnh của cô, thì gia tộc của anh nắm giữ cả một đời gia đình cô.

- Được.

Cô mỉm cười, hạt gạo khoe miệng sâu sâu. Anh nhìn cô, lần đầu tiên anh gặp cô, cô cũng mỉm cười như thế. Anh che miệng cô lại, anh nói cô sau này đừng tùy tiện cười trước mặt người khác, không người khác sẽ mê cô mất. Cô cũng không ngờ tới, Duẫn Tiêu Dương một trong những người sáng giá cho bộ trưởng Kinh Tế hiện nay lại là một người cực kì có tính trẻ con đến như thế.

Ăn uống xong xuôi, cô lau dọn bàn và rửa chén, đi ra thì thấy anh đang ngồi đọc sách. Nhìn cuốn sách toàn chữ nước ngoài, cô đau đầu hết mức.

- Sách gì vậy ?
- Chân lí về cuộc sống.

Con người anh rất thích đọc những quyển như thế, Duẫn Tiêu Dương là một người biết cố gắng không ngừng trau dồi bản thân mình, càng vì thế anh càng trở nên hoàn hảo.

- Em có hay đọc sách không ?
- Không. Em ít khi và hầu như không đọc nó.
- Anh phải rèn em tính đọc sách.
- Không, em không đọc nó đâu.

Cô trốn chạy những đã bị anh kéo lại, cô ngồi lên người anh, vùi người trong thân hình to lớn của anh, mùi hương dịu nhà của anh làm cô có chút mê mẩn nhưng dễ chịu.

Anh nhìn chăm chăm cô, không chớp mắt. Gia Tuệ Mẫn sợ ánh mắt đấy, cô bất giác lấy tay che mặt.

- Sao vậy ?
- Đừng nhìn em như thế.

Thì ra cô đang ngại sao ? Anh cười lớn, làm cô thêm phần đỏ mặt.

- Anh nhìn kĩ em để anh nhớ lấy mặt em.
- Làm gì ?
- Làm gì tùy anh. Ví dụ như khi em bỏ trốn, anh sẽ phác hoạ khuôn mặt em và treo với lệnh truy nã.
- Truy nã sao ?

Cô đánh người anh, chu mỏ hờn dỗi.

- Khuya rồi, em nên về.

Nhìn đồng hồ đã 9h tối, cô phải về thôi.

- Để anh đưa em về.
- Không cần đâu, em qua đi cùng với Tạ Phí Ngôn ở sở cảnh sát, gần đây mà.
- Đã nói để anh đưa em về.

- Nhưng ...

Tiếng điện thoại của anh cắt đứt lời nói, anh nghe điện với vẻ mặt không hề vui.

- Tuệ Nhi, em về một mình được chứ ? Giờ anh có việc gấp rồi.

- Được chứ ạ, anh đi làm mình cần giải quyết đi.

- Để anh gọi xe cho em.

- Không cần đâu, em tự về. Tạm biệt anh.

Cô chạy vội đi, nhìn bóng lưng cô rời đi, anh quay vào phòng lấy thêm áo. Triệu Vân Du không biết đi xe kiểu gì mà bị quẹt xe, giờ đang cấp cứu trên thành phố. Hôm nay, anh phải lái xe nguyên đêm để tới bệnh viện.

Cô đi bộ qua sở cảnh sát chờ Tạ Phú Ngôn, trước mắt có rất nhiều dòng xe qua lại, chật chội dưới ánh đèn đường. Trên toà nhà cao ba mươi tầng có một cái màn hình rất to, trên màn hình đang chiếu buổi lễ đính hôn của chủ tịch Duẫn, con trai Duẫn Tiêu Dương cùng với thiên kim Triệu Vân Du. Anh trao nhẫn cho cô, cười hạnh phúc. Tuệ Mẫn bỗng đứng cảm thấy mình có chút đau lòng, mối quan hệ này không tên nên cô với anh cũng không có tên gọi.

Một chiếc xe đen bóng loáng chạy qua cô, người đàn ông trong xe rất khớp với người đàn ông trên màn hình kia - Duẫn Tiêu Dương. Anh đang trong tâm trạng lo lắng tới Vân Du, còn ngoài kia có một người đang ghen tị với hạnh phúc kia.

- Đây về thôi.

Tạ Phú Ngôn ôm cổ cô, cười nói. Cuộc sống sau này còn biết bao khó khăn, chính bản thân cô muốn bắt đầu với mối quen hệ này thì cô phải chấp nhận nó. Cứ yêu đi, yêu đi kéo hồi tiếc. Nghe nói, mùa xuân năm sau anh kết hôn, còn một năm nữa, cũng chẳng đi tới đâu đâu.

- Suy nghĩ gì thế ?

- Không có gì.

Thấy cô vừa đi vừa im lặng, anh nghi ngờ trêu ghẹo.

Anh ôm cô, trái tim cô bỗng dưng đau xót, nước mắt đã đứng ngay khoé mắt cô chờ trực đợi rớt xuống.

- Sao em rời xa anh. Em hứa không bao giờ rời xa anh rồi mà.

Cô cười đau khổ.

- Em và anh còn bên nhau được hay sao ? Duẫn Tiêu Dương, em đã cải lại duyên mệnh yêu anh nhưng ông trời nhất quyết không cho chúng ta ở bên nhau.

- Đừng đi, ở bên anh, anh sẽ bảo vệ em.

- Không, xin anh hãy buông tha cho em, tình yêu này đã được viết sẵn hồi kết.

10. Chương 9: Tình Cảm Đây Ai Sẽ Gánh Chịu ?

Duẫn Tiêu Dương chạy vội lên bệnh viện thì Vân Du đã cấp cứu xong, cô đang nằm bên giường nghe lời dạy bảo của bố mẹ lẫn bác trai bác gái của nhà họ chồng chưa cưới.

- Con đi đâu giờ mới về ?

Anh đã chạy xe nguyên đêm, đến tới đây thì trời rạng sáng.

- Con ...

- Hai đứa làm cái gì mà để Vân Du ra nông nỗi này hả ?

Bà Hoàng Lan Nhung trách mắng con trai vô tâm. Hai gia đình vốn có quan hệ rất tốt nên hứa gả con cho nhau, mặc dù chưa cưới nhưng hai bên luôn xem như con cháu trong nhà.

- Bác, là con sai. Đừng trách mắng anh Tiêu Dương.

- Hay là nó vô tâm để con quay về một mình.

Bác nghiêm giọng bực bội.

- Em không sao chứ ?

- Em không sao, anh đừng lo lắng qua. Là do ba mẹ em làm quá.

- Tình dường sức khoẻ đi.

Anh nhìn cô mỉm cười, cuộc hôn nhân này vốn dĩ ép buộc. Triệu Vân Du không có tội.

- Hôn nhân hai đứa chắc phải dời lên.

Bà Hoàng Lan Nhung lên tiếng, quay sang vợ chồng nhà Triệu Tuấn.

- Tôi thấy sao cũng được.

Bà Phỉ Như mẹ cô lo lắng con gái, nhìn sang Hoàng Lan Nhung bằng ánh mắt đau xót.

- Không, vẫn tổ chức mùa xuân năm sau đi mẹ.

- Vân Du, con không thấy Tiêu Dương cứ lạnh nhạt với con sao ?

Cô đưa mắt sang nhìn nét mặt anh, anh đang rất khó chịu nhưng đang cố kìm nén.

- Không, anh Tiêu Dương rất tốt với con. Chỉ là do con ham chơi.

Nghe đến đây bà Hoàng Lan Nhung im giọng, không nói gì thêm. Cả căn phòng chỉ còn nghe tiếng thở dài. Mãi đến tối hôm đó, anh mới có chút thời gian để gọi cho Gia Tuệ Mẫn.

- Alo ?!

Giọng nói dịu nhẹ như nước.

- Em đang làm gì vậy ?

- À, em đang kiểm tra sổ sách.

- Em chưa nghỉ làm ở cửa hàng tiện lợi sao ?

- Em buổi ngày đi làm ở khách sạn, buổi tối còn dư rất nhiều thời gian nên em không nghỉ được.

- Tuệ Nhi, anh nói em đừng làm quá nhiều mà.

Anh gọi cô là Tuệ Nhi bởi vì anh rất thích tên đấy, nghe bé bỏng trong vòng tay của anh. Còn cô rất ngạc nhiên bởi vì anh giống ba cô.

- Làm ở đây không quá cực mà.

- Tuệ Nhi, đợi anh. Một khoảng thời gian nữa nhé.

- Vâng.

- Thôi anh cúp máy, em ngủ ngon.

- Anh cũng vậy.

Cắt điện thoại, Gia Tuệ Mẫn thở dài, cô rất muốn hỏi anh đang ở đâu, anh đang làm gì nhưng cô không dám. Đây chỉ là cuộc “ giao dịch ” cho đối phương bớt cô đơn, chỉ là một cơn gió thoảng ngang qua đời. Không cần quan trọng đến như thế.

Gia Tuệ Mẫn hiểu anh nói câu đợi anh, một thời gian nữa. Một thời gian sau, anh sẽ cho cô cái gì ? Tiền tài vật chất hay tình yêu ngọt ngào ?

Ngày xưa cô có đọc một câu chuyện cổ tích là Lọ Lem. Hai người gặp nhau trong một buổi khiêu vũ, rồi Lọ Lem đánh rơi chiếc giày. Chàng hoàng tử ấy sai quân lính khắp nơi ướm giày với mong ước kiếm được nàng. Không có ai có thể ướm vừa cả, chỉ có Lọ Lem. Rồi chàng cưới nàng về cung mãi mãi sống bên nhau rất hạnh phúc. Nếu ví cô với anh, anh sẽ giống như chàng hoàng tử, anh hoàn hảo về mọi thứ. Còn cô sẽ là Lọ Lem, cô không gặp anh lần đầu trong buổi dạ hội. Cô gặp anh lần đầu trong một ngày trời rất sáng và mát mẻ, cô không đánh rơi chiếc giày để anh kiếm cô nhưng cô đánh rơi nụ cười làm anh mê say cô. Nhưng cái kết không phải là anh sẽ đưa cô về hoàng cung sống hạnh phúc trọn đời mà sẽ là anh nói rằng anh xin lỗi, buổi “ dạ hội ” ấy nàng hãy quên đi. Rồi hoàng tử rời đi, đám cưới cùng một nàng công chúa xinh đẹp và lên ngôi cai trị đất nước, có một cái kết đẹp hơn trong giấc mơ.

Cô cười dịu dàng, không biết từ lúc nào suy nghĩ của cô toàn là anh, cô tự nhủ với bản thân rằng cô không thể xem anh là người quan trọng nhất được.

Duẩn Tiêu Dương từ hôm đấy trở về và không quay trở lại. Hằng ngày nhìn anh trên ti vi, cô luôn ảo tưởng cho rằng giấc mơ hạnh phúc kia chỉ mình cô ôm trọn lấy.

Hai tuần sau, anh quay lại kiếm cô. Nhìn anh, cô chợt nhận ra mình đang rất nhớ anh. Cô không dám yêu anh, nhưng cô nhớ anh, nhớ rất nhiều. Tối hôm đấy, cô và anh bên nhau hạnh phúc, cùng nhau ăn tối, cùng nhau xem phim, anh đọc sách cô nghe, cô thiếp đi trong vòng tay ấu yếm của anh.

Thấm thoát ba tháng trôi qua cô và anh đã ở bên nhau. Cùng vừa qua năm mới, vậy là còn một năm nữa anh phải kết hôn. Gia Tuệ Mẫn không hiểu tại sao thời gian lại trôi nhanh đến như thế, và tình cảm con người tại sao lại dễ rung động đến như thế ? Vì cô nhận ra, cô yêu anh mất rồi.

Cả một tháng nay, cô không thấy bóng dáng anh đâu cả, anh là người bận rộn. Hết năm nay ba anh sẽ hết nhiệm kỳ, cùng lúc đó anh sẽ lên thay ba vận hành kinh tế đất nước. Duẩn Tiêu Dương là một nhân tài, anh nhất định sẽ thành công.

- Alo.

- Alo, cho tôi hỏi cô có phải Gia Tuệ Mẫn ?

- Vâng đúng rồi.

- À, tôi là Triệu Vân Du, tôi có việc muốn gặp cô, cô sẽ không phiền chứ ?

- Vâng.

Gia Tuệ Mẫn là một cô gái thông minh, tốt xấu cô biết phân biệt. Triệu Vân Du mang danh nghĩa vị hôn thê của anh, không tìm cách ba lần bảy lượt kéo anh và cô chia tay nhau mà còn giúp đỡ để cô và anh được gặp nhau.

Cô một lần anh không thể xuống gặp cô, nên Triệu Vân Du đã đưa cô lên thành phố, giới thiệu với mọi người rằng cô là bạn của Vân Du để báo chí không phải soi mói.

Đúng giờ hẹn, khi cô ra đã thấy Vân Du ngồi sẵn đó.

- Chào cô.

Gia Tuệ Mẫn cúi đầu.

- Chúng ta đã thân thiết tại sao cô lại khách sáo như vậy chứ ?

Sau khi kêu nước uống xong xuôi, cô ngồi im lặng nhìn xung quanh, đợi chờ vấn đề Vân Du chuẩn bị nói với cô.

- Tuệ Mẫn, đợt tới đây gia đình nói tôi và anh ấy nên có một chuyến đi nước ngoài. Nhưng cô biết rồi đấy, tôi còn có người tôi yêu, anh ấy cũng có ... cô.

Vân Du có chút ngập ngừng.

- Cô không ngại khi đi cùng chúng tôi chứ ?

Gia Tuệ Mẫn có chút ngạc nhiên, liền đảm giọng từ chối.

- Vân Du, tôi biết đây là ý tốt của cô nhưng tôi không dám nhận.

- Đây cũng là cơ hội tốt để hai người hâm nóng tình cảm.

Vân Du nhanh nhẩu đáp.

- Tôi và anh ấy về phía cơ bản đều không hợp nhau.

- Gia Tuệ Mẫn, tôi đã hết sức giúp hai người, mà chẳng lẽ cô để phí công sức của tôi sao. Cô biết không ? Anh ấy rất yêu cô đấy, đàn ông mà phải có một lần rung động trước người phụ nữ chứ ? Trong chiếc nhẫn anh ấy đang đeo, có khắc ba chữ Gia Tuệ Mẫn.

Nghe đến đây, cô chợt cảm thấy xót lòng, từ khi nào cô và anh đã trở nên tình cảm như thế.

- Gia Tuệ Mẫn, tôi sẽ cưới anh ấy, nhưng sẽ kiếm cách ly hôn. Cô yên tâm, chỉ là thời gian, cô với anh ấy không phải rất yêu nhau hay sao ? Vững lòng đi rồi sẽ có.

- Tôi ...

- Đồng ý nhé.

- Để tôi suy nghĩ.

- Đây là vé máy bay, cô đứng giờ cứ lên sẽ gặp chúng tôi.

Gia Tuệ Mẫn ngơ ngác nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, cô cứ tự nhủ rằng bản thân không nên quá dấn sâu vào tình cảm này nhưng không thể được. Duẩn Tiêu Dương rất tốt với cô, anh rất ôn nhu và nhẹ nhàng đôi khi có chút bá đạo, nhưng những hình ảnh đấy cứ giữ chặt trái tim cô, không buông tha chút nào. Cô và anh gặp nhau rất bình thường, thì sẽ im lặng kết thúc một cách lặng lẽ.

11. Chương 10: Em Ước Có Thế Mãi Như Thế Này

Gia Tuệ Mẫn thực sự không muốn đi, cô cảm thấy rằng bản thân mình mắc nợ quá nhiều với Duẩn Tiêu Dương, khi ba cô bệnh anh ấy cũng là người gọi bác sĩ tới, khi cô gặp khó khăn anh ấy luôn là người xuất hiện cho dù thế nào đi nữa. Cô và anh gặp nhau quá bình thường, cho nên không có gì gọi là kỉ niệm đầu cả. Cô chỉ sợ trái tim cô yếu đuối khi nhìn anh, cô sợ cô yếu lòng trước những cử chỉ quan tâm của anh.

- Gia tiểu thư.

Nghe tiếng gõ cửa cô đi ra ngoài trong bộ dạng nửa tỉnh nửa mơ.

- Có chuyện gì vậy ?

- Dạ Triệu tiểu thư dặn tôi tới đây đón tiểu thư đi ạ.

- Hả?!

Cô tròn mắt, cô vẫn chưa đồng ý mà.

- Tiểu thư sắp xếp đồ đi ạ, 8h sáng nay máy bay sẽ khởi hành.

- À, vâng.

Cô bối rối, thực sự cô không nên mang ơn của họ quá nhiều. Nhưng cô không đủ dũng khí để nói ra rằng đây chỉ là một mối quan hệ chóng vánh, bởi vì mỗi khi nhìn anh cô lại say mê vào ánh mắt đầy không lối thoát.

Gia Tuệ Mẫn thu xếp đại vài bộ qua loa rồi đi ra, thực sự cô còn chút ngại ngùng. Tới sân bay, họ kéo hành lý tới tận nơi cho cô, cô lặng lẽ lên máy bay, ánh mắt không ngừng tìm kiếm một hình ảnh quen thuộc. Đến cả passport anh cũng lo cho cô, thực sự bán cả đời này cô trả nợ cho anh không hết.

- Gia Tuệ Mẫn.

Triệu Vân Du vẫy tay, cô cười mỉm rồi đi tới.

- Ở trong đây.

Triệu Vân Du đưa cô vào khoang máy bay nhìn rất sang trọng, đẹp hơn khoang ngoài kia rất nhiều.

- Cô ở đây nhé.

Thấy Triệu Vân Du bỏ đi, cô rụt rè nắm tay cô lại.

- Bỏn phận của tôi không phải ở đây.

- Hết việc rồi cô đi ra đi.

Duẩn Tiêu Dương xuất hiện, giọng nói có vẻ nhàn nhạt lười biếng.

- Tôi đi nhé.

Anh ngồi xuống chiếc ghế cạnh cô, làm cô có chút bối rối mặc dù cô và anh không phải là không có những hành động thân mật.

- Đây là chuyến đi xa đầu tiên của chúng ta đấy.

Anh tháo kính mát, khuôn mặt hoàn hảo hiện rõ hơn, hôm nay anh vẫn mang phong cách thoải mái hằng ngày, vẫn là hình ảnh bình thường hằng ngày nhưng tại sao cô vẫn không lãng quên được nó. Đưa đôi mắt có chút mỏng manh hơi sương lên nhìn anh, môi dưới không ngừng bị môi trên dày xéo.

Anh ngưng ánh mắt trên khuôn mặt cô, khuôn mặt anh điềm tĩnh như chẳng có gì xảy ra.

- Em ngưng làm hành động đó đi nếu không muốn anh hôn em ở trên máy bay.

Giọng anh khàn nhẹ, khiến cô giật mình, cô chợt ngưng lại tất cả các hành động mình đang làm, ngồi im thín thít không dám cử động.

- Haha ...

Anh bật cười sảng khoái, lúc nào cô cũng bị anh trêu như thế, nhưng thật sự cô chẳng làm được gì anh cả. Cô nhìn ra sau thấy Triệu Vân Du đang ngồi cạnh một chàng trai nhìn có vẻ rất bụi bặm, phong trần không lịch lãm như Duẩn Tiêu Dương.

- Anh ta là người tình từ hồi đại học của Vân Du.

Anh chợt giải thích, mối tình từ hồi đại học sao ? Thật là một mối tình đẹp nhưng liệu họ còn yêu nhau khi hôn nhân của Triệu Vân Du và Duẩn Tiêu Dương sắp cận kề.

- Em đang suy nghĩ gì vậy ?

Anh nhíu mày nhìn cô.

- Không, không có gì.

- Em đang bối rối vì anh ta đó sao ?

Anh gần sát ngay mặt cô, giọng khàn khó chịu.

- Sao ? Nói bậy gì vậy, không có.

- Không có thì thôi, em làm gì quýnh lên vậy ?

- Không có gì.

- Anh cảnh cáo em, người yêu em đang ngồi bên cạnh đây này, đừng để ý tới người khác.

- Anh đang ghen đó sao ?

Cô buột miệng chọc lại anh, thấy anh nghiêm mặt cô cũng nhận ra mình đã giỡn hơi quá. Những người sĩ diện như anh ta, làm gì có biết ghen tuông với ai bao giờ. Một phần vì anh ta đã đầy đủ.

- Ủ, anh đang ghen đó. Lần này là cảnh cáo lần sau là chết với anh.

Cô tròn mắt quay sang nhìn anh, thực sự cô không hề tin những gì mình đang nghe thấy. Duẩn Tiêu Dương nói anh ta ghen sao ? Anh ta ghen cô để ý tới người sao ?

Anh nói hôm nay sẽ đi Paris, cô cũng nghe thành phố lãng mạn ấy lâu rồi nhưng chưa có dịp ghé. Sau thời gian dài ngồi trên máy bay, cuối cùng cũng đáp xuống ở sân bay thuộc trung tâm Paris.

Không khí ở đây có vẻ mát mẻ, rất dễ chịu. Anh đẩy dùm cô vali, cô thông thả đi theo anh nhìn hai người như một cặp tình nhân thực thụ.

- À quên giới thiệu với cô, đây là Trịnh Khải, người yêu của tôi.

- Chào cô.

Trịnh Khải là chàng trai công tử, nhưng anh theo phong cách bad-boy, là một phong cách Triệu Vân Du đã gục đổ ngay từ lần đầu gặp mặt.

- Chào anh tôi là Gia Tuệ Mẫn.

Thấy cuộc trò chuyện có vẻ quá lâu, Duẩn Tiêu Dương cố tình ho khan rồi cầm tay Tuệ Mẫn kéo đi. Mặc dù anh biết Gia Tuệ Mẫn sẽ không có ý đồ ý với cái người gọi là Trịnh Khải, nhưng cái cách hai người nói chuyện với nhau là anh khó chịu, anh thực sự không muốn có tiếp xúc với ai cả, chỉ nói chuyện với một mình anh thôi.

Về đến khách sạn, cô thấy anh đi nói với cô tiếp tân kia bằng tiếng Anh, cả Trịnh Khải và Triệu Vân Du cũng sử dụng tiếng Anh, mặc dù có có hiểu nhưng khả năng ngoại ngữ của cô chưa đủ để giao tiếp.

- Đi.

Anh lại kéo tay cô đi, cho đến khi cô và anh cùng đi vào một phòng.

- Em tắm chút đi.

Anh thản nhiên đặt va li cô xuống rồi còn đi vào bếp, nhìn anh tự nhiên như nhà của mình.

- Em và anh ở cùng một phòng sao ?

- Ủ. Có chuyện gì sao ?

- Nhưng em và anh ...

- Còn ngại gì nữa.

Anh mỉm cười rồi bỏ vào phòng ngủ để cô đứng đơ ngay đó, thực sự mặt cô đã đỏ rồi. Anh và cô ở cùng một phòng trong vài ngày sao ? Làm sao cô có thể chứ ?

Lấy quần áo, cô ngại ngần đi vào phòng tắm. Cô ngại đến nỗi mở nước cũng không dám mở to. Lau người vội rồi cô đi ra ngoài, thấy anh đang ngồi ban công bấm điện thoại, cô nhẹ giọng.

- Anh vào tắm đi.

- Ủ.

Anh đáp lại rồi đứng dậy, nhìn cách anh cư xử như rất bình thản, không như cô rụt rè như đã làm chuyện gì xấu. Nhìn đồng hồ là đã khuya, nhưng mắt cô vẫn mở to như trái bóng.

- Anh ngủ ở trên giường đi, em ra ghé sofa.

Nói xong cô ôm chăn và gối nhảy phóc ra ghế.

- Em lên giường ngủ cùng với anh.

- Thôi, anh ngủ đi.

Anh cúi xuống, bế cô lên đi vào phòng. Vài giọt nước trên tóc anh rớt xuống mặt cô, làm dây thần kinh cô căng cứng. Anh nằm xuống giường, thu nhỏ cô vào lồng ngực của anh.

- Sao anh không lau đầu rồi hãy ngủ.

Thấy anh để đầu ướt như thế mà ngủ, cô có chút khó chịu. Anh nổi tiếng sạch sẽ và cẩn thận mà tại sao những việc thế này anh không quan tâm cơ chứ ?

- Vì em làm anh không kịp lau đầu.

Lời nói anh rất nhẹ kèm theo sự yêu thương.

- Thôi để em lau đầu cho anh nhé.

Rồi cô và anh ngồi dậy, cô đi lấy khăn rồi lau đầu cho anh, cô nghịch ngợm làm đầu tóc anh rối xù cả lên. Và cô cũng là người đầu tiên được đụng vào đầu anh như thế.

- Ngày.

Anh kéo tay cô, làm cô ngã xuống. Nhưng khuôn mặt cô vẫn còn đọng lại những nụ cười sáng khoải. Anh nhìn cô bằng ánh mắt si mê, anh thích khuôn mặt đấy, anh thích cả giọng nói đấy, cả nụ cười mê hoặc đấy nữa. Tất cả đều làm anh nhớ nhung nó, một vẻ đẹp bình thường không sắc sảo, mặn mà.

Anh hôn lên má tóc mềm mại, anh hôn lên đôi mắt to nhưng có chút buồn bã, anh hôn lên đôi má phúng phính, anh hôn lên chiếc mũi xinh xắn, anh hôn lên chiếc cằm ngắn nằm ở trên khuôn mặt tròn kia. Cuối cùng anh hôn lên đôi môi đỏ tươi như đánh dấu chủ quyền tất cả là của anh. Gia Tuệ Mặc đang cố gắng tận hưởng cái gọi là ngọt ngào kia, khi yêu người ta cảm xúc của mình thật khó tả, tim đập nhanh vì một người nào đó, hành động bối rối vì một ai kia.

Anh ôm cô vùi trong chăn ấm, vì thời gian hai đầu trái đất khác nhau nên thực sự bây giờ mắt cô còn đang mở rất to.

- Duẩn Tiêu Dương, sao anh lại khó tính thế nhỉ ?

- Anh cũng không biết nữa. Từ nhỏ anh rất hay bị bệnh, hầu như là bệnh suốt. Vì lo lắng sức khỏe của anh nên ba mẹ đưa anh qua nước ngoài điều trị, ở bên đấy anh một ngày hầu như chỉ nói được vài lời, anh cảm nhận được bản thân anh ngày càng khó tính khắt khe. Khi về nhà, tính anh đã vậy rồi nên kéo dài tới giờ.

- Vậy anh mém nữa bị tự kỷ rồi ?!

- Chỉ là mém thôi anh chưa mà.

- Mấy người tự kỷ hay nguy hiểm lắm đó.

- Đã nói anh chưa có tự kỷ mà.

- Ai biết được. Haha ...

- Hôm nay em gan lớn quá đấy.

Cô ước thời gian này có thể dừng lại để cô ở bên anh, khoảng thời gian hạnh phúc này biết bao giờ mới được cảm nhận.

- Thôi ngủ đi mai chúng ta đi chơi nhé.

- Vâng.

Anh càng ôm cô chặt hơn, Paris đêm xuống rất lạnh, nhưng trong căn phòng đầy tràn ngập sự hạnh phúc và ấm áp.

- Tiêu Dương à ?!

- Sao ?!

- Em yêu anh nhiều.

Lời yêu đó là thật lòng cô nói ra, nhưng chỉ sợ mọi thứ ngăn cách không cho cô thực hiện nó.

Có một câu nói thế này: " Chúng ta từng yêu nhau rất chân thành, đã từng hạnh phúc bên nhau. Chúng ta đã từng có tình yêu thật sự. Nhưng cuối cùng tình yêu vẫn thua, thua hiện thực, thua thời gian, thua

vật chất, thua áp lực ”.

12. Chương 11: Giây Phút Dừng Lại Để Em Ở Bên Anh

Sáng hôm sau thức dậy thì thấy anh bên cạnh đã biến mất, anh luôn có thói quen thức sớm như vậy sao ? Gia Tuệ Mẫn ngồi dậy, dụi dụi mắt thì thấy anh khuôn mặt rạng rỡ đi vào.

- Em dậy rồi, ra ăn sáng đi.

- Ăn ở đây sao ?

- Ủ, nhìn thấy em còn ngủ nên anh gọi đồ ăn mang lên đây.

Dưỡng Tiêu Dương chăm sóc cho cô từng tí một, chăm sóc cô chân thành nên Gia Tuệ Mẫn dần học được thói quen phụ thuộc vào anh, đó là một thói hư chính anh tập cho cô. Anh nói, anh nguyện để cô dựa dẫm cả đời không tính tiền phí.

Khi cô chuẩn bị xong thì đồ ăn thơm phức đã được này biện rất gọn gàng.

- Tới đây ăn đi.

Từ khi quen anh cho đến nay, cô hầu như chỉ được vài lần chăm sóc anh, còn lại hầu như là anh. Anh nói anh rất khó tính, mà cô là một người hậu đậu làm gì hư đấy nên tốt nhất để anh làm. Cô dối nói anh rằng anh xem thường cô. Anh ôm cô nói là vì anh muốn chăm sóc cô thôi, không muốn để cho ai khác. Tình yêu này nó ảo diệu, nhanh đến mức làm cô chóng mặt. Nhiều khi bên anh, cô còn tưởng rằng đây chỉ là một giấc mơ dài chưa tìm thấy kết thúc.

Sau khi ăn xong cô dọn dẹp nó, cô khuôn muốn anh chăm sóc mình cẩn thận như thế nữa, cuộc đời này cô đã nợ anh quá nhiều.

- Chúng ta sẽ đi chơi, em và có ba ngày để ở đây.

- Triệu Vân Du cô ấy đâu ?

- Cô ấy đã sớm cùng Trịnh Khải vi vu rồi, chỉ có em mê ngủ thôi đấy.

Anh véo mũi cô rồi hai người nắm tay nhau đi, vào thang máy rất đông, cô cũng ý thức được buông tay anh ra, anh biết nhưng im lặng. Ở bên ngoài, nếu không muốn rắc rối thì tốt nhất nên hành động có chừng mực. Cô lo lắng anh sẽ gặp vấn đề nên biết bản thân cư xử như thế nào để không làm anh khó xử.

Chính anh lái xe đưa cô đi, cô thắc mắc ở đất nước xa xôi này anh cũng luôn có sẵn sàng một chiếc xe như thế.

- Đừng nhìn anh khi lái xe.

Cô ngẩn người, thì ra này giờ cô đang nhìn anh sao. Cô quay sang bên ngoài, giả vờ như không quan tâm.

Đứng trước tháp Eiffel nổi tiếng thế giới, cô vô cùng hạnh phúc, cảnh quan nước Pháp thật xinh đẹp. Trời hôm nay mát mẻ, du khách ở dưới chân tháp rất đông, có vẻ đất nước xinh đẹp này là địa điểm lí tưởng với rất nhiều người.

- Điều này làm em hạnh phúc đến như vậy sao ?

- Thật đẹp.

Dưỡng Tiêu Dương ngồi dựa vào cột nước bên đường lười biếng nhìn cô.

- Anh không thấy đẹp sao ?

- Anh đến đây trên dưới chục lần.

- Thật sao ?

Trong mắt Gia Tuệ Mẫn thể hiện có chút khinh thường, là anh đang khoe cô anh đi nhiều hay sao ? Gia Tuệ Mẫn cô cho dù đi một trăm lần cũng thấy đẹp.

- Em đứng từ sáng đến giờ rồi, anh nghĩ chúng ta nên đi chỗ khác.

Gia Tuệ Mẫn cũng cảm thấy có lý, liền rảo bước theo anh. Nãy giờ cô đang cực kỳ khó chịu khi các cô gái kia cứ nhìn về phía anh ta, chẳng lẽ anh ta không hề hay biết hay sao mà lại bình thường đến như thế. Cô chưa đi kịp thì xuất hiện trước mặt anh ta một cô gái Tây xinh đẹp, có đôi mắt xanh biếc như biển, mái tóc bạch kim như ánh sáng mặt trời, chưa kể cô ta lại có một thân hình bốc lửa như những cô người mẫu.

- Oh, Tiêu Dương.

Rồi cô đỏ hôn anh một cái ngay má, nói chuyện với nhau. Có lẽ hai người quen nhau nên nói chuyện rất vui vẻ. Anh ta cũng chẳng thèm quay lại nhìn cô lấy một lần, chẳng lẽ bị cô gái người Tây kia hút mất hồn rồi hay sao ? Chừng khoảng mười phút, anh quay lại đảo mắt nhìn cô. Thì thấy cô vẫn đang đi tham quan, có lẽ Gia Tuệ Mẫn bị say mê cảnh đẹp nơi đây rồi. Là xạo đấy, cô đang cố tình không muốn nhìn qua bên kia nữa thôi.

Anh đi tới bên cô, làm cô giật mình nhảy dựng lên.

- Anh làm gì vậy ? Làm em giật mình,

- Em đang làm gì mà giật mình ?

- Em chẳng làm gì cả.

Cô dối, nhưng anh hình như không nhận ra liền nói.

- Chúng ta đi ăn thôi.

Nhìn qua cô gái kia có vẻ đang chờ Tiêu Dương, cô càng thêm giận dữ.

- Đi với cô gái ấy sao ?

- Ừm, anh nghĩ em nên qua chào hỏi.

Rồi anh nắm tay cô tới, cô gái kia than thiện liền chào hỏi.

- Chào cô, tên tôi là Ann. Tôi là bạn của Tiêu Dương từ hồi đại học.

- Chào cô, tôi là Gia Tuệ Mẫn.

Cô gái này nói tiếng đất nước cô rất tốt. Nhưng cách cư xử tự nhiên kia cô không hề thích. Anh đưa cô và cô gái tên Ann kia ra xe, nãy giờ hai người cứ liên tiếp bên cạnh nhau mà nói chuyện, coi cô như người vô hình.

- Em ngồi ghế sau, em muốn nghỉ ngơi một chút.

Thực sự bản thân cô đang cảm thấy cực kỳ khó chịu. Cô gái kia nói rất nhiều, còn quấn tay Duẫn Tiêu Dương, nhưng anh ta không buông ra, cứ để mặc nhiên nắm lấy.

Đến nhà hàng, cô ngồi cạnh anh, im lặng nghe người bọn họ hàn thuyên.

- Duẫn Tiêu Dương, thực sự em rất muốn có được cơ hội làm bạn gái anh một lần ?

- Để anh xem xét lại.

- Thôi, làm bạn gái anh chắc khổ lắm. Một người khô khan không tí tình cảm gì.

- Ann, có cả khối người yêu anh đấy nhé.

Nói xong anh nhìn qua cô, làm cô nuốt miếng thịt bò mà mắc ngang giữa cổ, anh ta nói vậy làm có ý gì ? Nói cô thuộc vào trong khối người nói chung kia á? Thật quá đáng.

- À, Tuệ Mẫn. Cô yêu anh ta cảm thấy mệt không ?

Có lẽ người phương Tây rất tự nhiên, cô gái kia kêu thẳng tên cô một cách rất dễ thương.

- Ủ, anh ta rất đáng ghét.

Nói xong câu đấy cô nhìn qua anh cười khinh bỉ, dám nói cô hả ? Cô trả thù lại thôi, Duẩn Tiêu Dương không nói gì, chỉ cười cười. Nhưng nụ cười kia làm cô có chút sợ, anh ta là một người nguy hiểm.

Sau khi đưa cô gái tên Ann kia ra về, cô ta còn chồm qua hôn anh, nhưng cái nụ hôn này là ở môi. Gia Tuệ Mẫn giả vờ nhắm mắt ngủ nhưng thực ra cô thấy hết.

Duẩn Tiêu Dương im lặng cho đến khi về khách sạn, đến khi cả cô và anh ta tắm xong anh cũng không nói gì, khi cô ra thì thấy anh đã nằm ngay giường đắp chăn. Chẳng lẽ nói yêu anh rất mệt mỗi thì anh lại giận sao. Đồ gái tính, mới nói thế mà giận. Trong lòng cô thầm mắng mả anh.

Cô lặng lẽ tắt đèn rồi chui vào chăn một cách thảnh thơi như nijia.

- Hôm nay em nói gì ?!

Bỗng nghe tiếng anh, cô giật thót tim.

- Em có nói gì đâu.

- Em nói yêu anh mệt mỗi hả ?!

- Không em chỉ giận.

Anh ta thật quá đáng, anh ta với cô gái kia còn quá đáng hơn cô mà cô chưa nói gì tại sao anh ta lại trách tội cô.

- Còn anh, em chưa nói anh dễ dàng với phụ nữ, anh còn trách cứ em ?!

Nói xong câu này, 2 giây sau lại cảm thấy bản thân mình quá ngu ngốc, anh không nói gì chỉ im lặng nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

- À, thì ra em ghen ?!

Nghe xong câu đấy tim cô nhảy lên tận cổ, ghen sao ?! Thực sự cô có ghen sao ?

- Em không biết, em muốn đi ngủ.

Cảm thấy bản thân quá khó xử nên cô quyết định “ chuẩn ”. Cô quay lưng lại phía anh, anh nhẹ nhàng kéo cô và ôm lấy.

- Anh biết chứ ? Thì ra Mẫn Nhi nhà anh biết ghen.

Cô ngồi bật dậy.

- Thì ra là anh dụ em.

- Ủ.

Duẩn Tiêu Dương thẳng thắn thừa nhận. Mặt Gia Tuệ Mẫn sớm đã bị bốc khói.

- Anh quá đáng.

- Haha, thực sự chọc em rất vui.

Tại sao cô lần đầu cô gặp anh anh là một con người hoàn toàn khác, mà bây giờ mới lộ ra bộ mặt thật. Cô hối hận khi yêu anh ta rồi, cô bị bề ngoài của anh ta dụ rồi T^T

13. Chương 12: Khi Chuyện Này Bị Phơi Bày

Sau chuyến nghỉ ba ngày ở Pháp, cô và anh cùng trở về nước. Khi ra sân bay, cô được anh kêu người bí mật đưa ra trước, có lẽ sân bay là nơi tập trung nhiều cánh nhà báo nhất nên anh không muốn rắc rối.

Cô được đưa về tới tận nhà, thì thấy ba đang ở nhà. Vui mừng cô đi vào.

- Mẫn Nhi về rồi à.

Cách gọi đấy, cũng giọng điệu ấy. Sao hai người quá giống nhau.

- Chuyến đi vui chứ con ?

- Vâng ạ.

- Ba biết hôm nay con về nên ba có chuẩn bị rất nhiều đồ ăn.

Cô nói với ba công ty tổ chức một chuyến đi du lịch, lần đầu tiên cô nói dối ba về chuyện to đến như thế, như đứa trẻ muốn đi chơi nhưng nói với ba mẹ là đi học vậy. Bản thân đã hai mươi sáu, tại sao cô còn ngại khi nói đi du lịch cùng bạn trai ? Không phải là không muốn nói mà rằng người cô đi cùng thân phận quá cao quý, nên không tùy tiện nói ra như thế được.

Duẩn Tiêu Dương cùng Triệu Vân Du về thẳng thành phố. Trong nhà họ Duẩn hôm nay có vẻ rất xôn xao. Thì ra đứa em gái của anh mới đi du học về - Duẩn Hoàng Tiêu Như.

- Tiêu Như về rồi sao ? Có lẽ em nên vào chào gia đình một chút.

Triệu Vân Du cùng Duẩn Tiêu Dương sánh bước vào nhà.

- Chào cậu chủ, chào tiểu thư.

- Con chào hai bác.

Triệu Vân Du mỉm cười cúi chào.

- A, chị Vân Du.

Duẩn Hoàng Tiêu Như vui mừng kêu lên, với cô chị dâu này thực sự cô rất thích. Triệu Vân Du chỉ hơn Tiêu Như hai tuổi nên từ nhỏ, hai người đã khá thân thiết với nhau.

Duẩn Hoàng Tiêu Như là thiên kim nổi tiếng của chủ tịch Duẩn Trung Hữu, nổi tiếng là con gái cưng của ông, với ngoại hình xuất sắc cùng với sự học tập giỏi giang tại trường thiết kế thời trang ở New York nên Tiêu Như rất tự cao, một phần vì được quá nhiều người tặng bốc khen ngợi. Cô chỉ nói chuyện với những người có IQ tầm bằng cô, gia thế tựa tựa như cô, những người sành điệu. Cô tiếp xúc với ai là phải có tiêu chuẩn. Từ nhỏ, tính cô với tính Duẩn Tiêu Dương hoàn toàn khác xa nhau, cứ hề gần nhau là khắc khẩu nên hai anh em vốn rất ít nói với nhau.

- Tiêu Như, đợt này về nước con nên kiếm một công việc ổn định để làm.

- Con muốn mở một cửa hàng thời trang. Đúng hơn là một trung tâm.

Duẩn Hoàng Tiêu Như luôn là người nuôi ý chí rất lớn, người ngoài rất ganh tị với nhà họ Duẩn, vì họ có hai đứa con rất giỏi và tài năng. Từ nãy đến giờ, Duẩn Tiêu Dương không nói gì, chỉ im lặng ngồi ngay ghế uống trà, vẻ ngoài lười nhác của anh luôn làm mọi người phát bực.

Gia Tuệ Mẫn đứng ngắm mình trong gương liền cảm thấy cực kỳ xấu hổ, cô đang mang trên người bộ váy màu hồng cánh sen rất đơn giản nhưng cực kỳ sang trọng. Váy không tay nên lộ ra đôi vai nhỏ nhắn cùng cánh tay thon dài của cô, anh nói da cô trắng nên rất hợp với những bộ váy trắng sáng như thế này, anh không thích cô mặc nhiều một loại quần áo như thế, là phụ nữ phải biết sắm cho mình cái này cái nọ. Chuyến đi Paris đó, anh lựa cho cô rất nhiều bộ váy khác nhau, tiền tính lên tới hàng triệu đô, cô đã một mực không nhận nhưng anh cứ kiên quyết. Làm cô cực kỳ xấu hổ. Nhưng với những bộ váy hàng hiệu này, cô phải mặc nó đi đâu, cô đâu có đi sự kiện hay event gì như anh, mang nó về khác nào để chùng bày.

Tạ Phú Ngôn đứng ngoài cửa, khuôn mặt lộ rõ vẻ khinh thường.

- Ý chí nào đã làm Gia Tuệ Mẫn quyết định mua váy thế nhỉ ?!

- Tớ thấy đẹp, nhưng không biết mang đi đâu cả.

Cô liền có cái suy nghĩ, rốt cuộc cũng có lý do để mang nó là đám cưới của Tạ Phú Ngôn.

- A, đám cưới cậu tớ sẽ mang nó.

- Đám cưới tớ còn xa lắm. Tớ còn đang trẻ.

Cái đó Gia Tuệ Mẫn cũng biết, trắng hoa như cậu ta làm gì biết yêu ai thật lòng bao giờ.

- Tuệ Tuệ, nói thật cho tớ biết đi, cậu có người yêu đúng không ?!

Cô giật mình nhìn Tạ Phú Ngôn.

- Làm gì có.

- Cậu đừng có xạo, chơi với cậu đã hai mươi ba năm mà cậu qua mắt tớ được sao ?

Cô không trả lời, chỉ im lặng.

- Tớ biết là cậu đang yêu mà.

- Ừ.

Cho dù cô chối dằng dờ cũng không qua được mắt cậu ta.

- Ai thế ?

- Tớ không nói được.

- Bạn bè với nhau mà giấu sao ?

- Một ngày nào đó cậu sẽ biết, nhưng giờ tớ nói ra không được.

- Là Duẩn Tiêu Dương đúng không ?!

Cô một phen hoảng hồn, chẳng lẽ cậu ta biết hết tất cả rồi sao ?

- Không ...

Chưa nói hết câu liền bị Tạ Phú Ngôn chặn ngang họng.

- Anh ta nhờ tớ chăm sóc cậu, chắc một tháng này anh ta không gặp cậu được.

- Cậu biết ? Cậu biết hết rồi ?

- Ấu trĩ, Gia Tuệ Mẫn à, cậu nghĩ tớ là ai ? Mà cậu không tin tưởng tớ thật sao nên không dám nói ra ?

- Tớ sợ, lời nói và hành động của tớ đều là mối lo ngại của anh ấy.

- Anh ta yêu cậu, nên cậu đừng tự ti về bản thân mình như thế.

- Tớ và anh ấy chưa có tên gọi. Mối quan hệ này chưa thực rõ ràng.

Cô nói hết nỗi lòng của mình, trong suốt hai mươi mấy năm mỗi khi có chuyện buồn cô đều tìm Tạ Phú Ngôn để nói chuyện.

Nhớ có một lần cô học lớp 10, Tạ Phú Ngôn học lớp bên cạnh. Có một cậu thiếu gia nói thích cô, liền vài tháng trời theo đuổi cô, còn mang cả kẹo lên lớp nữa. Lúc đấy giáo viên đã thấy và nói cô mới con nít, không học hành lo yêu đương, còn điện về cho ba cô nữa. Lúc đấy cô bị ba mắng một trận, uất ức cô chạy đi tìm Tạ Phú Ngôn. Cậu ta chỉ an ủi vài câu, nhưng liền sáng hôm sau cậu ấy kiếm giáo viên lớp cô nói rằng trò hôm qua là trò đùa của đám cậu ta giỡn thôi, không liên quan tới Gia Tuệ Mẫn và một trận phạt đấy, cậu ta liền kiếm anh chàng thiếu gia kia xử một trận cho đẹp và nói đừng theo đuổi cô nữa. Trong cuộc sống của cô, nếu không có Tạ Phú Ngôn có lẽ cô bây giờ là một người bị trầm cảm nặng nề bởi tác động của xã hội.

Những bộ váy đấy, Duẩn Tiêu Dương điện cô nói là khi cô đi làm hãy mang nó, lúc đầu cô thấy cực kỳ ngại nhưng dần cũng quen, khi cô mang váy những anh chàng làm cùng chỗ cô cực kỳ thích thú, luôn miệng tán tỉnh cô. Gia Tuệ Mẫn rất tốt, cô còn hiền biết nhường nhịn nên dần chiếm kha khá được tình cảm của các bạn đồng nghiệp. Nhất là đồng nghiệp nam, còn lập hẳn một nhóm hâm mộ tên là Tuệ Tuệ.

Trong suốt một tuần, cô không gặp được Duẩn Tiêu Dương, hằng ngày chỉ nói chuyện qua điện thoại nhiều nhất chừng được năm phút. Mặc dù cô cảm thấy tình yêu này có chút hơi hợt nhưng cô nghĩ rằng đó đều là điều kiện công việc của mỗi người, nên thông cảm cho anh.

Sáng hôm đấy, khi ra khỏi nhà có một chiếc xe đen đậu trước nhà cô, nói rằng Duẩn Tiêu Dương muốn gặp cô, cô cũng nhận ra đó là Hầu Bảo, người thân cận bên anh.

- Việc ở khách sạn đã được xin nghỉ, hôm nay Duẩn Tiêu Dương kêu tôi đưa cô lên thành phố A một chuyến.

Gia Tuệ Mẫn suy nghĩ một hồi cũng đồng ý lên xe. Xe chạy ro ro đến thẳng thành phố A khoảng 3 tiếng. Khi đến nơi thì cũng vừa trưa, Hầu Bảo đưa cô lên một căn hộ trên tầng 25 nói rằng lát Duẩn Tiêu Dương sẽ tới. Trong căn hộ này thân thuộc mùi hương của anh, loại nước hoa nhàn nhạt rất dễ chịu cho khứu giác. Một lát sau, Duẩn Tiêu Dương bước vào, liền bước thẳng tới chỗ cô ngồi, ôm chầm lấy cô như một đứa trẻ.

- Gì vậy ?!

- Anh nhớ em.

Sao ?! Anh ta gần ba mươi rồi mà sao cư xử như một đứa con nít thế, nhìn vẻ mặt anh khi xông xông vào là cô không hề nhịn cười nổi.

- Anh đưa em lên đây làm gì ?

- Chỉ vì anh nhớ em.

- Thế thôi sao ?

- Ừ.

- Trời ạ, chỉ vì thỏa mãn cái gọi là nỗi nhớ của anh mà anh đẩy Hầu Bảo đi vậy sao ?

- Chứ một tuần liền không gặp được em, anh sắp chết.

Cô càng cười rạng rỡ, bộ mặt của anh ta càng ngày càng được hiện rõ bộ mặt thật. Thật quá mất mặt mà. Để mặc anh ôm gần nửa tiếng, anh mới buông ra hỏi cô rằng đói chưa ? Cô đói sắp meo ruột rồi giờ mới hỏi.

Anh nói cô đi tắm rồi cùng đi ăn, anh kêu Hầu Bảo đi mua cho anh mấy bộ đồ dành cho cô, thực sự cô rất thương Hầu Bảo, tối ngày bị anh ta sai vặt.

Đưa cô đến một nhà hàng cỡ lớn ngay trung tâm, thành phố A không hổ danh là khu trung tâm màu mỡ của nước, sang trọng và đông đúc hơn cô tưởng. Về mặt anh đang cười nói vui vẻ liền trở sang nghiêm nghị, đó một trong những cái cô rất sợ anh, thay đổi cảm xúc xoành xoạch không biết đường nào mà lần.

Lúc sau có một cô gái khuôn mặt còn rất trẻ, rất xinh đẹp. Kiều ngạo bước tới chỗ anh.

- Thì ra anh trai đang hẹn hò.

Cô gái kia nhấn mạnh hai chữ “ anh trai ” ngầm ý cho cô rằng cô ta chính là thiên kim nổi tiếng của nhà họ Duẩn.

- Anh trai đã có vợ sắp cưới, còn rảnh rỗi hẹn hò sao ?

- Tiêu Như, được rồi đấy, anh không muốn gây chuyện với em.

- À, thì ra là vậy. Cô gái này là ai đây ? Bạn gái hay người tình ?

- Tiêu Như.

Anh nhấn mạnh tên cô, mày tuần nhứ lại, từ trước tới giờ cô em ngang ngược này không bao giờ nghe lời anh mặc dù anh lớn hơn đến tám tuổi.

- Thôi, em không có thời gian đứng đây làm phiền. À, mà nếu chuyện này mà ba mẹ biết chắc vui lắm.

Nói xong Duẩn Hoàng Tiêu Như bỏ đi, cô không dám nói gì.

- Tiêu Như còn là một đứa con nít, em đừng chấp nó.

- Vâng.

Đồ ăn chưa ra anh đã cầm tay cô kéo về, anh không muốn gây phiền phức nữa, ngày hôm đấy cô ở bên cạnh anh, làm những việc mà các cặp tình nhân hay làm ? Như xem phim không thể tới rạp được thì anh và cô coi ở nhà, cùng nhau nấu ăn, cùng ôm nhau ngủ, hạnh phúc cứ như thế dần dần trôi qua.

14. Chương 13: Nghiệt Duyên

Duẩn Tiêu Dương cũng như ngày bình thường, quay cuồng tất bật trong công việc, Gia Tuệ Mẫn cô cũng như thế, vẫn đi làm và tiếp tục công việc yêu đương cùng anh. Cuộc sống từng ngày từng ngày trôi qua, mặc dù họ không biết sau này sẽ thế nào. Nhớ cách đây một năm trước, có một người bạn ngồi coi tử vi cho cô, nói rằng cô sau này sẽ sung sướng nhưng muốn sống sung sướng phải trải qua gần nửa đời người có kiếp nạn bi kịch. Mặc dù Gia Tuệ Mẫn không tin, nhưng tại sao có cảm giác nó đang tới gần.

Bỏ qua chuyện đấy, cô nhìn chiếc nhẫn mình đang đeo ngay cổ, trong chiếc nhẫn có khắc ba chữ DTD, cô nhìn nó và mỉm cười. Sau này, con cô hỏi cô và anh gặp nhau như thế nào, cô sẽ trả lời rằng mẹ gặp ba vào một ngày không mưa, không nắng cũng không gió chả bão, vì khi đó trong mắt mẹ chỉ nhìn thấy mỗi ba con. Cái này người ta thường gọi là tình yêu sét đánh, nhưng rất tiếc anh đứng gần “trụ sét” hơn cô nên anh đã bị đánh trước và mạnh hơn nhiều.

Tại căn biệt thự nhà họ Duẩn, trên tay bà Hoàng Lan Nhung là những tấm hình, khuôn mặt bà đang dần dần trở nên biến sắc. Trong tấm ảnh, con trai bà ôm hôn một cô gái bên trời tay, đường đường là con trai một của một chủ tịch nước mà lại cư nhiên ôm hôn người ta.

- Cô gái trong ảnh không phải là Triệu Vân Du ?!

- Đúng, hôm bữa con thấy anh cùng với cô ta đi ăn trong một nhà hàng.

Thì ra mọi chuyện là do Duẩn Hoàng Tiêu Như sắp xếp, cô ta cười đắc ý.

- Con đã điều tra xong xuôi, cô ta tên là Gia Tuệ Mẫn, năm nay hai mươi sáu, đang làm việc tại một khách sạn. Nhà bình thường mẹ mất sớm.

Đúng là những người có tiền, họ muốn biết thông tin của một ai đó chỉ việc vung tiền, ngay lập tức nửa ngày sau tất cả thông tin xuất hiện, một bất công trong xã hội, những người có tiền họ thích thì họ làm, xã hội bây giờ luôn đặt vị thế và tiền bạc lên hàng đầu tiên.

Càng nghe bà càng thấy tức giận, tại sao con trai bà có thể yêu một loại người như thế ? Triệu Vân Du hoàn hảo đến mức vậy, cũng không để nó cảm thấy yên lòng sao ?

- Cô ta chắc chắn theo anh hai chỉ vì tiền.

Duẩn Hoàng Tiêu Như ngồi “thêm dầu vào lửa”. Anh hai lúc nào cũng thắng cô, cô không tin đợt này anh hai có thể qua nổi cô, ngày xưa chính anh đã cắt đứt mối quan hệ trò ba năm của cô rồi đẩy cô đi du học, bây giờ cô cho anh thử cái cảm giác mà yêu nhau nhưng không tới được với nhau nó thống khổ đến mức nào.

- Mẹ đừng nóng, mẹ phải bình tĩnh rồi tìm cách cắt đuôi con hồ ly này ra.

Hoàng Lan Nhung tức giận, danh tiếng nhà họ Duẩn không để bị phá hoại bởi những cô gái ham mê danh vọng này được. Muốn đóng vai Lọ Lem sao ?! Nhưng xin lỗi, không phải là nhà họ Duẩn này.

Xe chạy thẳng đến thành phố cô, tới nơi vào khoảng 6 giờ tối, lúc đấy cô đã đến cửa hàng làm thêm. Trong chiếc xe bóng loáng, Hoàng Lan Nhung cùng Duẩn Hoàng Tiêu Như ngồi nhìn chăm chú cô làm việc, nếu như đối với Duẩn Tiêu Dương, khi cô làm việc là cả một nghệ thuật, còn đối với hai người này, cô như một cái gai trong mắt, vừa thấp nghèo vừa bần hàn. Đó là cái suy nghĩ hầu như xuất hiện trong mỗi suy nghĩ của những người quyền quý.

- Mẹ đừng vội, hãy nhẹ nhàng nói chuyện, bây giờ chúng ta chưa rõ mọi việc nên đừng vội manh động.

Thấy bà nóng vội có ý định muốn xuống xe, Tiêu Như vội vàng ngăn cản.

- Hoàn Thanh, cậu xuống xe, cầm cái này đưa cho cô gái kia bảo rằng Duẩn Tiêu Dương gửi.

Bà Hoàng Lan Nhung mặc con gái xử lý, miễn sao cô ta đừng vây quanh con trai bà là được ? Trong giới chính trị, nhà họ Duẩn mà bắt tay với nhà họ Triệu thì có thể nói không một ai sánh bằng. Chuyện đang tốt đẹp, không vì một tình yêu vớ vẩn mà phá bỏ cả một sự nghiệp rạng rỡ.

Hoàn Thanh đi vào với vẻ mặt lạnh lùng, điềm tĩnh. Tay cầm một hộp quà nhỏ.

- Chào quý khách ạ.

Theo thói quen cô cúi xuống gật đầu chào.

- Cho hỏi cô có phải Gia Tuệ Mẫn ?!

- Vâng.

- Ngài Duẩn nhờ tôi gửi cho cô cái này.

- Hả ?! Vâng ạ.

Rất ít người biết được mối quan hệ giữa anh và cô cho nên anh kêu người đưa đồ đến cho cô như thế chắc chắn là người anh tin tưởng.

- Cảm ơn, phiền anh rồi.

Hoàn Thành đi ra, trong góc khuất, bà Hoàng Lan Nhung có thể thấy rõ được nét rạng rỡ trên khuôn mặt của cô, trong hộp quà là sô cô la, cô thắc mắc tại sao hôm nay anh sến súa thế nhỉ ?! Cô vui vẻ ăn nó, sô cô la ngọt ngọt đắng đắng hòa tan trong miệng, ngon cực kỳ. Thì xuất hiện ở cửa một người nhìn có vẻ rất sang trọng, nhưng khuôn mặt người phụ nữ có chút không vui.

- Tôi muốn gặp cô một lát có được không ?!

- Dạ, con sao ?!

- Chúng ta đi đến quán café, tôi có chuyện muốn nói.

- Nhưng cho tôi hỏi bà là ai ?!

- Tôi là mẹ của Duẩn Tiêu Dương.

- Sao ạ ?

Gia Tuệ Mẫn nghe thế liền cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

- Cô đợi tôi mời cô hay sao ?!

- Vâng.

Vội vàng đóng cửa hàng, cô được một chiếc xe màu trắng đưa đi, trong xe không có ai cả trừ người lái xe, cảm giác xấu đang dần đến với cô.

Đến một tiệm café lớn ngay trung tâm, trong căn phòng nhỏ không có người, chỉ có cô, mẹ anh cùng với Duẩn Hoàng Tiêu Như.

- Tôi vào thẳng vấn đề nhé, tôi nghe nói cô là người yêu của Tiêu Dương ?!

Câu hỏi đó làm não kèm dây thần kinh của cô căng ra, cô sợ hãi đến mức tay chân run rẩy.

- Sao ạ ?!

- Tôi biết Duẩn Tiêu Dương có rất nhiều người theo, tôi không cần biết nó thích cô từ lúc nào, hay cô tiếp cận nó ra sao, tôi chỉ cần biết cô hãy rời xa nó ra ngay.

- Sao bác biết con là người yêu của anh ấy ?!

- Thông tin gì của cô và tôi chẳng biết.

Duẩn Hoàng Tiêu Như trả lời bằng giọng xác xược.

- Vậy mỗi lần con trai bác đi ăn cùng ai hay nói chuyện với ai, bác đều gặp người đấy và đề nghị tránh xa ra sao ?

Gia Tuệ Mẫn cảm thấy có chút vô lý, mặc dù bà ta là mẹ của anh thật, nhưng tại sao lại nói bằng giọng điệu y như cô bám theo anh ta thế nhỉ ?!

- Cô ...

- Đây là chi phiếu, đủ để cô ăn cả đời.

Hoàng Lan Nhung đưa một tấm giấy, cô nhìn con số kia cũng hết hồn, nó lớn thật, nó sẽ rất cần cho cuộc sống cô sau này, nhưng cô không cần, lòng tự trọng của cô không cho phép.

- Thưa Bác, con không biết bác nghĩ về con thế nào ?! Nhưng bác nghĩ một tờ chi phiếu này bằng giá một hũ vàng kia sao ? Con không biết bác nhiều tiền như thế nào, nhưng con mong bác hãy nghĩ đến cảm xúc của người khác, ai cũng là con người mà, ai cũng có lòng tự trọng, tiền mua được nhiều thứ nhưng không hẳn là tất cả cho nên bác đừng coi người khác là cỏ rác.

- Cô dám dạy đời tôi sao ?!

- Con nghĩ cuộc trò chuyện này nó không có gì quan trọng, xin phép bác con về trước.

- Cô không sợ, nhưng hãy nghĩ đến ba của mình.

Cô dừng chân lại một giây nhưng cũng quyết định bỏ đi. Thoát được ra ngoài, Gia Tuệ Mẫn thở phào vì nín thở, cô không hiểu sao vừa nãy dũng khí đâu khiến cô có thể nói nhiều đến như thế. Sau cuộc hội thoại này, chắc chắn một điều hơn là cô sẽ không bao giờ dám bước vào nhà anh dù chỉ là nửa bước.

Còn việc rời xa anh sao ?! Cô đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng không dám thực hiện, cô đã yêu anh rồi, yêu từ khi nào cô không hề biết nhưng cái ánh mắt cùng nụ cười kia chiếm trọn trái tim cô rồi, nếu vì đại lợi cho cả hai, cô sẽ rời xa anh, nhưng cô không chắc dũng khí của mình đủ mạnh mẽ. Biết đây là một nghiệt duyên tại sao lại cố níu kéo, còn ba của cô nữa. Cô không để ai làm tổn thương ông cho dù một chuyện nhỏ cũng không.

- Alo ?!

- Em đang làm gì vậy ?

- Em đang chuẩn bị về.

- Tạ Phí Ngôn có tới đón em không ?

- Vâng, cậu ấy đang chuẩn bị tới.

- Ừm, em nhớ về cẩn thận nhé, anh sẽ cố gắng xong xuôi công việc để về.

- Từ khi nào nơi này thành nhà anh vậy ? Nghe anh nói có vẻ nó rất thân thuộc.

- Từ khi có em, nơi em ở là nhà của anh.

- À, Tiêu Dương nè.

- Sao ?!

- Em yêu anh nhiều.

Cô buộc miệng nói ra, chưa bao giờ cô nghe anh nói ba từ “ Anh Yêu Em ”, chỉ riêng duy nhất cô nói, cùng lắm anh chỉ nói thích cô mà thôi.

- Ừm, em ngủ ngon nhé.

- Vâng.

Sau này rời xa anh, cô sẽ không còn nhận được những lời hỏi thăm này nữa. Cho nên giây phút nào được ở bên anh, cô luôn rất trân trọng, lỡ mai này mất đi, đừng hối tiếc.

15. Chương 14: Chúng Ta Chưa Bao Giờ Thuộc Về Nhau

Cũng đã lâu, Gia Tuệ Mẫn chưa gặp được Duẩn Tiêu Dương, anh nói anh rất bận, sẽ sắp xếp thời gian về thăm cô. Vì điều kiện địa lý không cho phép, với lại công việc của anh quá bận bịu. Ngồi trong bàn làm việc, cô thần thờ suy nghĩ tới những lời nói của mẹ anh hôm bữa. Mặc dù biết là không được, nhưng tại sao cô vẫn cố chấp thế nhỉ ?

- Gia Tuệ Mẫn ... Gia Tuệ Mẫn.

Đôi mắt to tròn vô hồn nhìn vào màn hình máy tính, hình ảnh Duẩn Tiêu Dương cùng Triệu Vân Du vui vẻ sánh đôi cùng nhau, sự kiện này chẳng phải ngày hôm qua đây sao. Ngày hôm qua anh cũng không điện cho cô dù chỉ một cuộc điện thoại, hóa ra anh đang bận.

-Gia Tuệ Mẫn.

Một đồng nghiệp đứng kiên nhẫn gọi cô. Đến lần cuối cùng, cô mới nghe thấy và giật mình nhìn lên.

- Cậu làm gì mà kêu hoài không nghe vậy ?

- Tớ xin lỗi, mà có gì không ?

- Đi ăn trưa đi, cũng trễ rồi đấy.

- À, cảm ơn cậu, cậu đi ăn trước đi.

- Cậu không đi cùng sao ?

- Không, tớ có đồ ăn rồi.

- Vậy thôi tớ đi trước nhé.

Khi cô đồng nghiệp kia rời đi, ánh mắt cô lại dời xuống chiếc nhẫn mà cô đeo ngay ngón tay, trong đó có khắc tên anh, người đàn ông mà vô tình đến bên cạnh cô, làm cho cô lầm tưởng nhiều thứ.

Có một lần Phí Tạ Ngôn đã hỏi cô tại sao lại đi yêu Duẩn Tiêu Dương ? Cô lúc đó chỉ biết cười nhạt, tại vì ánh mắt anh ta quá nhẹ nhàng, lời nói và hành động quá thu hút. Nó cứ đâm sâu vào trái tim tớ, không cách nào thoát ra được, và từ đó, tớ dần có tình cảm với anh ta hơn, dần dần nhận ra tớ thích anh ta.

Nhưng thật tiếc, người cô yêu không phải là một người bình thường. Là một viên ngọc cao cả của nhà họ Duẩn, là con trai của chủ tịch nước, là người trong bản đề cử bộ trưởng bộ kinh tế. Ai chẳng mong muốn người mình yêu sẽ tài giỏi đến như thế, nếu mà ai cũng biết người yêu giỏi giang đến mức như thế thì chắc chắn cô sẽ nhận được rất nhiều lời khen ngợi, nhưng hoàn cảnh đó chỉ xảy ra nếu như cô được sinh ra trong gia tộc quyền quý.

Gia Tuệ Mẫn nhận được điện thoại, nói ba cô đã nhập viện vì tai nạn lao động, cô ào đi trong cơn hoảng loạn.

Tại bệnh viện.

- Cho tôi hỏi bệnh nhân Gia Duy Đông cấp cứu ở đâu ạ ?

- Cô vui lòng đợi tôi một chút.

Gia Tuệ Mẫn gần như đã muốn khóc, nếu ba cô có mệnh hệ gì thì chắc chắn cô sẽ sống không nổi. Người thân trên đời này cô chỉ còn mình ba, chỉ còn mình ba thôi. Ông là người mà cô yêu thương nhất cuộc đời này.

- Vâng cô vui lòng đi theo tôi ạ.

Y tá dẫn cô đi một lát, trong dãy hành lang nồng mùi thuốc tẩy đầy đến khó chịu, có một người phụ nữ, còn lại chẳng còn ai cả.

Người phụ nữ kia đến bên cô, nhỏ giọng hỏi.

- Cô là con gái của Gia Duy Đông ?

- Vâng.

Mắt to tròn của cô đã có lệ ở khóe mi.

- Cha của cô bị máy xén cắt vào tay, nguy cơ sẽ không còn giữ nổi cánh tay đấy, nếu được cũng coi như ...

Nói tới đây, Gia Tuệ Mẫn dần trở nên mù mịt, cha cô cũng đã lớn tuổi, làm sao ông có thể chịu nổi cơn đau đến mức dằn xé như thế.

- Cha cô không có bảo hiểm lao động, nhưng vì ông làm việc lâu năm ở công ty cho nên công ty quyết định sẽ chi một phần tư số tiền điều trị.

Nói tới đây thì bác sĩ đã đi ra.

- Cho hỏi ai là người nhà của bệnh nhân Gia Duy Đông ?

- Tôi ạ.

- Ông ấy bị thương ở cánh tay rất nặng, cô để ông ở bệnh viện vài ngày. Nếu có chuyển biến xấu tôi nghĩ cánh tay trái của ông không còn giữ được nữa.

- Xin bác sĩ hãy cố gắng chữa trị cho cha tôi, bao nhiêu tiền cũng được hết, tôi trả, tôi trả hết.

Lúc cha cô đang nằm hôn mê, nhìn khuôn mặt đã đen nhẻm vì nắng gắt kia, đã nhăn nheo vì tuổi già, đôi môi còn nổi lên rất nhiều. Cô nhận ra, đã từ lâu cô không còn ngồi nhìn cha như thế nữa, đã không còn vui đùa cùng ông. Cha dùng cả đời để nuôi cô, rất nhanh cô nhận ra cha của mình đã già rồi.

Cô năm nay cũng hai mươi sáu, nhưng chưa cho ông hưởng phúc. Gia Tuệ Mẫn không phải con người thông minh biết vượt qua số phận, năm cấp ba, vì muốn phụ giúp ba, cô đã lên ông đi làm thêm. Đến khi ông biết, ông đã đánh cô rất nhiều, ông nói ba đủ điều kiện để cho con ăn học, con chưa đủ tuổi để đi làm như thế, hiểu không ? Lúc đó cô đã đòi nghỉ học, ông ôm cô khóc rằng cuộc đời ông đã không biết chữ, chỉ mong muốn con nên người.

Mỗi khi cô ốm, ông đều nấu cháo trứng gà cho cô ăn để khỏe lại, ông có thể thức nguyên đêm để chăm sóc cho cô.

Gia Tuệ Mẫn đậu hai trường đi học, nhưng muốn học gần nhà nên cô đã chọn trường kinh tế. Lúc cô lấy bằng tốt nghiệp, lúc đấy ba cô cũng có mặt, cùng cô chụp ảnh lưu niệm.

Cô nhớ còn bé, cô đã đòi ăn kem, ông mua cho cô tận hai cây liền. Mà giờ đã gần hai mươi năm trôi qua, ông đã già khi nào mà tại sao cô không quan tâm ?

Tạ Phí Ngôn xuất hiện sau lưng cô, nét mặt cậu ta cũng rất buồn.

- Tuệ Tuệ.

Khuôn mặt cô đã tràn đầy nước mắt, kỉ niệm khi xưa của cô và cha cùng ủa về, đau đớn vạn lần. Lúc bác sĩ mời người nhà ra để khám bệnh, cô mệt mỏi tới mức đi không vững, Tạ Phí Ngôn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, dịu dàng vỗ về cô.

Cuộc đời của cô có thể được nói là một bi kịch không ?

Nhà họ Duẩn thấy trong lúc khó khăn này liền ra ép cô, hù dọa cô nếu cô không đồng ý thì cũng chẳng có bệnh viện nào chữa trị cho cha cô cả, mà cũng đúng thôi, họ là một thế lực lớn, rất có tiếng nói trong xã hội, họ dồn cô vào đường cùng rồi.

Đứng trên sân thượng bệnh viện, Gia Tuệ Mẫn đã tiêu tụy hơn, mấy ngày nay cha cô luôn đau đớn, bên ngoài thì bị dồn cho đến ngạt thở. Gia Tuệ Mẫn cô đã sai lầm rồi. Tạ Phú Ngôn nói tại sao không điện cho Duẩn Tiêu Dương ? Cô điện rồi, nhưng máy anh ta thuê bao.

Trên sân thượng gió thổi to đến mức muốn cuốn cả con người gầy gò của cô đi. Cô đồng ý với bọn họ là chia tay Duẩn Tiêu Dương !

Có ai hiểu được cái cảm giác bị thương đến ngạt lòng này không ?

Họ giúp cô điều trị cho cha cô, họ bắt cô thay số điện thoại, họ bắt cô chuyển nhà, trước khi rời đi, Duẩn Hoàng Tiêu Như còn nói rằng.

- Cô nên nhớ, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh trai tôi.

Là hai tháng, thời gian trôi đi đã là hai tháng. Trong khoảng thời gian này, Duẩn Tiêu Dương đi công tác nước ngoài, anh nhớ cô đến mức phát điên, khi vừa về nhà anh liền tự tay chạy xe đến nhà cô.

Cửa khóa, điện thoại thuê bao, công ty báo nghỉ, tất cả mọi thứ rối loạn đến điên người. Duẩn Tiêu Dương có tính kiên nhẫn rất ít, anh ta liền cuống cuồng điện cho Tạ Phú Ngôn.

- Alo ... Phú Ngôn ? Bây giờ Tuệ Mẫn đang ở đâu ?

- Tiêu Dương, anh bình tĩnh tí đi, tôi và anh có thể gặp nhau một chút được không ?

- Được.

Cô dặn Tạ Phú Ngôn rằng Duẩn Tiêu Dương có điện thì cũng đừng bắt máy, nếu vô tình gặp anh ta hỏi thì đừng trả lời. Nhưng Gia Tuệ Mẫn vì anh ta mà không ăn uống, vì anh mà u sầu, vì anh ta mà bệnh lên bệnh xuống hỏi sao anh có im lặng. Nếu hai bên không chịu trách nhiệm cho nhau thì tốt nhất đừng yêu nhau.

Lúc Tạ Phú Ngôn đi vào thì đã thấy Tiêu Dương, anh hít một hơi đến ngồi. Duẩn Tiêu Dương liền mất bình tĩnh, hỏi gấp Phú Ngôn.

- Tuệ Mẫn, sao tôi liên lạc với cô ấy không được ?

Duẩn Tiêu Dương còn chưa kịp cạo râu, chưa kịp để người giúp việc ủi áo, chưa kịp chào ba mẹ liền phóng tới đây.

- Tiêu Dương, Tuệ Mẫn nói cô ấy muốn chia tay với cậu.

Tạ Phú Ngôn nhìn anh bằng ánh mắt dứt khoát. Tiêu Dương nghe xong câu đó như muốn tức điên người, hai tháng không gặp, cô ấy bày nhiều trò như vậy sao ?

- Để cho tôi gặp cô ấy để nói chuyện.

- Tuệ Mẫn nói cậu đừng liên lạc với cô ấy nữa.

- Phú Ngôn.

Anh đã hết bình tĩnh rồi, đừng đùa giỡn nữa.

- Cậu biết vì sao ? Vì nhà cậu đã đến gặp cô ấy.

Nghe xong câu đấy, Duẩn Tiêu Dương cứng đờ, nhà tôi sao ? Ánh mắt của anh cũng chết đứng.

- Cô ấy bị tổn thương đấy, anh hiểu không ? Nếu yêu được, thì hãy bên nhau giúp đỡ.

- Cô ấy ... cô ấy đang ở đâu ?

Anh không còn nổi nóng, chỉ nhẹ hỏi đến thần thờ.

- Bệnh viện, phòng 102.

- Cô ấy bị gì ?

- Không, là bác nhà. Nhà cậu đã lấy bác ra để ép cô ấy vào đường cùng.

Anh bỏ chạy, lên xe lao như điên. Trong mắt anh bây giờ chỉ có hình bóng của cô, anh điên rồi, thực sự anh điên rồi. Quần áo của anh cũng xuề xòa, tóc cũng đã rối tung. Dẫn Tiêu Dương bây giờ không còn là soái ca mà phụ nữ hằng ao ước, mà là một người mất bình tĩnh chỉ vì một cô gái.

Trên dãy hành lang của bệnh viện, anh chạy khắp để tìm. Khi cô đang đi ra ngoài thấy anh liền hốt hoảng quay lưng đi.

- Gia Tuệ Mẫn.

Cô bỏ chạy, không biết chạy đi đâu nhưng vẫn cứ cầm đầu chạy. Cô chạy xuống đường đi bằng cầu thang bộ, nhưng anh đã nắm được tay cô.

- Tuệ Mẫn.

- Em đang làm cái gì vậy ?

Anh quát lớn, anh không thích đùa giỡn, về việc này lại càng không.

- Em muốn chia tay anh tại sao không đứng trước mặt nói mà lại bỏ trốn đi như thế ?

Gia Tuệ Mẫn không biết nói gì, chỉ biết cúi đầu xuống, không muốn đối diện với anh. Bàn tay to lớn của anh để hai bên má của cô, nâng mặt cô lên, ép cô nhìn vào mắt anh.

- Tuệ Mẫn, em nghe anh nói. Gia đình anh sẽ không làm gì em cả, em cũng đừng quan tâm đến người ngoài. Bên anh, chỉ có anh là đủ, em hiểu không ?

Anh dịu dàng với cô, anh lúc nào cũng vậy, luôn ấm áp khiến người ta không muốn rời xa.

- Em ...

Cô muốn khóc, nhưng không thể khóc, cô nên làm gì bây giờ ?

- Không sao, em đừng sợ. Chỉ cần có anh, em sẽ không sao hết. Em yên tâm, bên anh. Đừng đi đâu cả, được chứ ?

- Tiêu Dương ...

- Được rồi, chuyện này chúng ta bỏ qua nhé, đừng nhắc tới nữa.

Cô đâu biết rằng anh khó khăn lắm mới kiềm chế cơn tức giận cỡ nào, tất cả chuyện này chỉ có Tiêu Như bày trò, chuyện tình cảm của anh, đừng bao giờ đụng vào. Và cô, là càng không nên đụng tới.

Gia Tuệ Mẫn tâm tình khó xử, cô muốn nói với anh rằng, chẳng có khi nào chúng ta thuộc về nhau cả.

16. Chương 15:rời Hai Ta Sẽ Xa Nhau Sao?

Dẫn Hoàng Tiêu Như biết Tuệ Mẫn lật lọng liền tức giận trả thù, chẳng phải cô ta mượn tiền để cứu cha sao?! Vậy hà cớ gì không nói cho ông ta biết tiền đấy là từ đâu ra ?

Ông Gia Duy Đông ngồi lặng thinh trong phòng bệnh, tay phải đang nắm chặt để kiềm chế cơn tức giận, cánh tay trái của ông đang rất đau, nhưng trái tim và lòng tự trọng của ông còn đau hơn gấp vạn. Ông có thể chấp nhận mất cánh tay, chứ không để cánh tay lành lặn chữa trị bằng tiền của người khác.

Gia Tuệ Mẫn vui vẻ đi lên, bước chân cô bỗng nhiên cứng ngắc khi thấy Tiêu Như.

- Cô đến đây làm gì ?!

Gia Tuệ Mẫn run rẩy, nhưng ánh mắt vẫn còn đủ chí khí.

- Lên nói cho cha cô biết con gái ông đã làm những gì ?!

- Cô ...

- Biết tại sao tôi làm vậy không ? Là vì cô lật lọng, Tiêu Như tôi trước giờ không muốn lằng nhằng với ai đâu nhé.

- Tôi đã trả tiền lại cho cô rồi.

- Đừng tưởng tôi không biết, tiền đó là của anh hai tôi. Tôi thật buồn khi anh trai tôi lại đi yêu một phụ nữ đề tiền chuyên đi đào mỏ đàn ông, nếu sau này anh tôi hết tiền, thì cô sẽ bán thân và đi năn nỉ một người đàn ông khác đúng không ?!

Duẩn Hoàng Tiêu Như cười khinh bỉ rồi bỏ đi, cô đứng chôn chặt chân ở đấy, khuôn mặt im lặng, trái tim cô như đang có muối chà xát vào vết thương đang rỉ máu.

Gia Tuệ Mẫn nhìn cha của mình, ông vẫn ngồi ở đó, tay ông vẫn còn run rẩy? Cô chợt nhận ra rằng, mình đã quá sai lầm khi kéo cả cha của mình vào một chuyện do mình đâm đầu lao vào. Cô đã mở miệng ra mượn tiền của Duẩn Tiêu Dương, cô cảm thấy đó là một điều hết sức nhục nhã, nhưng cha cô còn đang nằm đấy mà không còn tiền chữa trị, sĩ diện không mài ra tiền ăn được đâu.

Duẩn Tiêu Dương trở về nhà, liền tức giận đánh Duẩn Hoàng Tiêu Như một cái. Rất mạnh, rất đau. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh đánh cô em gái của mình.

- Chuyện của anh đã từ bao giờ em can thiệp vào.

- Em không can thiệp vào chuyện của anh, mà em với mẹ đang lo cho cái nhà này đấy.

- Mẹ?

- Cô ta có gì mà anh phải làm như thế, anh đừng tưởng chuyện anh làm cho cô ta em không biết. Anh đổi lịch làm việc, hủy bỏ những cuộc họp có thể là quan trọng chỉ vì cô ta, anh hằng tuần đều chuyển khoản cho cô ta một số tiền, anh cho cô ta một số tiền lớn để chữa trị cho cha cô ta, anh không thấy cô ta bên anh chỉ vì tiền sao? Em không ngờ, có một ngày anh trai của em lại ngu muội đến mức như vậy.

Anh nhìn cô, không biết nói gì, lòng của anh đang rối loạn cả lên. Công việc của anh đang đến giai đoạn nước rút, cả đời của anh thành công hay không thì phụ thuộc vào lúc này, nhưng anh lại gặp cô, mọi chuyện lại rối mù cả lên, tiếc rằng nếu mình gặp cô trễ hơn một tí thì chắc chắn anh dám hứa sẽ dùng cả đời này để yêu cô.

- Cậu chủ, ôn chủ muốn gặp cậu.

Anh biết rằng chuyện này tất cả mọi người đều biết, anh biết cả nhà anh đều mong anh và Triệu Vân Du cưới nhau, nhưng không yêu, không tình cảm thì đến với nhau như thế nào?

- Bố gọi con.

- Tiêu Dương, con vào đây ngồi đi, ta có chuyện muốn nói với con.

Trong lòng anh dâng lên những nỗi lòng bất an.

- Ta có nghe chuyện của con và cô gái tên Gia Tuệ Mẫn.

- Vâng.

- Chuyện này là chuyện tình cảm, tất nhiên ta có cấm cản hay không cũng sẽ chẳng thay đổi được gì, ta chỉ mong con nhớ con đang trong giai đoạn tranh cử chức Bộ trưởng bộ Kinh tế, nhất cử nhất động của con đều được người khác để ý đến tận tình. Thứ hai, còn đã có hôn ước với Triệu Vân Du. Ta mong con không làm phật lòng nhà họ Triệu đã kết giao với gia đình ta bấy lâu nay, cũng là nhà họ Triệu là bộ phận đưa con lên sau này. Ta ở vị trí chủ tịch mới hai năm, mà một mối vô cùng, phải đề phòng ở mọi nơi, con nên nhớ, còn là niềm tự hào của ta, của nhà họ Duẩn này.

- Vâng, thưa bố, con nhớ rồi.

- Ta mong con với cô gái kia sẽ giải quyết được nhanh chóng, ta biết đó chỉ là cảm xúc nhất thời đường đột của con. Con về nghỉ ngơi đi.

Anh rời đi, mọi người đều ép anh vào đường cùng, đều ép anh phải từ bỏ đi Gia Tuệ Mẫn, nếu anh cứ tiếp tục cố chấp, liệu cô có chịu đựng nổi những tổn thương kia hay sẽ buông tay anh rời đi?

3 tuần sau.

Trong khoảng thời gian này, cô đều né gặp mặt anh, và anh cũng ít hạn chế đến gặp cô. Cô nhớ anh, nhớ đến mức đau lòng. Cô cất ảnh anh từ những quyển tạp chí và để trong ví luôn mang theo mình, lúc nào cảm thấy tuyệt vọng nhất, cô đều nhìn anh, nhìn con người với khuôn mặt lạnh lùng đầy phong thái quyền lực kia.

Hôm nay, khách sạn của cô đang làm khánh thành một khu resort gần biển, nhưng cô không biết nhà tài trợ chính là tập đoàn nhà họ Duẩn, cô cũng không biết, là anh đã bố trí cô vào đây làm, mỗi tuần anh gửi tiền vào tài khoản cô, nói là đó là tiền thưởng của công ty.

Cô làm tiếp tân chào đón khách quý, hôm nay tiệc được làm ngoài trời, khá lớn và hoành tráng, mọi người nói sẽ có rất nhiều khách lớn tới đây tham dự.

Cô cúi đầu chào mọi người, nụ cười xinh đẹp toát lên hiền hòa, mái tóc vấn lên cùng với bộ trang phục màu đỏ ca rô, nhìn cô toát lên một cô gái hai mươi tư đã trưởng thành.

Một chiếc xe BMW loáng bóng dừng ở đó, một người đàn ông âu phục đen sang trọng, khoác tay cùng một cô gái với chiếc đầm trắng xinh đẹp, một cảnh mà mọi người nhìn đều cảm thấy thích mắt. Trái tim cô dừng đập, ánh mắt liền lảng tránh sang nơi khác.

Cách cô 5 mét, Duẩn Tiêu Dương nhìn cô, bằng vẻ mặt hững hờ đầy lạnh lùng. Không ai biết được đang có chuyện gì xảy ra, chỉ có Triệu Vân Du.

Anh khoác tay Triệu Vân Du bước tới trong ánh mắt hâm mộ của nhiều người, bàn tay Gia Tuệ Mẫn cầm hoa mà run rẩy, anh đứng trước mặt cô, buông cho cô một ánh mắt cực kì hững hờ.

Cô cầm hoa dán lên ngực trái của anh, mùi hương thoảng nhẹ của anh đầy quen thuộc, đầy sự dễ chịu. Cô ngược lên thấy ánh mắt anh liền cụp mi, anh rời đi bước vào trong.

Cô nhìn theo bóng anh xa khuất dần. Nước mắt ngấn khoe mi, nhưng rất nhanh đã lau nó đi.

Anh cắt băng khánh thành xong, tham dự một lúc liền bỏ đi biệt tích.

Cô đứng trên sân thượng cao chờ anh. Chờ hình bóng anh xuất hiện, cô và anh yêu nhau nhưng số lần gặp nhau được đếm qua đầu ngón tay.

Anh xuất hiện bên cạnh cô, Tiêu Dương đã xuất hiện, cô ôm chầm lấy anh, nước mắt ướt mi trên khuôn mặt xinh đẹp.

- Sao em lại khóc?

- Em nhớ anh.

- Em đứng chờ anh ở đây lâu chưa?

- Không sao, chờ anh em có thể bao lâu cũng được.

Cô ôm chặt lấy anh, dụi đầu làm bộ đồ vest vốn phẳng phiu đã nhăn đi một nếp. Được một lúc, điện thoại anh liền reo lên. Anh nghe điện thoại, nói với cô anh phải rời đi.

- Tuần sau, anh sẽ đến tìm em.

Anh hôn cô một cái nhẹ lên trán rồi luyến tiếc rời đi.

Cô đứng đó, vẫn là bóng lưng rời đi quen thuộc, đợi anh rời đi xa, cô khóc nức lên, cô òa khóc to như một đứa trẻ, mặc cho gió sân thượng mạnh tới mức muốn cuốn cô đi.

- Em nghĩ, chuyện tình của chúng ta không nên bắt đầu, cho dù cứu vãn như thế nào cũng không thay đổi được gì nữa.

17. Chương 16: Giữ Hay Buông?

Anh luôn tranh thủ từng giây phút duy nhất để được gặp cô, anh nhớ cô, nhớ đến da diết nhưng không thể làm cách nào khác.

Tạ Phí Ngôn đến để trông ba của cô, tranh thủ cho cô từng phút giây quý hiếm nhất để được hẹn hò. Ngày mai, anh lại phải đi, anh phải đi công tác nước ngoài một thời gian.

Cô và anh yêu nhau năm tháng, nhưng số lần gặp chưa quá mười lăm lần. Nhưng số phút gặp nhau thì chưa quá 1 tiếng. Yêu một người giàu có, một người đàn ông thành công phải đánh đổi rất nhiều thứ. Nhiều khi, nhớ anh, muốn gặp anh, điện cho anh hên thì gặp được anh, nói chuyện với nhau được vài câu. Còn không, gặp được thư ký của anh, hẹn cô gọi cho anh vào một thời gian khác.

Anh vì cô nên đã mua hẳn một căn hộ này, vì cô mà đối với anh thành phố này trở nên rất đặc biệt. Anh từ bao giờ đã xem nơi này là một nơi thân thuộc, là nơi anh tìm đến mỗi khi mệt mỏi và nhớ nhung rất nhiều thứ.

Tối hôm đó, cô luôn quấn quýt bên anh, cô luôn quý giá từng phút được ở bên anh, anh đọc sách cho cô nghe, cùng cô nghe nhạc, cùng cô ăn tối. Cùng nhau ngủ thiếp qua đêm. Sáng sớm hôm sau dậy, anh đã rời đi. Bên cạnh vẫn còn hơi ấm, vẫn còn hương thơm chỉ thuộc mỗi anh.

Cô thay đồ và đi đến công ty, khi xuống xe buýt và dừng qua đường ở ngã tư. Tiếng coi cảnh sát hú rôm rã cả đường. Mọi người lại theo thói quen, tập nập xôm xeo né đường cho một vị cấp cao nào đó.

Gió thổi qua, tóc cô bay, khoe mắt cũng rưng rưng. Cô nhận ra, người đàn ông ngồi trong xe mà xung quanh có người canh gác kỹ càng, qua tấm kính xe đen huyền ảo, cô vẫn nhận ra khuôn mặt đó. Vẫn nhớ nửa năm trước, lần đầu tiên cô gặp anh vẫn là như thế này.

Qua 60s đèn đỏ, xe dần dần rời bánh đi, từ từ rồi xa khuất. Mọi người lại hoạt động như bình thường. Chỉ có cô, chôn chân tại chỗ, khoe mi cay cay.

Anh nhận ra cô, anh nhìn cô qua tấm kính đen, anh thấy cô đang nhìn mình. Nhưng anh không còn cách nào khác, anh phải rời đi. Khi anh nhìn lại, vẫn thấy cô đứng đó. Anh giả lơ đi như mình chưa thấy gì, lòng anh quặn đau lên từng cơn. Đợt công tác này, không biết bao giờ sẽ kết thúc. Tình cảm này, không biết sẽ níu giữ tới bao giờ.

Cô vẫn làm việc ở hàng tiện lợi, cô vẫn tranh thủ chăm sóc cha cô, bàn tay cô ngày càng một xấu. Anh nói, cô không cần làm việc, anh sẽ nuôi cô cả đời.

Duẩn Hoàng Tiêu Như vẫn kiên trì đi gặp cô, vẫn nói những lời khó nghe, vẫn là gương mặt xem thường người khác.

- Cô vẫn còn chưa buông tha được anh tôi sao? Anh tôi đi công tác đợt này đang gặp khó khăn về cổ phần. Anh tôi đang xoay sở rất khó khăn. Anh tôi sắp phải đám cưới sớm hơn dự định. Thật sự, cô không có ý định buông tha sao?

- Duẩn tiểu thư, cô cứ gặp tôi nói những lời vô ích này vẫn không chán sao?

- Cô...

- Tôi còn phải làm việc, mời cô về cho.

Gia Tuệ Mẫn mệt mỏi mở lời. Cả tháng nay, cô luôn nghe những lời này. Cả tháng nay, cô vẫn chưa được gặp anh. Chỉ vài lần nhận được tin nhắn của anh. Ba cô xuất viện, nhưng cô không cho ba đi làm nữa. Nhưng công ty của ba cô cũng không còn nhận ông. Vì tiếng nói nhà họ Duẩn.

Nhà họ Duẩn một mực ép cô tới đường cùng. Họ thách cô, sẽ lý được tới bao lâu.

Giờ trưa, vì bụng cô khá đau nên cô không đi ăn trưa cùng mọi người, cô ngồi trong phòng làm việc. Tay cầm ảnh anh mà nhìn ngắm. Anh đẹp trai tới mức cô không thể quên được bộ mặt đó. Nó cứ làm cô nhớ nhung đến da diết.

Đến tầm chiều, bụng cô đau đến quằn quại, đồng nghiệp cô lo lắng, liền đưa đi bệnh viện. Trước khi vào phòng mổ, cô còn dặn kĩ Thanh Hà đồng nghiệp của cô rằng đừng điện cho cha cô, hãy điện Tạ Phú Ngôn giúp cô.

Cô bị đau ruột thừa. Sau khi phẫu thuật cô được chuyển đến phòng hồi sức. Tạ Phú Ngôn đang làm nhiệm vụ, nên nhờ Trương Phong đến.

Thanh Hà thấy cô có người nhà nên ra về trước.

- Phú Ngôn nói lát sẽ tới ngay.

Trương Phong bên cạnh cô từ khi phẫu thuật đến giờ, chăm sóc lo lắng cho cô.

- Trương Phong tôi phiền anh rồi.

- Không sao. Chăm sóc cho cô luôn được làm tôi hạnh phúc. Nhưng người yêu cô đâu? Anh ta không biết cô bị như thế này sao?

Cô biết chỉ là anh vô tình hỏi, nhưng lồng ngực cô lại có cảm giác nhói đau. Thời gian nghỉ ngơi của anh còn không đủ, chứ làm gì còn sức chạy ào tới đây khi nghe cô bệnh? Vả lại anh còn đang ở nước ngoài. Hơn một tháng nay, chúng ta không gặp nhau. Mỗi lần nhớ đều biết nhìn vào hình ảnh anh, nhắn tin hay gọi điện đều hên xui mới trả lời.

- Tôi không có người yêu.

- A. Vậy sao? Vậy tôi xin lỗi, tôi lỡ miệng.

- Mà sao anh đoán được tôi có người yêu?

- Vì cô từ chối tình cảm của tôi, cô không mở lòng với tôi, nên tôi nghĩ chắc chắn cô có người thương rất quan trọng trái tim của mình.

Cô cười nhẹ, nhiều khi cô rất muốn mở lòng với Trương Phong, nhưng cô tự ti với bản thân, cô sợ một người tốt bụng lại hiền như thế gặp cô rồi sẽ bị tổn thương.

Bao ngày qua, Trương Phong biết cô không có người yêu nên một lòng quan tâm với cô hết mực. Chỉ mong được một lần cô đồng ý.

Những tấm hình thân thiết của bọn họ đều được thu gọn trong những tấm ảnh. Ngày anh về nước, cũng là ngày anh nhận được những bức hình đó. Duân Tiêu Dương như muốn phát điên, hơn một tháng qua, cô đã thay lòng đổi dạ rồi sao?

Anh quay về nước, nhưng không đến thành phố của cô, anh nghỉ ngơi được vài ngày. Hầu Bảo thấy lạ, liền hỏi anh.

- Anh hôm nay... không đến chỗ của chị Tuệ Mẫn sao? Em nhớ khá lâu rồi hai người chưa gặp nhau.

- Cậu chuẩn bị cho tôi chuyến bay đến Ma Cau vào ngày mai. Tôi có việc phải đi gấp.

- Vâng, tôi đi làm liền đây ạ.

Cảm xúc anh rối bời cả lên, anh nhớ cô, nhưng cũng rất giận cô. Anh yêu cô, nhưng không cho phép cô phản bội lại anh. Đó là nguyên tắc trong bản thân anh.

Nhưng tình yêu làm anh kìm lòng không nổi, anh liền lấy xe chạy về hướng Tây quen thuộc.

Khi anh gần tới nơi, cũng là lúc cô lên xe lên thành phố A của anh. Cô đi công tác, nhưng cũng rất háo hức vì biết tin anh đã về. Trên con đường quốc lộ giao thành phố, hai con người đi qua nhau. Lại thêm một lần nữa xa cách.

Anh đến nơi thì nhận tin cô đã đi công tác ở thành phố A, cô đến nơi, điện anh nhưng lại gặp Hầu Bảo nói anh đã đến chỗ cô. Tâm tình cô chỉ muốn khóc. Cô điện theo số Hầu Bảo nói anh đang cầm. Gặp được anh, cô liền òa khóc.

- Em đi công tác, em lên thành phố của anh. Em nghe tin anh đã về nên em rất vui vẻ, nhưng em không biết anh lại về đó.

- Sao em không nói anh biết?

- Anh không có điện thoại cho em, em nhắn tin cũng không trả lời.

- Đợi anh, anh sẽ về liền.

Anh quay xe, đi băng băng trong đêm, ngày mai anh lại phải đi Ma Cau. Thời gian về là không xác định được.

Anh lên tới trời đã sáng, lúc đó cô đang đi ăn sáng cùng đối tác. Anh trở về thay đồ, rồi cùng Hầu Bảo ra sân bay, đi ngang qua chỗ cô liền điện thoại muốn gặp cô.

Hai người ở trong xe nói chuyện, anh vẫn im lặng không nói gì. Cô biết, anh giận chuyện gì.

- Em và Trương Phong không là gì với nhau cả.

Anh nhìn sang cô, sao cô lại biết chuyện đó chứ?

- Em biết anh giận về chuyện mấy tấm hình. Nhưng thật lòng bản thân em không có gì cả.

Thời gian bay gần cận kề, Hầu Bảo hối thúc hai người. Cô thấy thế liền ái ngại, chuẩn bị xuống xe. Anh vẫn im lặng không nói gì, có lẽ anh đang suy nghĩ, những người như anh chỉ được phép nghĩ, không được phép nói. Cô cúi đầu nhỏ giọng.

- Anh muốn...kết thúc rồi sao?

Nghe xong, anh giật mình. Nhìn cô, câu nói đó làm anh hồi tỉnh. Anh quên cô và anh đang cố gắng níu giữ mối quan hệ này.

- Anh đi đi.

- Tuệ Mẫn, anh xin lỗi.

Cô gạt đầu rồi bước xuống xe, Hầu Bảo lái xe rời đi. Cô im lặng đứng nhìn, nhìn xe anh rời đi. Có lẽ đó là một thói quen rồi. Không biết bao giờ anh về. Cũng không biết khi về đôi ta còn níu giữ được hay không?

18. Chương 17: Một Lần Anh Yêu Đuối Trên Vai Cô

Anh qua Ma Cau bận rộn đến mức điện thoại cũng không thể nghe. Cổ phần của công ty đang gặp vấn đề trầm trọng, một số chủ đầu tư rút vốn ở khu resort đang xây làm công ty anh chao đảo. Thêm một phần đang trong giai đoạn, bầu cử anh mệt mỏi với vô số chuyện. Cuộc sống của anh từ nhỏ đã được dạy dỗ nề nếp gia giáo, lớn lên liền được đi du học.

Hơn 30 năm nay, anh có một kiểu sống như vậy, rất nhàm chán. Ở những tuổi hai mươi, anh cũng có người yêu, vẫn yêu đương như bao người. Nhưng đa số đều không hợp, rồi chia tay. Đến khi gặp Tuệ Mẫn, tình yêu sét đánh đã làm anh tin tưởng vào tình yêu. Anh đi Ma Cau được 2 tuần, trở về nước, anh đã cạn kiệt gần hết sức lực, chán chường tới mức anh muốn buông lơi tất cả.

Cô vẫn đang phải đi công tác, cha thì vừa mới ra viện, nhờ Phí Ngôn chăm sóc cô vẫn không yên tâm 1 tí nào. Liền rảnh giờ nào, cô liền điện cho ông. Tới mức ông nói cha không còn là một đứa trẻ, nên con hãy chuyên tâm làm việc. Đang ăn tối, cô nhận được điện thoại, giọng nói quen thuộc đã hằn lên trí nhớ cô bấy lâu nay.

- Em đang ở đâu?
- Em đang đi ăn tối.
- Hầu Bảo tới rước em ở khách sạn.
- Sao ạ?
- Em về liền đi, đừng để cậu ấy đợi lâu.

Nghe xong, cô liền chào tạm biệt mọi người rồi đi nhanh về khách sạn, chiếc xe đen đã đứng sẵn ngay đó. Cô lên xe, rồi xe nhanh chóng chuyển bánh rời đi. Cô được đưa lên tận căn hộ của anh, lúc anh mở cửa thì anh vừa tắm xong, đầu còn ướt, mùi hương của dầu gội thơm thoang thoảng rất dễ chịu. Anh dạo này gầy đi, râu ria mọc lên cũng khá nhiều. Nhìn anh có vẻ đã rất mệt mỏi. Anh không nói gì, chỉ nằm dài lên ghế sofa rồi nhồm miêng nhìn cô cười.

- Đầu anh chưa lau, tại sao lại nằm dài ra như vậy?
- Em lau đầu cho anh đi.

Anh khàn giọng xin xỏ.

Cô đi lấy khăn, rồi đến cạnh anh và nhẹ nhàng lau đầu cho anh.

- Tuệ Mẫn, hay 2 chúng ta bỏ trốn nhé.
- Anh nói gì vậy?

Anh quay người lại, ôm cô, cầm nhón và mặt anh đặt lên vai cô.

- Anh mệt mỏi quá.
- Bình thường chả phải anh rất mạnh mẽ sao? Sao hôm nay lại con nít như vậy hả?

Cô bật cười.

Anh cũng không hiểu tại sao từ khi gặp cô, anh không còn cứng rắn như trước, cũng chỉ vì nhớ cô, anh đã bỏ về nước trước khi vài ngày nữa mới xong hội nghị.

- Anh bỏ trốn rồi lấy nghề gì nuôi em? Chả phải anh nói em không cần làm, chỉ ngồi không anh nuôi sao? Cô bông đùa.
- Em sẽ nuôi anh.
- Em nuôi em không xong, lúc đó nuôi ai. Chưa kể, anh thấy cực quá, bỏ đi cho xem.

Anh vẫn nựng nịu trên vai cô như một đứa trẻ nhỏ.

- Anh mệt tới mức lười thở.
- Cố gắng lên đừng làm quá sức, có gì em nuôi. Không hứa sẽ cho anh ăn đồ sang, nhưng sẽ cho anh ăn đủ 3 bữa.

Anh ôm cô vào lòng, cô nhỏ bé lọt vào vòng tay anh, anh hôn nhẹ lên trán cô. Râu ria của anh làm da cô có chút nhột.

Chợt một dòng nước ấm nóng rơi trên vai áo của cô. Là anh khóc, anh đã khóc. Anh khóc vì đã yêu cô quá nhiều, anh khóc vì mình thực sự đã bị chùn chân trên con đường tình yêu chính bản thân mình trải, anh khóc vì anh yêu cô, nhưng không hề muốn cô bị tổn thương, chông gai phía trước còn rất nhiều, nó sẽ cứ ghim vào người cô và làn cô chảy máu. Anh khóc vì lo cho vận mệnh công ty, chỉ trong vòng tay nhỏ bé của cô, anh mới thấy mình thật yếu đuối, mình thật sự yên bình mà đang tìm kiếm bấy lâu nay.

Ngoài xã hội, Duẩn Tiêu Dương là một người đàn ông sắt thép quyết đoán trong công việc, cho dù anh có mệt mỏi như thế nào, anh cũng phải cam chịu, đó là cuộc sống. Không ai thể tin rằng, Duẩn Tiêu Dương yếu đuối gục ngã trong vòng tay người con gái anh thương nhất, đó chính là tình yêu, sự tin tưởng lẫn nhau.

Anh được nghỉ vài ngày, luôn quần quít bên cô, anh đang bù cho cô những giây phút hạnh phúc trong những nửa năm qua chưa làm được.

Anh xin ” xếp ” cô cho cô nghỉ vài ngày, cô không hiểu tại sao mỗi lần anh lên tiếng là cấp trên cô có thể gạt đầu không hề suy nghĩ như vậy được, cô không hề biết rằng anh cũng là một cổ đông lớn trong khách sạn đấy, giám đốc khách sạn và anh lại là bạn bè thân thiết. Có một vài người biết cô là bạn gái của Duẩn Tiêu Dương nên cũng có chút dè chừng và kiêng nể, cô vẫn chưa nhận ra điều gì, bởi cuộc sống của cô trước giờ quá đổi bình thường.

Anh hứa sẽ đưa cô đi du lịch bất cứ khi nào có thời gian, anh liền thu xếp hai người có một chuyến du lịch tại Úc. Vả lại, ở trong nước giới truyền thông rất nguy hiểm.

Lần thứ hai cô được đi máy bay cùng anh, anh ngồi đọc báo, còn cô ngủ thiếp trên vai anh, giây phút đơn giản như thế này cũng thật hạnh phúc.

Đáp xuống sân bay thủ đô Canberra, anh kéo va li giúp cô, trông anh và cô như cặp đôi vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật vậy. Anh không hề biết, gia đình anh cử người theo dõi anh trong chuyến đi lần này, anh không hề biết Gia Tuệ Mẫn sẽ gặp rất nhiều chuyện do chính anh gây ra.

Thuê một khách sạn, anh tôn trọng ý kiến của cô, thuê 1 phòng 2 giường đơn, anh yêu cô nên anh sẽ tôn trọng những ý kiến của cô.

Trời đã tối, anh thuê một chiếc xe hơi, đưa cô đi dạo quanh thành phố.

- Nơi này thật đẹp.

- Anh đã hứa với em rồi, nếu rảnh anh sẽ đưa em đi khắp thế giới này.

- Thôi, anh đừng xài quá phung phí, ba em còn bệnh, vậy mà anh bắt em qua nước ngoài.

- Anh đã kêu Hầu Bảo chăm sóc ông rồi, em đừng lo.

Anh nắm chặt tay cô.

- Em đợi anh, nhất định, anh sẽ cho em sống sung sướng, hãy đợi anh.

Cô nhìn anh mỉm cười. Cô không cầu mong cô được sống giàu sang, mà là được cùng anh đi đến hết cuộc đời này. Tất cả giây phút đó, đều được thu lại toàn bộ trong những tấm ảnh. Lúc cô đứng đợi anh đi đổ xăng, cô đi mua một ít đồ vật. Khi đi ra, liền bị một chiếc xe máy lao tới như một kẻ điên.

Cô ngã nhào, đập người xuống hè phố lát đá lạnh buốt, mắt dần dần nhắm lịm vì đau đớn. Trên tay có một vết máu, và rơi cùng đó là một lá thư được viết bằng tiếng nước của cô.

Duẩn Tiêu Dương quay lại kiểm cô, thấy hình ảnh cô trong đám đông, anh chạy tới, lúc đó cô đã nửa tỉnh. Anh liền ẵm cô lên xe, sự việc này không hề tiện báo cảnh sát, cũng không nên đứng nán lại quá lâu. Lá thư kèm theo 6 chữ ” Hãy biết mình đang làm gì”

Cô bị thương không nặng, nhưng trong thâm tâm cô lại thêm một phần sợ hãi, anh ôm cô, cô bật khóc. Anh biết, anh hiểu những gì đang xảy ra. Là anh đang cố dồn cô vào đường cùng, một bờ vực chỉ có chết.

19. Chương 18: Cả Một Thế Giới

“Nếu biết yêu anh bị thương đến như thế thì ngay từ đầu em nên chấm dứt thì tốt hơn, nếu biết hai ta yêu nhau đầy trắc trở hiểm nguy như thế thì chúng ta đã sai ngay từ lúc gặp nhau”

Cô và anh trở về nước, cô cũng đã rất mệt mỏi, đến bao giờ mới thật sự kết thúc? Anh biết chuyện gì đó đang xảy ra, nhưng anh không hề nói cho cô. Nhưng cô cũng không hỏi, cô luôn tôn trọng anh, những điều anh không muốn cho mình biết và tất nhiên đừng bao giờ cố hỏi.

Duẩn Tiêu Dương trở về, liền thấy ba mẹ ngồi đó, không khí trong nhà ảm đạm đến bất thường.

- Ba mẹ con mới về.

- Đứng lại cho mẹ.

Mẹ anh quát lớn, anh mệt mỏi xoay người.

- Con ngồi xuống đây cho ba mẹ nói chuyện.

Anh nói lỏng một cúc đầu áo sơ mi, chân dài sải bước tới ghế sofa.

- Mấy ngày qua con đi đâu?

- Con đừng tưởng ta không biết, con đi đâu làm gì ta đều biết. Con bay sang Úc để gây chuyện sao? Con đã gần 30, con cũng chẳng còn nhỏ, con biết không? Ba mẹ sống cả đời chỉ vì 2 đứa con, bao nhiêu ba mẹ dựng lên ngày hôm nay cũng chỉ vì 2 đứa con, con không nên để một đứa đàn bà mà phá đi tất cả như vậy.

- Con thật lòng yêu Tuệ Mẫn.

Ánh mắt anh kiên nghị, giọng cứng cáp, ghì chặt từng chữ.

- Ba mẹ luôn cưng chiều con, nhưng chuyện này thì không bao giờ chấp nhận.

- Con xin phép lên phòng.

- Con nên nhớ, cô ta không bao giờ được bước vào nhà họ Duẩn.

Lòng anh đau như có kim đâm vào vậy, có thể nói anh vừa gặp cô thì đã yêu, tình yêu đó dần càng to lớn hơn, nó như máu của anh mình, nói anh bỏ thì làm sao đây? Sự nghiệp, danh vọng, tiền tài? Anh tin rằng với cái bằng đại học nước ngoài cộng thêm ngôn ngữ tiếng anh lưu loát sẽ không nuôi được cô, mặc dù sẽ không sung túc như bây giờ, nhưng anh tin anh sẽ không để cô phải chịu khổ.

- Ba.

Cô trở về nhà liền thấy ba đang cặm cụi nấu cơm.

- Tuệ Tuệ. Đi công tác mệt không con?

- Dạ không, anh chị trong công ty đều rất tốt.

- Con tắm rửa đi, ba có nấu món vịt kho con thích ăn nhất.

- Ba, con có mua rất nhiều quà cho ba.

- Ta không thiếu gì cả, sau này con đừng lãng phí nữa.

- Con đã hai mươi sáu, con chưa nuôi cha được bữa nào, hiện giờ con có rất nhiều tiền, cha chỉ cần tịnh dưỡng sức khỏe, còn mọi việc khác cứ để con lo.

Ông vuốt đầu con gái, tay ông đã nhăn nheo lại từ lâu, tóc cũng đã bạc nhuộm đầy mùi sương bão.

- Aaa, Tuệ Tuệ.

Tạ Phí Ngôn tươi cười nhìn cô ở cửa.

- Con chào bác.

Gia đình Tạ Phí Ngôn và cô xưa này đều rất tốt và thân thiết với nhau nên cả hai đều coi như người nhà của mình.

- Đúng lúc vậy, vào rửa tay ăn cơm luôn đi.

Giọng ông Gia Duy Đông khàn nhẹ, trầm ấm.

- Con canh me Gia Tuệ Mẫn này giờ.
- Tôi biết cậu chả tốt lành gì cả.
- Hihi.

Ba người vui vẻ cùng nhau ăn cơm, cả cuộc đời của ông Gia Duy Đông có lẽ Tuệ Tuệ là niềm tự hào lớn nhất, nhớ hồi bé, con bé hay đòi ông được chở đi ăn kem, hay kêu baba con đói, hay kêu baba buộc tóc cho con, hay ôm ông khóc mỗi khi nhớ mẹ, mới nào Tuệ Tuệ vẫn là đứa trẻ nhỏ trong vòng tay ông, thời gian trôi đi, bây giờ Tuệ Tuệ đã lớn, hay đi làm xa nhà, mỗi lần ăn cơm một mình ông đều nhớ tới cô, ông chỉ ăn một chút rau luộc cùng canh cũ, nhưng con bé điện về ông đều kể ông ăn rất ngon và rất "sang" nữa.

Gia Tuệ Mẫn hàng tháng đều được Duẩn Tiêu Dương chu cấp tiền, mặc dù cô hơi ngại, nhưng cô chỉ trích một chút mua thuốc và đưa ông đi khám bệnh, danh dự thì ai chả cần, nhưng cha cô quan trọng hơn tất cả.

Những ngày liên tiếp sau, Duẩn Tiêu Dương và mẹ anh rất hay cãi nhau, anh uống say và bỏ đi trong đêm khuya. Xe đề mãi không được, anh bắt taxi vượt thành phố trong đêm đến tìm cô. Vẫn biết ngày mai anh phải đi Ma Cau.

Cô hay ngủ ở căn hộ của anh mua cho, vì nhà cô khá xa, cô hay trực khuya nên ghé ngủ, khi nào không trực cô mới đón xe về nhà. Anh đến thành phố đã tờ mờ sáng, khi anh lên căn hộ thấy cô ở trong, anh chỉ âm thầm bấm mã số rồi vào.

Căn hộ tịch mịch ngập trong ánh trăng màu vàng, anh không làm ồn, yên lặng bước vào phòng, cô gái nhỏ của anh đang yên giấc, anh nhìn cô bằng ánh sáng mập mờ của đèn ngủ, anh mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, hôn lên mắt cô, hôn lên mũi cô, rồi hôn lên má, hôn lên đôi môi của cô.

Bỗng nhiên có một dòng lệ ấm nóng rơi lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, anh khóc. Anh đã khóc, anh khóc vì tình yêu của mình.

Cho dù bạn là một người hoàn hảo cỡ nào, quyết đoán lạnh lùng đến ra sao, cho dù bạn thành công trong xã hội, trong thương trường, nhưng khi mắc vào tình yêu, bạn sẽ là kẻ ngốc, vĩnh viễn vẫn là một kẻ ngốc, vĩnh viễn là một kẻ thua cuộc.

Đã có một giây nào đó trong cuộc đời anh đã chấp nhận một sự việc rằng sẽ rời xa cô, nhưng trái tim anh không cho phép, anh đã từng hứa anh sẽ dùng cả quãng đời còn lại để ở bên cô, chăm sóc cô, sẽ cho cô sống không cần lo nghĩ.

Anh ôm cô ngủ, bình minh thức dậy, cô mở mắt ra đã thấy anh ôm chặt mình, anh về khi nào cô cũng không biết, cô lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú, ngắm nhìn hoàng tử và ngắm nhìn thế giới của cô. Có lẽ, gia tài quý nhất của anh là cái mũi, cô rất thích được ngắm anh lúc nghiêng, vì khi đó anh đẹp kinh khủng.

Cô rời khỏi giường, vệ sinh cá nhân và nấu cho anh một chút đồ ăn sáng, nhưng cô rất ít khi đi siêu thị, nên đồ ăn trong nhà cũng đã hết, cô sửa soạn tạt qua siêu thị thì anh đã dậy.

- Anh về khi nào vậy?

Cô cười tươi, nụ cười rạng rỡ như ánh bình minh chỉ dành cho riêng anh.

- Anh về tối qua.
- Nhà hết đồ ăn rồi, em tính qua siêu thị mua một chút đồ ăn.
- Đừng đi.

Anh xoay người cô ngồi trên chân anh ở ghế sofa, ánh sáng bình minh tỏa sáng khắp khuôn mặt của cô. Cô dịu dàng nhìn anh.

Anh hôn cô, nụ hôn thoảng như chuồn chuồn nước, rồi mạnh mẽ quyết liệt.

- Anh thương em.

Cô đánh nhẹ anh vì tính con nít, rồi cũng chìm đắm trong vòng tay yêu thương.

20. Chương 19: Chọn Lựa?

Triệu Vân Du vừa đi du lịch Châu Phi về, nghe nói anh đang ở chỗ Tuệ Mẫn nên cô bay thẳng ra, không ghé qua nhà vì cô và ba cô lại gây nhau, ba cô trách cô đã sắp lấy chồng nhưng vẫn ham chơi, không lo làm việc.

- Tuệ Mẫn hả? Cô đang ở đâu đấy?
- À, tôi đang ở căn hộ bình thường hay ở đây.
- Cô không phiền nếu tôi tới chứ?
- Khách sáo gì chứ, tới đây đi, tôi mới nấu rất nhiều món ăn.
- Được được.

Triệu Vân Du là con người lạc quan, vui vẻ và hoạt bát, chuyện cô cưới Tiêu Dương cũng là do ép buộc, cô rất yêu Trịnh Khải, cũng như anh yêu Tuệ Mẫn, ai cũng có cuộc sống riêng cả.

Vân Du tới chỗ của cô và anh, hôm nay cô được nghỉ ca sáng, nên ở nhà nấu cơm cho anh để lát anh phải đi. Vân Du bấm chuông cửa, anh ra mở, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô.

- Đi đâu đấy?

Anh nhìn cô cười cười.

- Tôi qua nhờ anh nuôi vài ngày.
- Vân Du tới rồi à, rửa tay ăn cơm này.

Tuệ Mẫn vui vẻ vụng từ trong bếp ra. Cô liếc xéo anh một cái rồi chạy vào.

- Thơm quá.
- Cô ấy nấu cho tôi đấy.

Anh khoanh tay tự đắc.

- Nhưng hôm nay lại có tôi ăn phụ, Tuệ Tuệ yên tâm, tôi sẽ không phụ cô đâu mà sẽ ăn hết chỗ này.

Ba người họ cùng nhau ăn cơm vui vẻ, cười đùa ấm cúng.

- Lát anh về à?
- Ừ. Sao em không về nhà?
- Em về nhà ba em tối ngày lôi ba cái công dung ngôn hạnh ra nói này nói nọ, em mệt mỏi lắm.
- Em nên học hỏi Tuệ Mẫn.
- Vâng em biết cô ấy luôn là số 1.
- Mẫn, lại phiền em chăm cho cô ấy.
- Không sao mà.

Hôm nay trước khi anh đi, anh để lại trong ví một cái thẻ atm, để cho hai chị em vui vẻ đi mua sắm cùng nhau. Anh rất hiểu cô hay ngại, nhưng cô ấy sẽ còn ngại hơn khi để Vân Du trả tiền.

- Anh đi nhé.
- Anh đi cẩn thận.

Cô nhìn anh nở 1 nụ cười thật tươi, ánh mắt thể hiện một chút đau lòng nhưng nhớ.

- Đi cẩn thận.

Cô lặng lẽ nhìn anh lên xe, chiếc xe dần dần mất hút trong dòng người đông đúc, cô chỉ ở bên anh 1 2 ngày rồi anh phải đi.

- Tuệ Tuệ, cô dắt tôi đi chơi nhé.

- Ừ.

Hai người họ thân thiết cùng nhau đi lên căn hộ, vừa đi vừa cười như bạn bè lâu năm. Vân Du cùng cô đi mua đồ ở trung tâm thương mại, cùng nhau lên núi Hoa Sơn để đi dạo, không khí mát mẻ ở đây cô vô cùng yêu thích. Núi Hoa Sơn cách thành phố 14km về phía Nam, là nơi lý tưởng cho những cặp đôi yêu nhau lên đây leo núi, đi du lịch, hay cắm trại.

- Tuệ Tuệ, tuần sau là sinh nhật anh ấy.

- Ừ, tôi nhớ, nhưng anh ấy cái gì cũng đầy đủ, tôi chả biết nên tặng anh ấy cái gì? Vân Du, chẳng phải cô cùng anh ấy lớn lên sao? Anh ấy thích cái gì nhất nhỉ?

- Anh ấy thiếu tình thương.

Hai người tiếp tục tản bộ rồi nói.

- Anh ấy từ bé sức khỏe không được tốt nên rất hay ở trong phòng, ít khi ra ngoài, đến khi sức khỏe xấu đi thì phải qua Mỹ dưỡng bệnh, rồi anh ấy nhập cư và du học. Năm 16, cậu ruột của anh ấy là Hoàng Tuấn Hòa cùng gia đình bị tai nạn giao thông, chết cả gia đình, để lại tập đoàn bất động sản lớn cho người chị nắm giữ là mẹ của anh ấy, ba anh ấy thì đắc cử chức bộ trưởng bộ công an được vài năm và được lên chức chủ tịch nước, do ba là người của nhà nước, mẹ anh ấy là một tiểu thư giàu có từ xưa nên anh ấy và Tiêu Như sinh ra đã được dạy dỗ rất kỹ, một phần là con trai duy nhất trong nhà, nên anh ấy mang bao trọng trách. Năm 25 tuổi mới đây, anh ấy nhận chức phó giám đốc tập đoàn, nhưng tập đoàn nhà anh ấy không còn là bất động sản nữa mà mở ra rất nhiều như chuỗi nhà hàng, chung cư, hay nông trại. Với lại anh ấy theo ba, đang là những người được đề cử trong chức vị Bộ trưởng kinh tế năm sau.

- Anh ấy là một người thiếu tình thương từ nhỏ, nhưng anh ấy rất nhiều nhược điểm đấy, như là sức khỏe của anh ấy không hề tốt như người bình thường, anh ấy đôi lúc có chút ích kỷ, bảo thủ và hung dữ. Được cái cao, còn cơ bắp gì chả hề có. Nói chung anh ấy được cái ngoại hình và bằng đại học cử nhân ra thì chả có gì gọi là tốt. Hahaaa

Được phen nói xấu anh, cô thỏa mãn cười lớn.

- Nhưng anh ấy yêu cô là thật, anh ấy từng bị ba đánh vì cãi lời ông ấy, haizzz

Tuệ Mẫn cúi mặt, có lẽ cô đang suy nghĩ vẫn vơ một cái gì đấy.

- Cô đừng lo, chỉ cần cô ở bên anh ấy, còn tặng cái gì không cần phải bận tâm.

Chốc thoát, trời đã sẫm tối. Mặt trời đã xuống gần hết, con đường vắng vẻ chỉ còn lại hai người cùng những cây đèn đường lạnh lẽo.

- Tối rồi, về thôi.

Cô cười nhạt rồi nắm tay ra về.

Một bóng đen lao tới, tắt cả đường như đã sụp đổ.

Cô tỉnh dậy trong một căn nhà hoang, toàn thân bị trói chặt, bên cạnh là Vân Du. Căn nhà hoang hoang tàn, đầy mùi ẩm ướt, tiếng những con chuột nhắt hoạt động ban đêm, cùng ánh đèn mờ mờ không sáng cũng không tối.

- Vân Du, Vân Du.

Hoa mắt thức dậy, Vân Du có chút hoảng loạn.

- Đây là đâu.

Tiếng ” rầm ” to lớn ừ tai, một đám cười vẽ mặt hung dữ bước vào.

- Tỉnh rồi sao?

Người đàn ông kia cô nhìn dường như rất quen thuộc, anh ta cao ráo, khuôn mặt chất phác, không giống gì là một tên xã hội đen.

- Anh là ai?

Tuệ Mẫn mạnh mẽ, ánh mắt lạnh lùng.

- Gọi được cho tên Tiêu Dương chưa?

- Vâng, đang liên lạc.

Vừa xong, bên đầu dây bên kia bỗng có người bắt máy. Thì ra, hắn dám lấy điện thoại của Vân Du.

- Alo, anh đây Vân Du.

Giọng nói kia dường như xuyên thẳng vào đầu óc cô.

- Alo. Chào anh Duẩn.

- Anh là ai? Sao cầm máy của Vân Du?

- Tiêu Dương, cứu em.

Triệu Vân Du hét toáng lên.

Người đàn ông đáng sợ kia bỗng đứng cười to.

- Tiêu Dương anh nghe gì không?

- Vân Du, em sao vậy? Tuệ Mẫn đâu?

Giọng anh có chút hốt hoảng. Một nỗi bất an kéo tới.

- Em và Tuệ Mẫn bị tên đáng sợ này bắt cóc, Tiêu Dương hãy cứu em.

- Anh muốn gì?

Anh nạt to. Anh đang hốt hoảng, anh lo sợ, cả thế giới của anh đang gặp nguy hiểm.

- Ngày mai, 10h sáng mai tao cho mày có mặt ở thành phố thân quen này để nhận xác.

- Anh cần bao nhiêu tiền?

- Không cần tiền, chỉ cần anh có mặt ở đây, anh thích dẫn ai theo cũng được, nhưng nên nhớ dẫn càng đông thì hai cô gái này chết càng nhanh.

Cúp máy, không khí đang sợ ủa vây quanh hai cô. Mùi hôi ẩm nồng nặc khó chịu, gián chuột chạy ầm ĩ cả lên.

- Giữ nó đằng hoàng, không được làm gì xúc phạm đến thân thể, tao đi vào thành phố mua tí đồ.

Người đàn ông kia rời đi, để lại cho đây vài tên xăm trổ, nhìn cực kỳ跋扈.

- Hai cô gái này đã làm đại ca nhà ta nhà tan cửa nát. Khuôn mặt thì xinh đẹp đó, không ngờ lại hám tiền của như thế. Con gái giờ, chỉ có như vậy.

- Tụi bây muốn gì?

- Trong đây, ai là người yêu của thằng nhãi kia nhỉ? Là cô em xinh đẹp sang trọng này sao?

Nó vuốt tóc Vân Du.

- Yên tâm, tụi tao sẽ không làm nhục tụi bây, tụi tao chỉ muốn trả thù, để Tiêu Dương coi người hấn thương chết đi là như thế nào.

Vân Du bỗng nhổ nước bọt vào mặt hấn, hấn nổi giận tát Vân Du một cái thật mạnh. Vân Du do nói lỏng được dây tay, nên nhào lên đánh tụi gang hồ đó, dù gì cũng là thân gái, sức không thể đọ hết mặc dù cô đã học võ. Tuệ Mẫn loay hoay tháo dây.

- Vân Du.

Cô nhào lên đỡ cho Vân Du một cái ghế thật mạnh, cả người Tuệ Mẫn mềm nhũn, ngã xòa ra sàn. Những cú đập đánh lên mặt cô, lên tóc tai, đau điếng cả người, gọi tên anh, lúc này người cô cần nhất là anh. Sau đó, cả thể giới mơ hồ, cô không còn biết gì cho đến khi bị đánh ngất đi.

Căn nhà hoang xộc mùi máu cùng cảnh tượng hoang tàn, hai cô gái nằm dài ra sàn nhà lạnh lẽo, máu me đầy người, cảnh tượng thật đáng thương, Vân Du nửa tỉnh, còn Tuệ Mẫn bất tỉnh hoàn toàn.

Anh vội vã bay về nước, anh thông báo cho nhà họ Triệu và nhà anh, dù gì mình anh cũng không thể xoay sở hết được, anh không phải giang hồ có băng đảng, nên không quen biết nhiều trong cái xã hội ngầm đó.

Hai nhà lo lắng đến ăn không được, mẹ Triệu Vân Du chạy đến nhà anh, lo lắng sự tình, anh căn dặn trước khi anh trở về không được có hành động nào khác.

Sáng sớm hôm sau, Tuệ Mẫn tỉnh lại, sức khỏe cô đã cạn kiệt, cô đỡ đòn cho Vân Du rất nhiều, Vân Du lo lắng cho cô đến phát bệnh, thấy cô tỉnh yên tâm rất nhiều. Tay trái đến tê dại, bụng hôm qua đến giờ không có gì lót dạ. Tiếng mở cửa đáng sợ lại vang lên. Tên đứng đầu đi vào.

- Ai làm cho 2 cô ta ta như thế?

Anh ta nạt lớn.

- Hôm qua tụi nó tháo dây toan bỏ chạy, em chỉ còn cách này thôi.

Vân Du ném cho đám đó một cái liếc thật sắc. Trong tâm trí của Tuệ Mẫn, vẫn thấy người đàn ông này rất quen, nhưng không thể nhớ.

Nhà họ Triệu và họ Duẩn phải can thiệp công an, nhưng nó bắt buộc chuyện này không được đưa lên bất cứ một phương tiện truyền thông nào cả.

Anh lái xe lên thành phố mang theo nỗi lo lắng đến tột độ. Tất cả bọn họ đều đòi đi theo, vì lo lắng cho anh, cho Vân Du. Trong đợt này, cũng có mặt của Tạ Phú Ngôn, có lẽ cũng chỉ có anh và Phú Ngôn là 2 người duy nhất lo lắng cho Tuệ Mẫn.

Bây giờ là 9h giờ, còn 1h nữa sẽ gặp mặt bọn hắn.

Tạ Phú Ngôn báo cáo rõ ràng những gì trong kế hoạch.

Cô và Vân Du bị trói miệng, chỉ biết còn mắt nhìn nhau.

Anh lái xe tới chỗ hẹn, lập tức có người ra đón. Bọn họ rất kỹ, luôn đề phòng có ai đi theo không. Chiếc xe đen dưới chân núi, chỉ có mình anh.

Bọn họ dẫn anh lên, con đường mòn gập ghềnh khó đi, có lẽ đây là con đường nhiều năm rồi không ai qua lại. Đầu anh luôn vang câu nói của ba cho dù bất kể như thế nào con cũng phải bảo toàn tính mạng của con, và Vân Du. Con nên nhớ Vân Du là sau này và tất cả của con, còn mọi điều khác đều không quan trọng.

Rốt cuộc cũng tới nhà hoang, Tuệ Mẫn thấy hình bóng quen thuộc, lệ rơi đầy mắt, cô đã rất mạnh mẽ rồi, không hiểu sao nhìn thấy anh cô lại khóc.

Tim anh đập lên một nhịp vì thấy hình ảnh xơ xác của 2 người, Vân Du vẫn mạnh mẽ, con Tuệ Mẫn, cô dường như sắp ngã, trên vai còn có máu rỉ dài. Giờ anh mới hiểu, anh còn đau hơn cả cô.

- Rốt cuộc mày cũng tới.

Tên kia bước ra, hai người kẻ sát dao ngay cổ cô và Vân Du. Lưỡi dao lạnh bén, làm cô từng đợt run nhẹ.

- Mày muốn gì?

- Tao chỉ muốn cho mày nếm thử người mày yêu thương mất đi cảm giác nó như thế nào? Haha. Trong đây cô gái nào là người yêu của mày?

Câu hỏi anh dự đoán rốt cuộc cũng tới.

- Để làm gì?

- Tao sẽ cho mày cứu một người.

Anh im lặng, anh nhìn Tuệ Mẫn, nếu cô chết anh cũng chẳng thiết sống, nhưng nếu Vân Du không yên ổn, cả gia đình anh sau này kể cả cô gặp nhiều bất trắc.

- Sao? Đau khổ lắm à? Vậy mày hiểu cảm giác của tao chưa?

- 10 năm trước, khi ba mày còn chưa lên chức, ông ta đã nhận một vụ án buôn lậu, gia đình tao bị lừa, dính vào đường dây, bỏ đi tất cả để chạy trốn. Cuộc sống cơ cực nơi đây thật không hề dễ dàng, từ một gia đình danh giá, em và cùng ta phải trải qua nhiều năm tháng cơ cực. Ba mày vì phá đường dây đã bắn chết ba tao, mẹ tao cũng vì thoát thân mà lao ra đường lớn. Em tao và tao phải sống trong những ngày lâm than, nhà tan cửa nát. Một lần mày đến đây, bộ dạng rách rưới của em tao đã đến cầu xin mày, em tao ngây thơ rằng mày có thể giúp gia đình tao giải oan. Nhưng mày cũng xa lánh nó, kêu bảo bộ phận đuổi đi. Vài tháng sau, nó không chịu được bạo bệnh cũng qua đời, tao đã sống bằng hai bàn tay trắng, không học hành, đi làm bằng những việc bốc vác. Mỗi lần, nhắc đến gia đình, tao chỉ hận đến nhà họ Duẩn tận xương tủy.

- Vì thế hôm nay mày muốn trả thù sao?

- Đúng, tao biết Gia Tuệ Mẫn là người yêu của mày, tao đã biết tội bây đi Úc, đi Paris. Tao đều biết.

- Vụ án năm đó không phải cha tao giết.

- Vì để không dính dáng truy cứu gì, nên ba mày đã mua chuộc tên đồng nghiệp làm chung vụ án, bảo là hắn ta giết.

- Hoang đường.

Vụ án năm đó trôi qua rất nhanh, không còn ai biết gì nhiều. 10 năm rồi, đã 10 năm, mà thù hận vẫn còn sâu thẳm trong ký ức của mỗi người.

1 tên ra nói nhỏ với người đàn ông cầm dao sau lưng cô.

- Ta cũng chẳng còn gì nói với người, người hãy nhớ kỹ ngày này người đã mất đi một người yêu thương nhất.

Hắn bỗng đẩy Vân Du về phía anh, Tuệ Mẫn biết mình sẽ là người chết, cho dù có chọn, anh cũng sẽ chọn Vân Du. Mái tóc rối, miệng bịt kín bởi băng keo khuôn mặt chỉ còn đôi mắt ẩn hiện, long lanh tràn lệ. Cô khóc, nhưng cũng không thể khóc. Anh nhìn cô, ruột gan như bị đốt cháy. Cô trước mặt nhưng không thể cứu, thế giới của anh đã gần sụp đổ.

Cô bỗng nhiên trợn mắt, lắc đầu rất mạnh. Rồi anh cùng Vân Du lịm đi, bọn hắn khiêng anh và Vân Du ra ngoài, cô lặng lẽ nhìn bóng áo sơ mi xanh nhạt kia mất hút. Cuộc đời này, có lẽ ta đã mất nhau.

Hắn vác cô ra ngoài thật nhanh, chạy xa khỏi căn nhà kia chừng 1 phút, tiếng đùng nổ to, căn nhà hoang chìm trong biển lửa.

- Phương án dự bị, triển.

Tất cả người đi theo tính lao vào cứu, nhưng thật lạ và thấy anh và Vân Du vẫn an toàn nằm đây.

Bọn hắn đem cô hút vào trong rừng, cõi trời.

- Sao không giết tôi?

- Tôi nợ cô, hôm nay tôi trả.

Hắn để cô ngồi trên tảng đá, rửa vết máu ngay chân cô đang chảy rất nhiều.

- Sự nhân từ của cô tôi rất đội ơn, không cần nhớ chuyện gì. Tôi đi đây.

Hắn bỏ cô ở đây, toan bỏ đi.

- Nên nhớ, rời xa Tiêu Dương đi, càng xa càng tốt.

Nói xong hắn bỏ chạy, Tuệ Mẫn kiệt sức trên vách đá.

Anh bất tỉnh dậy, tất cả mọi người đều lo lắng cho anh.

Hầu Bảo nhỏ tiếng mà nghiêm túc.

- Báo cáo anh, vụ việc vừa rồi sẽ xử lý êm đẹp, Triệu Vân Du vẫn an toàn, nhưng bị trật xương tay, còn... còn Gia Tuệ Mẫn không may đã chết rồi.

Một tin như vang dội vào tai, anh trừng mắt cười nhạt. Không thể, anh không thể tin.

- Cái gì?

- Đây là bông tai đã cháy tìm được sau vụ cháy.

Anh rơi lệ, anh run rẩy.

- Trừ khi tìm được người hay tro cốt, nếu không thì Tuệ Mẫn chưa chết.

Tuệ Mẫn bò ra được đường lộ, đường ngoại ô vắng bẽ người qua, đi được 1 quãng cô bỗng dưng ngã quỵ.

- Bác sĩ bệnh nhân bị xuất huyết dưới da, dập phổi trái và chấn thương vai. Nguy hiểm tới tính mạng.

- Được lập tức phẫu thuật.

21. Chương 20: Đứng Chờ Nhau Nữa

Phẫu thuật rất lâu sau đó, trước khi vào phòng phẫu thuật tiêm thuốc gây mê, cô có nói nhỏ hãy điện cho Phí Ngôn. Tạ Phí Ngôn nghe tin báo được bệnh viện, liền đón xe chạy tới. Đây là bệnh viện ngoại ô, mất 2 tiếng để đi xe, trên xe anh bồn chồn ngồi không được.

Khi anh đến, Tuệ Mẫn còn đang ở trong phòng phẫu thuật, anh biết cô sẽ không cho anh gọi cho Tiêu Dương, cũng không muốn ba mẹ mình lo lắng.

Sau những giờ phẫu thuật dài hơn nửa ngày, bác sĩ rút cuộc cũng ra.

- Bác sĩ, bác sĩ cô ấy sao rồi?

- Anh là người nhà bệnh nhân? Tôi cần gặp người nhà để trao đổi, vào phòng khám đi.

Phí Ngôn đi theo bác sĩ, tay vả cả mồ hôi.

- Tôi là... là chồng của cô ấy.

- Bệnh nhân Gia Tuệ Mẫn khi nhập viện có biểu hiện xuất huyết dưới da, dập phổi bên trái và chấn thương xương bả vai. Sức khỏe yếu lại bị bỏng đối nhiều ngày, tình trạng của cô ấy bây giờ rất tệ. May mắn hơn phổi bên trái của cô ấy chỉ nhẹ, nên không sao. Anh đi làm thủ tục nhập viện, bây giờ chúng tôi sẽ chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Triệu Vân Du vừa mở mắt dậy đã thấy rất nhiều người bên cạnh.

- Em tỉnh rồi.

Tiêu Dương đã ngồi cạnh cô suốt đêm qua.

- Vân Du, con tỉnh rồi.

- Con không sao, ba mẹ với bác đừng lo. Tiêu Dương, còn Tuệ Mẫn, cô ấy sao rồi?

- Cảnh sát báo cô ấy tử nạn rồi, nhưng trừ khi thấy xác chứ anh không tin cô ấy đã chết.

- Tiêu Dương, em xin lỗi. Hôm đó cô ấy vì đỡ đòn đánh cho em nên tình trạng của cô ấy rất xấu.

Tiêu Dương đã hai ngày qua không ăn không ngủ, khuôn mặt tiều tụy không còn sức sống. Anh ngất đi trên tay Vân Du.

- Bác sĩ, bác sĩ kêu bác sĩ mau.

Tạ Phí Ngôn dịu dàng vuốt tóc Tuệ Mẫn, cô ấy đang ngủ, khuôn mặt xinh đẹp dưới ống oxi to, cô ấy đang ngủ rất ngon lành. Những ngày qua, Tiêu Dương liên lạc với anh rất nhiều, nhưng anh không hề muốn nghe máy, anh không biết sẽ nói gì với anh. Ngày hôm nay, khi Tuệ Mẫn thành ra như thế này, cũng là do Tiêu Dương. Anh biết, cô ấy yêu anh nhiều như vậy, nhưng danh tiếng thì không, không được ai ủng hộ và chấp nhận, người khổ cuối cùng vẫn là Tuệ Mẫn.

Rốt cuộc, anh cũng phải báo cho cha cô ấy, vì thể trạng của cô ấy ngày một xấu đi. Khi ông Gia Duy Đồng chạy vào, ông đã đứng sững lại và kìm nén nước mắt khi nhìn đứa con gái, cánh tay ông cũng chỉ còn một bên, Phí Ngôn phải kìm nén cảm xúc của mình.

2 tuần sau đó, rốt cuộc Tuệ Mẫn cũng tỉnh lại, cô không nói được, nhưng còn nhận biết những người xung quanh.

Duẩn Tiêu Dương vài ngày sau đó sức khỏe tệ đi, phải truyền nước liên tục. Anh từ khi sinh ra đã không được khỏe mạnh, sức khỏe rất yếu, anh bị cơn hen phế quản từ nhỏ, rất hay bị khó thở, nhớ hồi bé khi tụi nhỏ ở ngoài chạy nhảy vui đùa, anh đứng lặng lẽ bên cửa sổ mà nhìn ra. Vì bác sĩ dặn anh không được làm gì quá sức, sẽ bị ngạt hơi.

Nuôi con trai tận 30 năm rồi, chặt vật lắm mới chăm nổi, nhiều lần anh đã chết lên chết xuống, nhưng vì mệnh lớn nên còn sống được, nên ông bà rất thương đứa con trai duy nhất trong nhà, chỉ mong muốn rằng nó sẽ sống sung túc, ổn thỏa cả đời.

Tạ Phí Ngôn nghe ở Hầu Bảo anh nằm viện, liền ghé thăm. Trong phòng bệnh, người đàn ông cao to Tiêu Dương đã trở thành một bệnh nhân yếu đuối vì cơn bệnh tái phát.

- Anh ấy hằng ngày đều lo lắng cho cô Tuệ Mẫn, anh ấy hằng ngày đều cầm chặt chiếc bông tai của cô Tuệ Mẫn khi tìm được ở hiện trường. Anh ấy sức khỏe ngày càng suy yếu, tiều tụy. Tôi nghe bác gái nói, đám cưới sẽ định sớm hơn một chút, nhưng tôi không dám nói cho anh ấy biết.

Phí Ngôn đẩy cửa đi vào, anh nằm quay lưng lại phía cửa. Thân hình co lại.

- Anh Duẩn.

- Anh Tạ, hiện giờ tôi muốn được yên tĩnh.

- Tôi đến đây là vì Tuệ Mẫn.

Hai chữ “Tuệ Mẫn” nghe sao thật đau xót, anh giật mình quay người lại.

- Sao?

- Tuệ Mẫn, cô ấy vẫn còn sống, nhưng sức khỏe giờ rất yếu.

- Anh nói sao? Tuệ Mẫn cô ấy còn sống?

Như một tin ngang đánh vào tai, Tiêu Dương vui mừng mà không thể tin được.

- Đi, tôi cùng anh đi. Hầu Bảo, chuẩn bị xe.

Anh bức cả dây truyền nước biển, lập tức đi thay đồ.

- Cô ấy bị gì?

Trên đường đến bệnh viện, anh không ngừng hỏi.

- Cô ấy bị xuất huyết dưới da, dập phổi trái nhẹ và chấn thương xương vai. Cô ấy mới tỉnh hôm qua, mà chưa được lâu.

Tiêu Dương làn da trắng bệch, bản thân đã không được khỏe vậy mà còn lo cho người khác tưởng chừng như lo sinh mệnh của mình vậy, trong căn phòng chật hẹp, Tuệ Mẫn nằm ngủ im lặng, máy oxy đã che gần hết khuôn mặt, nhưng anh nhìn thấy rất rõ, khuôn mặt bấy đó.

- Tuệ Mẫn.

Anh run môi gọi tên cô, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn. Ai cũng vậy, ai cũng có thể khóc khi nhìn người yêu vì mình mà như thế, Tiêu Dương cũng không phải ngoại lệ, huống chi Tuệ Mẫn là người anh yêu nhất, là người con gái anh muốn cả đời này che chở hạnh phúc, cùng nhau sống đến tóc bạc, răng không còn.

Cô ấy tỉnh lại, nhìn thấy anh, mắt rưng rưng như nói điều gì đó, bàn tay nhỏ nhắn giơ lên như muốn chạm vào mặt anh, đây thực không phải là mơ chứ?

- Tuệ Mẫn, em không sao là được rồi. Anh xin lỗi, anh xin lỗi em. Vì anh, mà em liên lụy nhiều rồi.

Giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mu bàn tay cô, cô cũng không kìm được, lệ tràn đầy khóe mắt. Tay chạm vào mặt anh, vân vê như thềm nhũ rằng đây không phải là mơ.

Vẫn là hình bóng ấy, trong chiếc áo sơ mi quen thuộc, vẫn là giọng nói ấy, kèm ánh mắt dịu dàng. Có lẽ cả đời anh, muốn quên cũng không thể quên.

Anh rất hay lên đây chăm sóc cho cô, trả hết tiền viện phí cho cô và chuyển cô đến căn phòng tốt nhất. Chỉ một lòng yêu thương cô như vậy, có lẽ người khác thềm ước mà không được.

Rốt cuộc cũng cô cũng được tháo ống oxy, có thể từng ngày từng ngày khá lên, nhìn cô khỏe lên từng ngày, anh cũng mỉm cười vì vui vẻ.

Nhưng anh cũng phải về thành phố, xưa giờ anh rất ít để ba mẹ buồn, anh đã đi 2 tuần liền, anh phải trở về rồi.

- Em ở đây, rồi anh sẽ lên lại, sẽ nhanh thôi. Anh sẽ chăm sóc cho em, đến ngày em ra viện, anh cũng sẽ là người đưa em ra viện. Anh sẽ vì em mà làm tất cả mọi việc có thể.

Ngày cô ra viện, là ngày anh tiêu tụy đến mức nhập viện cấp cứu, hình ảnh Gia Tuệ Mẫn đứng chờ anh, đứng ngóng ra cửa sổ, chờ anh đến.

Mặt trời lên, mặt trời đã lên đỉnh đầu, mặt trời đã gần xuống sao anh mãi không tới?

Cha và Phí Ngôn giúp cô thu xếp đồ, nhưng cô vẫn muốn đợi, đợi anh đến.

Đợi mãi, nhưng không thấy, đợi mãi sao chẳng đến.

Về đi em, không còn gì để đợi.

Về đi em, gió đã thổi rồi.

Về đi em, người đó sẽ không tới.

Chấp tay thềm niệm 2 từ bình an.

Đời này, kiếp này duyên nợ cắt ngang từ đây.

Được chuyển về nhà, tâm tình thoải mái hơn hẳn. Gia Tuệ Mẫn đang từng ngày khỏe mạnh, thân hình cô ốm yếu nhìn rất đau lòng.

Duẩn Tiêu Dương cố gắng khỏe lại, anh muốn gặp Tuệ Mẫn, hôm đó anh đã hứa sẽ đưa cô ra viện nhưng không thể. Đến nhà cô, thấy cô thềm tĩnh ngồi thềm đồ.

- Tuệ Mẫn.

Tuệ Mẫn mang một chiếc váy trắng dài rộng tới chân, thân hình mỏng manh, ngược lên nhìn anh.

- Anh xin lỗi, hôm đó anh không đến được.

Anh ôm cô, dùng tất cả yêu thương này để ôm cô.

- Không sao.

- Em đang làm gì vậy

- Sắp tới mùa đông, nên đan len cho anh. Cũng không có việc gì làm.

Cha cô đang nấu ăn, nhìn con gái hạnh phúc ông cũng vui lòng, ông cũng đã nghe Phí Ngôn nói, chính là chàng trai này giúp đỡ ông khi ông bị tai nạn nghề nghiệp, là người giúp con gái ông có cuộc sống ổn định nhất.

Người đàn ông cao lớn trong chiếc áo sơ mi xanh nhạt, chỉ sợ con gái ông không đủ điều kiện để tới với nhau.

- Bác.

- Cậu mới tới.

- Con có mang đến rất nhiều đồ, để con phụ Bác.

- Con ra chơi với Tuệ Mẫn đi, ta làm được rồi.

Tuy chỉ có một tay, nhưng ông rất cố gắng, ngày xưa ông từng đi nấu ăn cho nhà hàng cưới, nên tay nghề rất cao, dù chỉ có một tay nhưng ông không thể phai mờ đi tài năng của mình.

Ông nấu rất nhiều đồ ăn, Tiêu Dương giúp ông dọn bát.

- Tuệ Mẫn, con rảnh thì qua kêu Phí Ngôn qua đây ăn chung đi.

- Vâng.

Thân hình nhỏ bé xỏ đôi dép kẹp, lặng lẽ đi.

- Ta biết mối quan hệ của 2 đứa.

Ông vừa xới cơm vừa nói.

- Vâng, hôm nay con cũng tính nói rõ cho Bác.

- Có lẽ, nhà ta đã mang ơn rất nhiều của cậu rồi. Ta chỉ mong, đứa con gái duy nhất của ta có thể sống hạnh phúc.

- Bác, con sẽ chăm sóc cho Tuệ Mẫn.

- Sao cũng được, nhưng đừng làm con bé xảy ra chuyện nữa. Ta tin con, vì con là người Tuệ Mẫn chọn.

- Uầy mùi đồ ăn thơm thế.

Từ cửa đã nghe giọng của Phí Ngôn.

- Vào đây ăn chung đi.

- Tất nhiên rồi ạ.

Cả nhà cùng ăn cơm vui vẻ, ăn xong ông nói có hẹn đi biển cùng với mấy ông hàng xóm, còn Phí Ngôn đã về trước để đi trực.

Trời đã trưa, cô cùng anh nằm trên chiếc giường nhỏ trong phòng của cô, chiếc giường tuy nhỏ nhưng cũng đủ vừa hai người. Anh ôm cô, khẽ vuốt mái tóc mượt, hai người coi lại album ảnh của cô hồi nhỏ. Từ hồi bé, cô đã rất có khí chất đáng yêu, cùng nhau trò chuyện rồi cô ngủ trong vòng tay của anh.

Thấy cô ngủ, anh mỉm cười, rồi hai người cùng nhau ngủ tới chiều. Mặt trời sắp lặn, anh cùng cô đi dạo biển. Mùi hương biển cả quen thuộc cùng cô lớn lên.

Dưới ánh hoàng hôn, có một người đàn ông ôm người con gái anh ta yêu nhất vào lòng, rồi đặt lên môi cô gái một nụ hôn nồng đậm hẹn thề rằng đời này sẽ không bao giờ quên.

” Cô ấy nhẹ nhàng bước đến bên đời tôi

Cô ấy chậm chậm mang đi sự tĩnh lặng

...

Tình yêu của chúng ta đâu có gì sai trái

Chỉ là câu chuyện đẹp để ấy sao quá giày vò

Hồi ức cháy rụi thành tro

Mà vẫn chẳng chờ nổi đoạn kết..”

- Cô ấy nói (Trương Bích Thần).

Đây là bài hát Lâm Tuấn Kiệt (JJ Lin) sáng tác tặng cho cô gái ngày nào cũng đến mua đồ ở cửa hàng tiện lợi 24/7 với hy vọng nỗi đau của cô ấy sẽ dần nguôi ngoai. “Cô ấy nói” là lời tâm sự của chàng trai về câu chuyện tình buồn của mình. Họ yêu nhau chân thành, nhưng cuối cùng vẫn không thể đến với nhau.

22. Chương 21: Ra Mắt Lễ Đính Hôn, Thông Báo Ngày Cưới.

Cho dù là người bạn yêu, nhưng không chỉ vì tình cảm của bản thân mà bỏ qua tất cả, bỏ qua gia đình, người mà thương yêu mình vô điều kiện. Có lẽ là sai.

Bản thân Tiêu Dương vốn dĩ đã không có sức khỏe, nhưng thật may mắn anh được phú cho một trí tuệ thông minh, sáng suốt. Cả đời, anh dùng trí tuệ của mình để cứu vãn những thiếu sót của bản thân, anh luôn phấn đấu vì dòng họ Duẫn.

Cho nên, có vài thứ rất quan trọng, biết là rất thích, biết là rất muốn chiếm giữ nhưng không thể. Đối với anh là hai chữ “tình cảm”, nghe chúng thật xa xỉ.

Hôm nay, là lễ đính hôn của Duẫn Tiêu Dương và Triệu Vân Du.

Có một thứ tình cảm, vốn dĩ là yêu nhưng không thể thành.

Gia Tuệ Mẫn biết chứ, cô biết hôm nay là lễ đính hôn. Nhưng cô làm gì bây giờ? Không thể, cô bất lực nhìn tình yêu của mình cứ thế rời đi.

Hôm nay trên mạng, có vài trang báo đưa thông tin trực tiếp ở buổi đính hôn, vì là con gái của những doanh nhân có tiếng, nên được nhiều rất nhiều người trong giới quan tâm.

Cô ngồi im lặng xem buổi trực tiếp trên 1 trang web, buổi lễ rất đẹp, nhưng không to, chỉ đơn giản mà ấm áp đủ người khác cảm thấy ghen tị.

Gia Tuệ Mẫn nhìn vô hồn trên màn hình máy tính, cảm giác như phải cam chịu. Hôm nay, Tiêu Dương rất đẹp trai, mang áo sơ mi trắng thắt cà vạt, tóc mái vén lên vô cùng tuấn tú, trong lòng Tuệ Mẫn, Tiêu Dương luôn là một người đàn ông cực kỳ hoàn hảo.

Anh cùng đàn bê tráp đến căn biệt thự cho của nhà họ Triệu, thực hiện theo nghi thức Đính hôn, ra mắt nhà gái, hai bên cùng nhau nói chuyện.

Cô chợt bật cười, một giọt nước mắt khế lăn ngay má, biết là lòng đau nhưng tại sao vẫn muốn xem, biết là không thể nhưng vẫn cứ đầu tiếp tục. Ngu ngốc!

Triệu Vân Du ra mắt, cô gái năng động bụi bặm ngày nào cũng duyên dáng trong chiếc váy đồ thướt tha, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng, tóc vấn cài hoa, hôm nay bọn họ thực sự đã kết đôi. Cô hiểu cảm giác của Vân Du, cô không oán trách Vân Du, chỉ trách tình yêu tại sao cứ làm ta đau khổ.

Sau buổi làm lễ, họ đi đến một nhà hàng ở trung tâm thành phố làm tiệc, Tiêu Dương trao Vân Du một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn nước, dịu dàng tao nhã. Họ cùng nhau khiêu vũ, Tuệ Mẫn tắt màn hình laptop, không muốn xem tiếp nữa.

- Công nhận cô dâu xinh thật, uầy đúng là nhà tài phiệt.

Tạ Phú Ngôn đang ngồi trong đơn vị, nhìn bọn họ coi lễ đính hôn của Tiêu Dương. Hôm nay ca anh trực, anh không thể đến bên Tuệ Mẫn ngay lúc này.

- Alo, Tuệ Mẫn hả?

Anh nhấn cuộc gọi.

- Ủ, có chuyện gì sao?

- Cậu...cậu không sao chứ?

- Sao là sao?

- Cậu chưa xem buổi lễ đó à?

- Xem rồi. Không sao cả, Tiêu Dương hứa sẽ tới, là Tiêu Dương hứa sẽ cho tớ hạnh phúc.

- Tuệ Mẫn.

- Tớ tin Tiêu Dương.

Giọng bình tĩnh nhẹ nhàng nói từng chữ, nhưng thực ra cô đang run rẩy, là cô đang khóc. Không ai, không một ai có thể hiểu cảm giác của cô bây giờ, đau lòng, yếu đuối, bất lực nhưng không ai thể hiểu cả.

Cô ngồi trên giường, cô thật tâm không muốn khóc, vì trước giờ, cô luôn chuẩn bị sẵn sàng tâm lý này, chỉ trách là cô yếu đuối.

Xong buổi đính hôn, anh có điện cho cô, cô vẫn vui vẻ trả lời điện thoại như chưa có chuyện gì xảy ra. Không phải là không khóc, không phải là không đau, nhưng chẳng có lý do gì để nói.

Sức khỏe sau vụ tai nạn cô dần đang được khá lên từng ngày, cô đi làm lại, đồng nghiệp trong công ty luôn quan tâm tới cô.

Tuệ Mẫn đứng chờ xe buýt, có một chiếc xe hơi đen, không mới, ra khoảng vài năm trước.

- Em lên xe đi, để tôi đưa cô lên chỗ làm.

Là Trương Phong.

Cô ngần ngại, lát sau mới đồng ý.

- Hôm tôi có nghe cô bị tai nạn, thực sự tôi rất muốn về, nhưng thời gian học ở đó quá nghiêm khắc, tôi xin lỗi.

- Không sao, không cần phải xin lỗi. Tôi thực sự đã khá hơn rồi, anh đừng trách mình.

Trương Phong mỉm cười, thực ra anh là con trai một của một nhà khá giả buôn hải sản, với vẻ ngoài dễ nhìn, và tính cách hiền lành nên anh rất được mọi người quý mến. Trương Phong để ý Tuệ Mẫn, nhưng anh sợ nói ra sẽ mất đi một tình bạn tốt đẹp, nên đành im lặng. Nửa năm rồi anh mới gặp được Tuệ Mẫn, cô ấy vẫn gầy, vẫn xanh xao nhưng vẫn còn xinh đẹp.

- Dạo này, anh mới mua xe sao?

- Ủ, tôi sắm chiếc xe cũ này để tiện cho việc đi lại, nếu cần, thì sau này mới mua xe mới.

Tuệ Mẫn ôm yếu bị bao phủ bởi một chiếc áo sơ mi trắng, thân hình gầy gò xanh xao.

- Cô nên chăm sóc bản thân tốt hơn, đừng để bản thân mình ốm yếu như vậy. Trưa nay, tôi mời cô đi ăn nhé.

- Sao ạ?

- Không sao, 11h30 tôi đứng chờ trước công ty cô.

Sau 30 phút đi đường, cô cũng đến công ty, cúi đầu chào Trương Phong, cô đợi anh rời đi rồi mới xoay người vào.

Cô đứng sẵn sàng, nhìn người phụ nữ phía trước. Là mẹ của Tiêu Dương.

- Tuệ Mẫn, cô gặp tôi một chút được chứ?

Cô nhìn đồng hồ, có chút khó xử.

- Tôi nói với giám đốc rồi, chỉ một chút thôi.

Nhìn bà không còn đáng sợ như lần trước. Nhưng cô vẫn cảm thấy rất hoảng, lòng bàn tay đổ mồ hôi ướt đầm.

Cô cùng bà đi vào một quán cafe cạnh công ty. Cô để tay trên bàn giữ chặt ly cà phê. Bà biết, cô đang rất sợ hãi.

- Không sao, ta đến đây xin lỗi con về chuyện lần trước.

- Dạ?

Tuệ Mẫn nghe từ xin lỗi liền giật cả mình.

- Hôm nay, ta đến đây gặp con có 2 công việc, thứ nhất ta muốn xin lỗi con vì chuyện khó dễ lần trước. Thứ hai, ta muốn đến cầu xin con.

- Bác có gì cứ nói...nói đi ạ?

Bà cầm tay cô.

- Con rất xinh đẹp, và ta cũng hiểu Tiêu Dương yêu con như thế nào. Hôm nay, ta lấy danh phận là một người mẹ quan tâm đến con trai, cầu xin con, nếu con yêu Tiêu Dương hãy rời xa nó được chứ?

Tuệ Mẫn sợ hãi không còn nhìn thẳng được nữa, chỉ im lặng, cô nhận thấy tấm chân tình của một người mẹ dành cho đứa con trai quý giá nhất của mình.

- Tiêu Dương sức khỏe ngày càng xấu, công ty lại gặp vấn đề, sắp tới chuẩn bị tranh cử cho chức Bộ trưởng Kinh tế, nó đang rất thua thiệt, cha nó năm sau là về hưu, không còn địa vị gì cả. Nhưng nhà họ Triệu, đã chấp nhận giúp đỡ nó rất nhiều. Tiêu Dương từ nhỏ sức khỏe phải nhập viện nhiều lần, nếu như có thắng cử nó không thể còn sức để tiếp tục, chỉ có nhà họ Triệu, cánh tay đắc lực giúp nó thành công. Nó đã từng học hành rất chăm chỉ, nó đã từng hứa sẽ không để ta buồn. Nhưng khi nó nạt nộ, chỉ vì bảo vệ con là ta đã yêu, nó đã yêu con rất nhiều. Tình Mẫn c yêu ta không thể cấm cản, nhưng ta mong một lần con hãy nghĩ đến nó. Mọi sự, ta đều tùy ở con.

- Con...

- Không nhất thiết phải liên bây giờ, từ từ cũng được. Nhưng trước ngày cưới là mùa xuân năm sau, ta mong con hãy giúp ta. Ta lấy thân phận là một người mẹ, dùng hết tấm chân tình để cầu xin con. Chỉ cần con muốn gì, ta đều sẵn sàng giúp đỡ.

- Vâng, con hiểu rồi.

- Tuệ Mẫn, ta xin lỗi con.

- Không sao đâu ạ. Con sẽ giúp bác.

Tuệ Mẫn cười nhạt, không duyên không phận hà cớ chi phải nín kén. Được thôi, muốn lần dứt khoát còn hơn cả đời sẽ đau.

Trưa hôm đó, Trương Phong xin lỗi vì đang kẹt không thể tới, chiều cậu ấy nhất định sẽ tới rước cô. Tuệ Mẫn ngồi im lặng trong phòng, nhìn chiếc nhẫn trên tay mình. Cô tháo nó, cất vào một cái hộp nhỏ trong giỏ.

Tối hôm đó, cô cùng Trương Phong đi ăn, cô uống rất nhiều rượu, Trương Phong cản cô, vì cô mới bệnh dậy, sức khỏe còn rất yếu. Đưa cô ra xe, Tuệ Mẫn ngồi im ngay ghế phụ, bỗng dưng khóc òa lên.

- Sao vậy? Tôi làm gì cho cô giận sao?

- Trương Phong.

Bỗng dưng Tuệ Mẫn nhào vào lòng cô, úp mặt lên chiếc áo sơ mi thơm ngát mùi nước hoa.

- Tuệ Mẫn.

Anh có chút đỏ mặt.

- Phong Phong à, tôi cô đơn lắm. Tôi buồn lắm, tôi sắp già rồi mà vẫn không có người yêu.

- Tuệ Mẫn.

Anh ngồi im, xem cô “quậy phá” trong lòng mình.

- Phong Phong, anh có người yêu chưa?

Anh ngửa người, xem cô gái này còn trò gì.

- Chưa.

- Thật sao? Anh cũng đâu có xấu.

- Tôi cũng không biết.

- Phong Phong, anh yêu tôi đi.

Cô nhìn anh, đôi mắt nâu buồn bã nhìn anh.

- Tôi có một tình yêu đúng nghĩa, được giới thiệu với mọi người, được cùng nhau đi chơi, đi ăn, được ở cùng nhau mà không sợ gì cả, đường đường chính chính.

Tuệ Mẫn đem hết nỗi chua xót trong lòng mình nói cho anh biết.

- Phong Phong, làm người yêu tôi đi.

Anh sững sờ, nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, cô ấy bị sao vậy?

Tuệ Mẫn khóc, nước mắt thấm đẫm cả áo sơ mi của anh.

- Tuệ Mẫn, cô sao vậy?

- Tôi cô đơn, là tôi bị cô đơn đó.

- Phong Phong, tôi sẽ tìm hiểu anh, rồi của anh nhé.

Cô nói nhỏ, rồi dần dần im lặng, ngủ say trong lòng của anh.

Anh dìu cô qua ghế, cài dây an toàn. Tuệ Mẫn hôm nay rất lạ, cô nói ra những lời mạnh dạn mang theo một chút buồn. Anh tưởng cô say, nên không nói gì. Sáng hôm sau, cô bình tĩnh nói lại với anh những lời hôm qua.

- Tuệ Mẫn.

Anh nhìn cô, chăm chú nhìn cô.

- Tôi nói thật. Ba tôi muốn tôi cưới chồng, vì ông đã già rồi. Tôi suy nghĩ kỹ rồi.

Tuệ Mẫn nghiêng người, đặt nhẹ lên môi anh một nụ hôn. Gặp cậu 3 năm, cô nghĩ cậu rất tốt, cô nghĩ rằng cậu sẽ giúp cô quên đi mối tình kia. Trương Phong đẩy cô ra, ghì chặt cô vào xe.

- Được, anh mong em sẽ không hối hận.

Tuệ Mẫn gật đầu, vì cô không thể cứ lén lút với tình yêu vụng trộm kia nữa. Cô kể cho Phí Ngôn nghe.

- Tuệ Mẫn, sao cậu lại lấy Trương Phong ra làm lá chắn?

- Không, tôi muốn yêu anh ấy.

Cô vừa uống rượu vừa cười nhạt.

- Tuệ Mẫn, cậu bị điên rồi. Cậu, cậu ấy lẫn Tiêu Dương sẽ bị tổn thương.

- Không, mặc dù Trương Phong không hoàn hảo như Tiêu Dương nhưng cậu ấy có thể cho tôi một tình đẹp đẽ, một tình yêu công khai đi khắp mọi nơi, chứ không phải lén lút. Cậu có biết, Vân Du rất quan trọng

với Tiêu Dương không, cho dù yêu thì làm được gì? Tình yêu kia không mài ra tiền hay mài ra danh vọng được. Cậu nghĩ Tiêu Dương sẽ bỏ tất cả sẽ chọn tớ sao? Anh ấy đã nói sau khi cưới Vân Du, rồi sẽ kiểm có lý hôn. Nhưng cậu nghĩ hai nhà sẽ đồng ý cho lý hôn sao? Vẫn là tớ, vẫn là tớ thiệt thòi, ngu ngốc đứng sau tấm màn che, vĩnh viễn không được ra sân khấu. Sau cùng, người anh ấy chọn vẫn là Vân Du.

- Nhưng cậu biết Tiêu Dương yêu cậu nhiều như thế nào mà?

- Vậy cậu có biết mẹ anh ấy thương anh ấy như thế nào không? Bà ấy đã ném hết sĩ diện, ném hết cái gọi là Duẫn phu nhân, mà cầu xin tớ đấy. Thà là tớ tổn thương, anh ấy tổn thương vài ba năm rồi hết. Còn hơn là ba mẹ, gia đình và rất nhiều người tổn thương. Cậu yên tâm, tớ sẽ không cho anh ấy đụng tới Tiêu Phong.

Cô ghen lời. Tạ Phí Ngôn ôm chặt cô.

- Tớ tin quyết định cậu, còn có tớ.

” Làm sao anh cảm thấy nỗi xót xa của một trái tim

Đã yêu hết lòng đã từng tin hết lòng

Làm sao anh trông thấy khóe môi kìm chặt tiếng khóc

Làm sao anh xóa hết được nhớ thương từng ngày đã qua

Mỗi khi nghĩ về chỉ thêm đau nhói lòng..”

* Nếu anh là em- Bích Phương.

23. Chương 22: Đùng Đội Nữa

Hôm nay trời lại chuyển lạnh, tháng 9 rồi, trời cũng chuyển đông rồi. Mọi người bắt đầu than thở trong cái thời tiết lạnh giá này mà phải đi làm sớm để làm việc, Tuệ Mẫn ngồi trong phòng Trưởng phòng, hôm nay thời tiết khá lạnh, thêm một mùa đông sắp trôi qua. Tháng 5 năm sau, Tiêu Dương chính thức kết hôn. Cô cười nhạt, đừng nên quan tâm chuyện này nữa, cũng cả tuần nay cô không gặp anh, anh gọi điện cũng chỉ qua loa. Cô không đủ dũng khí đứng trước mặt anh nói chia tay, vì khi đứng trước anh, trái tim lại ngập tràn mùa yêu.

Làm việc cả ngày, rốt cuộc cũng đến giờ tan sở, mọi người trong phòng có một vài người làm xong liền về trước, thời tiết lạnh lẽo như thế này, uống một cốc cafe nóng, và xem một bộ phim có lẽ là quá tuyệt vời.

Cô cầm bảng báo cáo lên nộp phòng Giám đốc, và cũng tính tan sở luôn.

- Mọi người về sớm nhé. Mọi người vất vả rồi, bây giờ tôi đi lên phòng giám đốc nộp thành quả của chúng ta. Mong sẽ có tiền thưởng.

Cô vui vẻ chào hỏi mọi người.

- Vâng, trưởng phòng về ạ.

Cô vừa đi ra phòng chủ tịch, liền có điện thoại, cô đi ra cầu thang bộ ngay cửa thoát hiểm để nghe. Vừa tính quay vô liền thấy anh, Duẫn Tiêu Dương. Anh mang bộ vest đen, còn cả vạt giày da nghiêm chỉnh, có lẽ anh vừa làm việc xong.

Anh kêu Hầu Bảo xuống phòng để kiểm cô mọi người liền bảo cô vừa đi và lên phòng giám đốc.

- Giám đốc Sở.

- Ôi Tiêu Dương.

Sở Thế Huân đang làm việc thấy anh, liền vui vẻ chào đón.

- Hôm nay “Rồng đến nhà tôm” hân hạnh quá.

- Haha... Nghe nói cô ấy vừa lên đây.

- À, Tuệ Mẫn hả? Cô ấy vừa ra là cậu vào, cậu không thấy cô ấy vào thang máy sao?

- Sao?

Sở Thế Huân biết mối quan hệ của Tiêu Dương cùng cô gái kia, nên anh một phần nể tình, vì Tiêu Dương là bạn thân của anh, cũng là nơi nương dựa vô cùng tốt của anh sau này.

- Chắc cô ấy vừa vào thang máy là cậu ra đấy.

- Ủ, không sao.

Tiêu Dương nói chuyện cùng anh một lát, liền rời đi. Tuệ Mẫn đứng trước cửa công ty, mưa rồi, trời đã rét run như thế này còn mưa to, nhìn từ xa thấy anh vừa ra thang máy. Cô liền bỏ chạy, trong cơn mưa rào, cô che giỏ xách lên đầu, vội núp vào một cửa hàng 24h.

Trong lúc này, cô thực sự không thể đối diện với người đàn ông kia, cô quả thật yếu đuối bất lực đến mức không còn sức.

Ngồi trong cửa hàng 24h, ăn qua loa hộp mì tôm. Hôm nay thứ Sáu, có lẽ cha cô đi biển cùng với vài ông bạn rồi, sau khi nghỉ việc ở nhà máy, ông có đi đánh cá, nhưng chỉ giết thời gian và kiếm vài đồng đủ trả tiền nước, cô không cần vì thấy cha ở nhà lủi thủi một mình cũng tội.

Người ẩm ướt, từ trạm xe buýt, cô đi bộ vào một quảng khá xa, bình thường đi taxi sẽ không có bao nhiêu, nhưng hôm nay cô thần thờ như người bệnh vậy.

Thấy anh đứng trước nhà mình, áo vest ngoài đã cởi, thân mang một áo sơ mi trắng, vẻ ngoài tuấn tú, cô vội vàng né anh vào một con hẻm nhỏ gần đó. Là con hẻm nơi anh đã hôn cô. Bịt miệng, cô khóc nức lên, người đàn ông kia chỉ cách cô 10m, cô nhớ anh, thật sự rất nhớ, cô sắp phát điên lên vì anh, nhưng cô đã hứa với mẹ anh, sẽ tìm cách rời xa anh nhanh nhất.

Tiêu Dương, em xin lỗi~

Cô ngồi bệt xuống, nước mắt cứ tuôn rơi nhưng không cho phép ra tiếng. Anh đã đứng chờ cô tận 2 tiếng, điện thoại thì thuê bao, anh không hiểu tại sao cô lại làm như thế? Hay đã có chuyện gì?

- Đã đến giờ ra sân bay rồi ạ, chuyến bay sẽ bắt đầu vào lúc 9h.

- Được rồi.

Anh để trước nhà cô một hộp đồ, nhìn đồng hồ rồi lên xe. Chiếc xe BMW quen thuộc chạy ngang qua cô, lúc đó anh đang bấm điện thoại, không để ý. Cô nhìn anh mà khóc nức lên, khi anh đi cô mới có thể khóc to hơn.

Đi đến cửa nhà, thấy hộp đồ, cô mở ra là một bộ đồ công sở cùng chân và chiếc áo sơ mi được cất may kỹ lưỡng, kèm theo một tờ giấy có nét chữ nghiêng chắc chắn của anh. “Tặng em, bộ đồ này dành riêng cho em, chúc em sẽ kiếm thật nhiều tiền. Tiêu Dương yêu Tuệ Mẫn.”

Mở cửa, ngồi bệt trên ghế sofa, cô mở nguồn điện thoại thì nhận được rất nhiều tin nhắn, và cuộc gọi nhớ từ anh.

“Tuệ Mẫn, em đang ở đâu?”

” Anh muốn gặp em.”

” Em đang bận à? Điện thoại hết pin sao? Lát anh chờ ở nhà em đó.”

” Tuệ Mẫn, anh nhớ em, anh muốn gặp em.”

” Em đang làm gì vậy? Anh đang đứng trước nhà em.”

” Anh có việc, phải đi. Xin lỗi vì không gặp được em, không chờ được em. Yêu em.”

Gia Tuệ Mẫn bật khóc, cô khóc thật to, ôm bộ đồ anh tặng cô khóc như một đứa trẻ nhớ người thân. Cứ thế mà khóc, khóc đến mức mà không nín được, cứ nấc lên từng tiếng. Cô yêu anh, nhưng tình yêu đó không lớn lao bằng tình thương mà cha mẹ dành cho anh, quan tâm lo lắng cho anh. Bên anh, cô chỉ sung sướng như một công chúa, được anh chiều chuộng. Còn đối với gia đình, họ luôn xem anh là một đứa con quan trọng nhất cuộc đời họ.

Đêm hôm đó, cô trằn trọc không ngủ được. Cô còn nhớ rất rõ, anh và cô lần đầu gặp nhau không mấy ấn tượng, cô xem anh như một người ở tầng lớp thượng lưu, nhưng anh cứ dịu dàng, ôn nhu đến bên cạnh cô, trái tim cô đơn của cô mong manh trước những cử chỉ của anh, tình yêu của cô và anh cứ dần lớn lên, rồi anh tỏ tình. Hai người gặp nhau, dần mến nhau và yêu nhau như những người bình thường. Tình yêu của một người con gái dành cho một người đàn ông mà cô cảm thấy thật ấm áp và an toàn. Chỉ mong được hạnh phúc và ở cạnh nhau.

Duẩn Tiêu Dương ít nói, anh trầm tính, lâu lâu sẽ bị dị ứng với phấn hoa cấp độ nhẹ. Tiêu Dương chiều chuộng cô, ôn nhu với cô, đối xử với cô rất tốt.

Ta rất yêu người, nhưng không thể đến bên người.

Cô bắt đầu muốn quên đi Tiêu Dương, anh điện thì cô nghe máy, anh nhắn tin thì cô trả lời, chứ không còn chủ động như trước. Tuệ Mẫn bắt đầu hẹn hò cùng Trương Phong, cùng anh đi ăn, đi xem phim, đi dạo đêm. Tuệ Mẫn nghĩ, Trương Phong đối xử với cô cũng như anh vậy, chắc chắn cô sẽ mau quên đi cái tình yêu kia.

- Anh biết em mới chia tay người yêu.

Trương Phong vừa lái xe đưa cô về, vừa nói.

Tuệ Mẫn quay sang nhìn anh. Cắt chặt môi.

- Anh biết.

- Vậy tại sao anh còn hẹn hò cùng em?

- Anh nghĩ em cô đơn nhất thời tìm đến anh, nhưng không sao. Anh sẽ chờ được. Anh chờ khi em quên được người trước.

- Anh không giận em chứ?

- Ai chả có tình trước, Tuệ Mẫn, chẳng phải anh luôn tin tưởng em sao?

Đến nhà cô, anh cầm tay cô. Hôn nhẹ lên trán và mắt cô, người ta nói, khi con trai hôn bạn lên trán điều anh ta muốn nói rằng anh rất thương em và sẽ che chở cho em, khi hôn lên mắt bạn, ý anh ta muốn nói rằng, đừng khóc, đừng buồn đã có anh ở bên.

3 tháng sau đó, Tuệ Mẫn chưa hề gặp Tiêu Dương. Lúc anh về nước thì cô bảo bạn đi công tác, không gặp được.

3 ngày nữa là Tết Dương Lịch, mọi người quay cuồng trong công việc. Tới gần tối, anh điện cô.

- Alo. Em đi làm về chưa?

- Em mới về.

- 2 ngày nữa anh về, rồi em cùng anh đón năm mới nhé.

- Dạ?

- 3 tháng rồi anh chưa gặp em. Anh luôn nhìn em bằng tấm ảnh trong ví, nhìn em bằng tấm ảnh em chụp cùng anh ở Paris anh để trên bàn làm việc, à, hình của chúng ta rửa ra hết rồi, rất nhiều, rất đẹp, hôm đó anh mang về cho em cùng coi. Dạo này em có qua căn hộ của anh không? Chắc nó nhiều bụi lắm rồi đó.

- Em có hay qua đó dọn dẹp.

- Ủ, tối hôm đó anh cùng em nấu ăn nhé, cùng em đón tết Dương lịch nhé.

- Vâng, em sẽ chờ anh.

Ngày 31 tháng 12 Dương lịch sau đó, công ty cho về sớm để cùng ăn cơm với mọi người. Cô đi chợ, bảo ba con sẽ về trễ, cha bảo ông đã đón năm mới ngoài biển rồi, nên con gái cứ vui về đi.

Đã 7h tối, anh vẫn không điện cho cô, chắc là anh đang trên đường tới, Tuệ Mẫn nấu ăn xong xuôi, ngồi ngay ghế uống một tách cà phê nóng và ngắm thành phố ban đêm, và cứ thế đồng hồ cứ quay, nhưng anh vẫn chưa đến.

- Con có việc phải đi.

Hôm nay, nhà anh và nhà Vân Du tụ họp cùng nhau ăn cơm tối, còn có cả vài người khác trong dòng họ, mở tiệc rất to.

Mẹ anh nháy mắt cho Duẩn Hoàng Tiêu Như, cô tráo ly rượu, rồi cứ năn nỉ anh ở lại uống vài ly rồi đi. Ngày mai năm mới, hôm nay phải hết mình chứ.

Tiêu Dương uống vài ly đã say bí tỉ, đi vài bước đã không còn đứng nổi, mẹ anh kêu người đưa anh về nhà trước. Tiêu Dương say đến mức không biết đây là đâu, đầu óc cứ quay vòng, anh cũng quên mất hôm nay có hẹn với ai.

10h đêm, cô vẫn ngồi đợi, trong nhà im lặng đến mức chỉ còn nghe tiếng kim giây chạy.

Trong căn nhà tĩnh mịch, có một người đang đợi. Đang đợi điều gì? Điều gì sẽ đến?

Đợi mãi nhưng không thấy, đợi mãi sao chẳng đến.

Về đi em, không còn gì để đợi.

Về đi em, người đó sẽ không tới.

Về đi em, đừng đợi nữa.

Sẽ chẳng còn ai tìm em.

24. Chương 23: Tốt Nhất

Sáng hôm sau là năm mới, mọi người đều được nghỉ ngày hôm nay, ánh sáng dịu nhẹ, thành phố rộn ràng hơn hẳn.

Người người qua lại, nắm tay nhau ăn sáng, cùng nhau tận hưởng 1 ngày đầu năm.

Gia Tuệ Mẫn ngủ quên trên ghế sofa, cô thức dậy lưng và cổ có chút mệt mỏi, hóa ra đêm qua cô đã đợi một người mà không tới. Đêm qua, cô uống rất nhiều rượu, bởi vì cô đơn. Nhìn pháo hoa nổ sáng một vùng trời, thật đẹp, nhưng trong lòng cô nổi cô đơn đã chiếm hết, Gia Tuệ Mẫn nhâm nhi gần nửa chai Vodka mới khui.

Đầu thì đau nhức, đến mức mắt còn mở không nổi, cô nằm gục trên ghế sofa, ngủ thêm một giấc say.

Tiêu Dương mới thức dậy, liền choàng nhớ đến lời hứa anh sẽ cùng cô đón năm mới, anh vội vàng thay đồ rồi phóng xe chạy khi mặt trời chưa lên. Anh chạy vội lên căn hộ, mở mật mã thì thấy giày cô, hóa ra cả đêm qua cô luôn chờ anh, hóa ra cả đêm qua là cô một mình chờ anh.

Gia Tuệ Mẫn còn mang đồ công sở, ngủ trên ghế sofa, mặc cho ánh sáng mặt trời chiếu chói cả mắt. Anh nhẹ nhàng kéo rèm. Tối qua cô uống tận nửa chai Vodka? Cô muốn giết bản thân hay sao?

Anh có chút nóng giận, dạ dày đã không được tốt tại sao còn uống nhiều rượu như thế này. Anh bế cô vào phòng, mở điều hòa và để cô nằm trên giường. Cô nắm tay anh, đôi mắt nhẹ mở.

- Anh giờ mới tới sao?

- Anh xin lỗi.

Cô không nói gì, buông tay anh và xoay người. Anh nằm cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

- Hôm qua anh khá say, anh xin lỗi.

- Đêm qua em rất cô đơn. Nhìn thành phố vui vẻ đi coi pháo hoa, chỉ có mình em ngu ngốc trong căn phòng vắng chờ đợi một người không tới.

Anh càng ôm chặt cô, bàn tay anh có chút run rẩy đau lòng.

- Anh biết, anh đã làm em buồn. Rất nhiều lần đúng không?

- Em không buồn, chỉ cảm thấy bất lực. Tiêu Dương, chỉ còn 4 tháng. Em không đủ mạnh mẽ duy trì tới 4 tháng đâu.

- Tuệ Mẫn, xin em hãy tin anh. Anh nhất định sẽ trở về bên cạnh em.

- Em nghĩ, anh yêu em, nên anh sẽ chọn cách thông minh nhất. Để không làm tổn thương cho cả hai.

Hôm đó, anh cùng cô xem phim ở nhà, chăm sóc cho cô, đêm đến rất nhanh, anh cùng cô ngồi trước cửa kính ngắm thành phố.

Cô dựa vào người anh, mệt mỏi đến mức mềm nhũn.

- Ngôi sao lớn đứng giữa bầu trời kia như anh vậy, nó rất chính chắn và tỏa ra ánh hào quang. Trong lòng em, anh luôn là một người đàn ông hoàn mỹ nhất. Anh rất đẹp trai, đi cạnh anh có rất nhiều cô gái nhìn anh, em luôn tỏ ra vinh hạnh, anh học rất giỏi, có vẻ như anh đã học luôn cả phần của em. Một con người giỏi, sẽ phát triển tốt hơn nếu sống trong một môi trường tốt.

- Em còn nhớ, lần đầu tiên em thấy anh, khi đó em đã sắp trẻ giờ làm, mà cảnh sát phong tỏa, bắt người dân dừng lại một bên. Ngay ngã tư, trong một chiếc BMW màu đen, em đã thấy anh. Lúc đó anh cúi mặt, em không biết anh đang làm gì nhưng nhìn anh rất đẹp trai và lạnh lùng. Lần thứ hai, em gặp anh ở khách sạn, em rất ngạc nhiên anh là Duẩn Tiêu Dương, em có thấy anh xuất hiện trên truyền hình, nhưng ở ngoài anh rất khác. Rồi anh cứ đến bên em, nói lời dịu ngọt và cư xử ôn nhu với em, rồi anh nói anh cần em. Em chưa hề biết chuyện gì đang xảy ra, rồi cứ ngày qua ngày, anh dịu dàng bước vào trái tim em và khóa thật chặt.

Cô nhỏ giọng kể chuyện cho anh nghe. Anh lắng nghe từng chữ một, trên khóe mi anh đã ướt, 2 mắt anh có dòng lệ chảy xuống, rất đau lòng.

- Nhiều khi ông trời thật ngang trái, tại sao lại cho em gặp anh, nếu lúc đó Phí Ngôn không quên thẻ ở nhà thì em đã không gặp được anh, nếu lúc đó em qua đường nhanh hơn 20s thì không thể nhìn anh hảo soái trong xe hơi. Nếu em cứng đầu hơn, thì không dễ mềm lòng trước những lời ngọt của anh. Tiêu Dương, nếu em có là gì sai, thì cho em xin lỗi nhé, xin anh đừng giận em.

Anh hôn lên tóc cô, lúc này, anh không cảm được lòng mình, anh dùng tóc cô để che đi những giọt lệ và đôi mắt đỏ hoe của mình.

Cô dần dần ngủ trên vai anh, anh đưa cô vào phòng, cô cũng đã khóc, nhưng cô phát ra tiếng, cô dựa vào lòng anh mà khóc. Khi cô tâm sự những lời đó, cô đã rất đau lòng. Cô chấp nhận, sẽ rời anh. Mãi mãi rời anh.

Cô trong vòng tay anh ngủ đến sáng, mở mắt dậy là thấy anh bên cạnh, cô nhìn anh không chớp mắt rồi hôn lên trán anh. Đêm qua, cô đã sống hết bản thân, đem tình yêu dâng trọn cho anh. Đêm qua, cô đã sống cùng anh đúng nghĩa. Chỉ vì tình yêu, nên cô chấp nhận trao đi.

Thoát khỏi vòng tay anh, cô bỏ đi.

Khi anh dậy đã không thấy cô đâu nữa, chỉ nhận được tin nhắn cô phải rời đi vì phải đi làm. Anh ở lại đến chiều và cũng rời đi.

Công ty nhà họ Duẩn bất ngờ nhận được tin kiện cáo, nhà hàng đồ ăn Trung Hoa ở đường XYZ có thực khách bị ngộ độc thực phẩm.

Duẩn Tiêu Dương nghe tin báo, liền đi tới bệnh viện, nhà hàng Duẩn Lan xưa nay là do mẹ anh quản lý, đã nổi tiếng trong giới ẩm thực hơn cả 10 năm nay, đã mở ra rất nhiều chi nhánh trải rộng, bất ngờ nhận đơn đệ kiện, giới truyền thông đang cực kỳ quan tâm, phút chốc danh tiếng nhà hàng Duẩn Lan bay theo mây khói, tan tành sau hơn chục năm gây dựng.

Bệnh nhân là một vị khách trung niên, đã đứng tuổi. Ông có một đứa con gái năm nay 25 tuổi tên Diệu Lâm, làm luật sư tại một văn phòng Luật, sau khi bố cô từ nhà hàng rời đi và về nhà, cảm thấy cực kỳ khó chịu, và nôn mửa kèm máu rất nhiều lần, nếu không nhập viện kịp thời đã gây nguy hiểm đến tính mạng.

Nghe tin, vài thế lực nhân cơ hội, kêu cô viết đơn kiện lên tòa án thành phố, thực ra họ chỉ muốn nhà họ Duẩn dần dần đi xuống, đây là thời cơ tốt, để phá bỏ danh tiếng nhà hàng Duẩn Lan tiếng tăm một thời.

Duẩn Tiêu Dương mang vest đen, cùng một cảnh sát viên đến phòng bệnh.

Anh đứng đó, con người lạnh lùng cao cao tại thượng đứng chiếm cả bầu trời uy nghiêm.

- Người nhà trước khi đi đến nhà hàng Duẩn Lan có đi đâu khác và đã sử dụng thực phẩm nào khác không ạ?

- Dạ, trước khi ông nhà tôi đi nhà hàng cùng với gia đình, chưa từng đi đâu cả. Trước đó ông chỉ dùng một chút cafe.

Cảnh sát viên hỏi rất nhiều và đều ghi chép lại rất cẩn thận.

Diệu Lâm đứng ngay đó, đôi khi có lén nhìn Tiêu Dương.

- Cô là con gái của ông ấy?

Thân hình cao lớn xuất hiện trước mặt cô, cô giật mình. Nhưng bình tĩnh nói.

- Vâng.

- Cô là người viết đơn kiện gửi lên tòa án thành phố?

- Vâng ạ.

- Ai là luật sư đại diện?

- Là một người bạn chung công ty với tôi.

- Được thôi, trước hết tôi đại diện nhà hàng Duẩn Lan gửi đến gia đình lời xin lỗi chân thành nhất, nếu bên tôi có sai sót, chúng tôi sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.

- Thứ hai, việc này tôi sẽ điều tra sáng tỏ, vì món ăn ông ấy sử dụng ngày hôm đó trong nhà hàng có 7 thực đơn đều gọi món đó, và họ không sao cả. Nếu tôi biết được chân tướng sự việc, thì mọi người hiểu mà, cô nên giải thích với họ kỹ hơn vì cô là luật sư, sẽ biết cái gì nên làm và không nên làm. Tốt nhất hãy sống yên ổn, đừng nhúng tay làm quá nhiều việc. À, Diệu Lâm, cô có thể cùng tôi ra ngoài nói chuyện một lát được không?

Câu cuối anh ghì giọng, Diệu Lâm có chút sợ hãi, cô đã chọn nhầm ổ kiến lửa rồi.

Cô sợ hãi đi theo anh.

- Tôi đã kiểm tra CCTV, hôm đó ông ấy không uống nước trong nhà hàng đưa ra, mà là một chai nước do cô mang theo.

- Đúng ạ, chai nước đó là nước chè rất bổ tôi mang theo cho ông ấy.

- Suy nghĩ đi, tôi đã điều tra rất rõ trước khi đến đây đó.

Anh nhìn cô cười nhạt rồi bỏ đi.

Cô biết cô đã đi sai rồi, cô đã chọn nhầm ổ kiến lửa rồi.

- Alo, Tiểu Thanh hả? Cậu giúp tớ rút lại đơn kiện nhé. Giúp tớ đi. Cảm ơn cậu.

Tay chân Diệu Lâm có chút run rẩy, cô dù gì cũng chỉ là một cô luật sư nhỏ bé, cô lúc đầu rất cứng rắn chuẩn bị tâm lý trước Tiêu Dương, nhưng đứng trước anh, ánh mắt hờ hững, nụ cười nhạt làm cô mềm lòng, cô không đủ sức đối đầu với anh.

Diệu Lâm gặp anh khá lâu, cách đây 2 3 năm khi đó anh đang tham gia một cuộc họp tại công ty Sơn Hải, nơi cô làm trong tổ luật sư pháp lý.

Khi cô đi đưa hồ sơ cho anh, vô tình có làm rơi ly nước ngay bàn, anh rất tốt lấy khăn lau tay của mình đưa cô vì lúc đó chân váy của cô đã ướt. Anh dịu dàng nói hãy cẩn thận. Sau này, cô có nộp đơn phỏng vấn ở công ty xuất khẩu hải sản Lâm Duẩn của anh, nhưng vì trẻ cuộc phỏng vấn, cô đã không vào làm. 1 năm trước, cô làm tại một công ty nhỏ ở thành phố, nhưng cũng chính bên anh, chèn ép họ, đến mức giám đốc công ty phải trốn nợ bỏ đi, cô làm việc suốt 3 tháng không lương, khi đi xin việc, thấy hồ sơ cô đã từng làm chỗ đó nên ít ai dám nhận, suốt nửa năm hơn, cô sống trong cảnh áp lực đủ điều.

Vì lòng yêu quý mà sinh hận, chỉ vì ngu ngốc muốn anh đến cầu xin mình, cô đã chấp nhận lời dụ dỗ của một gã nào đó, cô cũng không rõ quý danh. Chỉ là cô ngu ngốc muốn đến cạnh anh cách gần nhất, không ngờ lại bị anh phát giác, một lần nhìn mặt cũng không cần.

Nhưng Diệu Lâm ngây ngô không biết rằng, cho dù có tìm cách nào cũng không thể bước vào trái tim của anh một lần nữa, bởi vì trong trái tim anh, đang có hình bóng của một người phụ nữ, một người anh thề cả đời này sẽ không bao giờ quên.

Trên xe về, anh có chút mệt mỏi, đầu óc vã mồ hôi, tay chân run rẩy, lồng ngực bắt đầu khó thở.

- Tiêu Dương, anh có sao không?

Hầu Bảo lái xe, thấy anh gục ngã, anh vội vàng tắt xe vô.

- Tôi.. tôi quên mang thuốc.

Anh gục ngã, liền phải cấp cứu. Mọi thông tin nhập viện của anh đều phải giữ kín, không được tiết lộ ra ngoài.

Bác sĩ bảo cơn bệnh bẩm sinh của anh ngày càng phát tán nặng, kèm theo sức khỏe yếu, không đủ sức nên dần dần kiệt quệ đi. Bác sĩ nói, anh có dấu hiệu về tim mạch, phải theo dõi bệnh tình.

Cô nghe anh nhập viện rất nặng, liền đón xe lên thành phố, vì anh, người con gái rất ít khi rời quê thể này đã phải rất nhiều lần tự mình đón xe lên thành phố kiếm anh. Cô hỏi Hầu Bảo, anh chỉ số phòng, nhưng anh bảo hiện giờ đang có người nhà Vân Du và gia đình anh đang tới thăm. Cô bảo chỉ gửi bạn mang trái cây qua thăm, chứ cô không đi được.

Trước cửa phòng bệnh, cô xách một giỏ trái cây, lặng im đứng trước cửa phòng nhìn anh qua tấm cửa kính nhỏ. Anh vẫn còn khỏe, nhưng khuôn mặt đã gầy gò và xanh xao hơn trước. Vân Du đang ngồi cạnh anh gọt trái cây, 2 gia đình đang lo lắng cho con trai gặp bệnh.

Cô không biết nên thăm anh với tư cách gì, lỡ có ai vào nhìn thấy sẽ ra sao? Nhìn anh vui vẻ là cô hạnh phúc rồi, tốt nhất là đừng nên vào thăm. Tiêu Dương lặng lẽ nhìn qua tấm cửa kính, cô giật mình rụt mình đi, không hiểu sao anh có cảm giác rất gần ai đó. Cô bỏ giỏ trái cây trước băng ghế ngay cửa phòng, rồi rời đi.

Tốt nhất không nên đa tình, tốt nhất không nên lưu luyến, tốt nhất hãy rời xa nhau.

25. Chương 24: Váy Cười

Bình thường rất lười yêu, đến khi gặp người thích hợp, lao vào yêu điên cuồng nhưng không thể tiếp tục. Em gặp anh vào lúc những đoạn đời tuổi thanh xuân đang đi vào kết thúc, khoảng thời gian 2 năm, em không uổng phí khi yêu anh. Cảm ơn anh đã một lần xuất hiện trong cuộc đời.

Xuất viện, anh lại chuyên tâm vào làm việc. Hôm đó, anh không hề biết Tuệ Mẫn đã đến thăm anh, hôm đó anh cũng không hề biết, vì anh cô mắc mưa, ốm nặng cả 3 ngày trời không khỏi. Nhưng Tuệ Mẫn không nói với anh, hôm đó mình đã như thế nào, chỉ im lặng cho qua.

Dạo thời gian gần đây, anh bận rộn nhưng đều chạy đi chạy về để gặp cô, cô cùng anh sống cùng nhau như cặp đôi yêu nhau. Hôm nay, anh cùng cô dạo phố, trong 2 năm yêu nhau, đây là lần đầu tiên anh nắm chặt tay cô giữa phố. Anh mang áo khoác vì trời ban đêm khá lạnh, đeo mũ lưỡi trai đen rất kín đáo, cô cũng đeo mũ lưỡi trai, đi sau anh như một người thư ký, không gần, chỉ đủ khoảng cách để nói chuyện.

Anh và cô đi ăn đồ hải sản, Tiêu Dương nắm chặt tay Tuệ Mẫn đi dạo biển gần nhà hàng. Cảnh đó, có một sự kiện đáng cười giữa trời đêm biển, hòa quyện cùng mùi gió. Cô dâu mang váy cưới trắng ngần tới đầu gối, đi chân trần, đầu đội vòng nguyệt quế cùng chú rể bảnh bao cùng nhau nhảy điệu ở Hawaii, rôm rả hạnh phúc cười đùa. Cô nhận ra, trong mắt chú rể dành cho cô dâu nhưng cái nhìn thật ngọt ngào. Trong lòng có một chút ganh tị.

Anh không thích chỗ đông người, liền kéo nón xuống rồi đi, cô nhìn anh, tiếc nuối nhìn đám cưới kia rồi rời đi.

- Em thấy họ thật hạnh phúc.

Cô nhìn anh cười.

- Đám cưới đơn giản, nhưng rất vui vẻ. Em sinh ra ở biển, nên nhìn những đám cưới dân dã đó nên cực kỳ thích.

Anh không nói gì chỉ nắm chặt tay cô bước đi, cô biết anh không thích nghe, liền im lặng không nói nữa.

- Thời gian này, dù bận đến mấy anh cũng sẽ thu xếp ở bên em.

Anh ôm cô đứng trước biển, ban đêm gió biển thổi rối cả tóc, hải đăng xa xa đang soi đèn, cảnh tượng im ắng nhưng hạnh phúc. Cả thành phố tấp nập đông đúc, ở cạnh anh em thấy mình thật bình yên. Cô cùng anh tận hưởng cùng nhau những tháng ngày yên bình, mở mắt dậy buổi sáng thấy anh nằm cạnh mình, cùng anh làm rất nhiều việc, anh dạy cô học lái xe, dạy cô giao tiếp Tiếng Anh, mặc dù người anh mệt mỏi, nhưng vì cô cười, anh sẽ làm.

Cô ngồi coi tạp chí, báo số 338- Mùa cưới dành riêng cho bạn. Trong cuốn tạp chí, những chiếc váy cưới của một nhà thiết kế tại Pháp, cô say mê nhìn chúng, không rời mắt. Tay vuốt nhẹ những bộ váy cưới kia, cô cười nhạt.

Anh đang làm việc, thấy cô cực kỳ chăm chú, rất ít khi anh thấy cô như vậy.

- A, trưa rồi. Em đi nấu cơm nhé? Hôm nay cuối tuần, em sẽ đãi anh món gì thật ngon.

- Tiêu Dương, em ghé siêu thị một lát.

Cô mang áo vội ra ngoài, đi đến quán cafe như đã hẹn.

- Bác.

- Con ngồi đi.

Là mẹ Tiêu Dương.

- Dạo này nó ở cùng con hả?

Bà hỏi nhẹ nhàng, không có chút gì giận dữ.

- Dạ.

Cô nhỏ giọng.

- Đây là thẻ, con giúp ta bảo ban nó giữ gìn sức khỏe dùm ta, sau khi đính hôn, nó như một con người cuồng công việc, chỉ biết lao đầu vào chúng, vừa mới xuất viện, liền lại làm việc điên cuồng. Đợt này, ta kêu Tiêu Như quản lý nhà hàng, nên nó có một chút thời gian rảnh, còn giúp ta nhé.

- Dạ thôi không cần thẻ đâu ạ, con có thể nuôi anh ấy mà, cũng không có bao nhiêu.

Cô cười gượng gạo.

- Con không cần ngại, mua cái gì mắc mắc mà ăn, con cũng khá ốm. Ở bên con, nó mới được như vậy.

Giọng bà thể hiện một chút sầu não.

- Bác, con sẽ thực hiện lời hứa sớm nhất. Bác hãy tin ở con.

- Ủ.

Mẹ anh cực kỳ đẹp, có lẽ anh hưởng gen trội từ mẹ, mắt mũi đều rất giống bà, cả giọng nói cực kỳ ấm áp.

Cô ghé qua chợ, mua rất nhiều đồ ăn bổ dưỡng.

Thấy cô đi, anh liền lại cầm quyển tạp chí, hóa ra cô đang nhìn váy cưới. Anh có thể nhận rõ ánh mắt cô thể hiện một chút buồn và ganh tị.

Anh cầm điện thoại, nói chuyện điện thoại một lát là cô quay về.

- Em về rồi. Hôm nay em mua rất nhiều đồ.

- Sao không cầm ví anh mà đi?

- Có gì đâu, em..em vừa nhận lương. Em đãi anh.

Cô nấu ăn rất nhanh, mùi hương bay khắp cả nhà.

- Vợ ơi, vợ nấu gì mà thơm thế?

Như chú cún nhỏ thèm ăn, liền chạy tới mè nhao.

- Anh sến súa làm em sồn cả da óc.

- Vợ ơi vậy mà sến à?

- Nói tiếng nữa nghĩ bữa trưa nha.

Thế là im bặt, không nói nữa.

- Hôm nay em nấu ăn, nên anh rửa bát.

- Sao anh rửa bát?

Anh bắt đầu nhõng nhẽo, ẻo a ẻo ọt.

- Em nấu rồi, với lại em lười.

Ăn xong, anh cũng là người thu dọn và rửa bát. Vừa lên đã thấy cô ngủ say ở ghế nằm ngay phòng khách. Anh ôm cô vào phòng, 2 người cùng ngủ trưa.

Đến chiều, anh bỗng dưng nổi kế hoạch rủ cô đi núi, cô đồng ý, anh lên xe cùng cô đi một quãng đường khá xa, rồi đến một quang cảnh tuyệt vời, một ngọn núi có những cánh đồng hoa vàng, có một nhà thờ xây mọc giữa cánh đồng hoa, lối vào rải đá nhỏ nhìn thật thơ mộng.

- Hôm nay ở đây có chụp hình miễn phí? Em và anh thử không?

Cô thấy lạ, hôm nay anh cũng có hứng thú với “đồ free” sao? Cũng không nghi ngờ gì cả, cô gật đầu. Rồi có một đám người đưa cô rồi đi, họ make up cho cô rất kỹ càng, làm tóc vấn cài hoa, cô cũng thấy lạ chụp hình free đâu cần tốn kém như thế?

- Mời chị nhắm mắt lại ạ.

- Hả?

Tuệ Mẫn cảm thấy nghi ngờ.

Họ đeo cho cô một dải lụa, che kín tầm nhìn của cô, rồi họ đưa cô đi thay đồ, một bộ váy. Họ đưa cô đi vào một nơi nào đó, tháo dải lụa, Duẩn Tiêu Dương hảo soái trong bộ đồ vest, nơ đen kèm áo sơ mi trắng, tóc vuốt keo nhìn anh thật tao nhã, anh nhìn cô mỉm cười.

Cô cũng ngạc nhiên khi trên mình mang bộ váy cưới ren trắng, cô nhìn anh, nở một nụ cười, mắt cô ngấn nước.

Cô từ từ bước đi trong tấm thảm đỏ trong nhà thờ, trong mắt Tuệ Mẫn, chỉ nhìn thấy mỗi anh, cô thật hạnh phúc, không thể diễn tả hết tâm trạng lúc này.

Anh xoay người, nhìn cô chậm rãi nói.

- Hẹn ước ngày hôm nay, chính là lời thề suốt kiếp không thay đổi. Gia Tuệ Mẫn, cô có đồng ý lấy Duẩn Tiêu Dương làm chồng mình, cho dù sau này hạnh phúc hay đau buồn, dù giàu sang hay nghèo khó, lúc khỏe mạnh hay ốm đau cô cũng nguyện bên anh ấy yêu thương chăm sóc và lo lắng nhau cho đến lúc đầu bạc răng long. Cô có đồng ý không?

Trong nhà thờ tiếng nhạc du dương, anh ôn tồn nhìn cô nói.

Cô gật đầu, nước mắt cứ như như tuôn trào.

- Tôi..tôi đồng ý.

Anh nhìn cô nở một cười thật tươi.

- Tôi Duẩn Tiêu Dương, hôm nay xin thề sẽ mãi ở bên Gia Tuệ Mẫn, cho dù sau này hạnh phúc hay đau buồn, dù giàu sang hay nghèo khó, tôi sẽ vẫn mãi ở bên cô ấy yêu thương, quan tâm và lo lắng. Cho đến đầu bạc răng long.

Anh mở một chiếc hộp đỏ, cầm chiếc nhẫn nhẹ nhàng đeo lên tay cô, kèm theo một nụ hôn nhẹ nhàng.

- Đến lượt em đeo cho anh.

Cô như người chưa hết bất ngờ, tay chân cứ luống cuống cả lên.

Hôm nay cho dù không có mọi người, không có mục sư, cũng như không có giấy kết hôn, nhưng cô cảm động đến mức chỉ muốn khóc lên cả thôi, hai mắt nước mắt đã chờ trực rơi xuống, cô cuối đầu che giấu đi cái nỗi niềm hạnh phúc.

Anh ngẩng đầu cô lên.

- Có gì phải khóc? Chẳng phải anh luôn hứa sẽ mãi ở bên em sao? Cho dù như thế nào đi nữa, đối với anh em vẫn là người phụ nữ anh yêu nhất, suốt đời suốt kiếp sẽ không thay đổi.

Cô ôm anh, đôi ta ở bên nhau chẳng còn mấy thời gian, tại sao anh lại làm em đau lòng đến mức không còn mạnh mẽ như thế này nữa?

- Nín đi, chúng ta ra ngoài chụp hình.

Hầu Bảo cầm sẵn máy ở ngoài, anh và cô đứng cạnh nhau, nở một nụ cười tươi đẹp nhất, có lẽ hôm nay chỉ có Hầu Bảo là người chứng kiến, nhưng dù như thế nào, chỉ có mình anh là đủ.

Cô khiêu vũ cùng anh, dưới nền nhạc du dương nhẹ nhàng, hai người cùng nhau điệu dàng dưới ánh hoàng hôn. Anh đặt lên cô một nụ hôn nhẹ nhàng như lần đầu tiên hôn, anh là mối tình đầu của cô, là người lấy đi nụ hôn đầu của cô, cũng sẽ là người cuối cùng trong cuộc đời của cô.

Cuộc đời anh, cô sẽ yêu mỗi Tiêu Dương. Chúc anh hạnh phúc khi ta rời xa nhau!

26. Chương 25: Chẳng Còn Gì

Đầu tháng 3, thời tiết mát mẻ, còn đọng lại hương vị mùa xuân. Một năm thay đổi lớn, một năm sẽ chẳng còn gì. Cô và anh rời xa nhau đã 3 tuần kể từ khi đám cưới ngọt ngào kết thúc và sau cuộc sống “vợ chồng” đầy nồng ấm, rồi mọi thứ lại trở về quỹ đạo cũ.

Trong bệnh viện, Gia Tuệ Mẫn cầm giấy siêu âm, cô không biết nên vui hay buồn, cô cười nhạt. Đây là kết quả giữa tình yêu của cô và Tiêu Dương, tại sao cô lại khóc?

Cô thực sự không nghĩ rằng sẽ như thế này, vì cô không muốn con cô sinh ra trong sự bất hạnh không có cha? Cô gục đầu xuống, khóc nức lên, thực sự cô không muốn tin mình đã có thai 3 tuần.

Duẩn Tiêu Dương ngồi im trong góc phòng, anh đã không trúng cử trong chức vị Bộ trưởng bộ kinh tế, tất cả mọi người trong nhà đều cảm thấy hụt hẫng và anh, tâm trạng trùng xuống nặng nề. Sau bao nhiêu cố gắng, tất cả mọi thứ anh đều không được gì.

Đã cả ngày nay anh không ăn gì, cũng không còn tâm trạng suy nghĩ đến việc khác, có lẽ cha - là người ủng hộ anh nhất, là người đặt niềm tin vào anh nhất, cha anh đã về hưu vào nửa năm trước, là người hậu thuẫn anh rất nhiều, nhưng anh chỉ đứng thứ hai sau số phiếu bầu cử.

Vài ngày sau đó, anh đã không còn buồn, anh lao vào làm việc, anh chấp nhận từ bỏ. Hôm nay, tập đoàn Duẩn - Triệu sẽ hợp thành một, báo chí và đài tin xôn xao đưa tin, anh và Triệu Vân Du sẽ là người nắm cổ phần nhiều nhất, anh đứng với tên chủ tịch điều hành quản trị, Triệu Vân Du là giám đốc điều hành, cả hai người thao túng cả giới kinh tế - thương mại cả nước vào vài năm sắp tới.

Anh đứng trên cao, lạnh lùng và kiêu ngạo, uy nghiêm và hùng hồn, đã 3 tuần hơn anh đã không liên lạc, có lẽ anh rất bận. Chỉ còn 1 tháng anh đã đám cưới, mẹ anh đã kì vọng vào cô rất nhiều lần.

Cô sờ bụng cười nhẹ, con nhìn cha con kìa, rất đẹp trai. Cha còn rất tài giỏi, rất hoàn hảo, cha con rất yêu mẹ, đã đến với nhau bằng những tình yêu chân thực nhất, nhưng vì xã hội, gia đình, vì điều kiện nên đã không tới được với nhau.

Cô yêu anh, nên cô quyết định sẽ giữ kết quả của cô và anh, cô sẽ dành hết tất cả tình yêu của cô dành cho anh để nuôi dưỡng con, cô sẽ đem hết chân tình và cả đời này dành cho đứa con bé bỏng.

Tuệ Mẫn nói với Tạ Phú Ngôn, anh cũng người.

- Con của Tiêu Dương sao?

Cô gật đầu.

- Tuệ Mẫn, phải làm sao đây?

Anh cầm tay cô, hoảng loạn nói.

- Chỉ có tớ biết, cậu biết. Tớ không muốn cho anh ta biết, tớ đã rời xa anh ta ba tuần rồi, và tớ không hề sẽ gặp lại.

- Tuệ Mẫn, con cậu sẽ lớn mà không cho cha?

- Nhưng nhà họ Duẩn không bao giờ và mãi mãi sẽ không chấp nhận tớ là con dâu, tớ càng không thể bỏ con mình cho nhà họ Duẩn nuôi, đây là kết quả tình yêu của tớ và anh ta, tớ không hối hận và sẽ nuôi dưỡng nó.

Giữa tháng 3, anh thu xếp công việc về thăm cô, đã hơn 1 tháng rồi, cô và anh không gặp nhau, cũng không nói chuyện với nhau.

Mưa xuân đang rơi, mưa phát phơ, mưa ướt cả tâm hồn.

Cô chạy lên tầng hộ của anh thì người đã ướt, vội vã sắp xếp đồ.

Không ngờ trùng hợp, anh nghe Hầu Bảo nói không liên lạc được, liền đi lên căn hộ, thấy giày của cô, liền vui mừng đi vào, thấy cô đang dọn đồ. Anh có chút không vui.

- Em đang làm gì vậy?

Nghe giọng anh cô lại trùng xuống. Cẩn rằng phun lời lạnh lùng.

- Em dọn đồ của em.

- Sao em làm vậy?

- Có anh đây em cũng tiện thể nói luôn. Minh.. chia tay đi.

Giọng Tuệ Mẫn run rẩy đan xen sự đau lòng.

- Tuệ Mẫn em đang say à? Sao lại lôi chuyện đó ra nói.

Kéo va li ra cửa. Anh tức giận kéo tay cô lại.

- Chẳng lẽ em giận anh vì cả tháng nay anh không điện cho em sao?

- Không phải, em và anh không còn gì thì nên chia tay, đường ai nấy đi, em nghĩ sẽ tốt hơn cho cả hai.

Cô hóa hồ đồ, không biết nên nói gì chính đáng hợp lý, chỉ bừa gì nói đó, rất sợ hãi.

- Hôm nay tại sao em lại như thế?

- Em không còn yêu anh nữa, cũng không muốn yêu anh nữa. Em không biết phải nói với anh như thế nào cho anh hiểu cả, chỉ là em chán nản mệt mỏi lắm rồi.

- Anh không muốn và cũng không cho phép em làm như thế.

Cô cầm lấy tay anh.

- Xin anh, hãy để cho em tự do. Em cầu xin anh. Em có quen một người đàn ông giàu có lẽ sẽ không bằng anh, nhưng anh ấy rất hiền và tốt, anh ấy có thể lo cho em cả đời, anh ấy chấp nhận công khai yêu em giữa đám đông, em và anh ấy có thể yêu nhau, công bố với mọi người. Còn anh, bên anh, em chẳng nhận được gì ngoài nước mắt, em xin anh, buông tha nhau đi, anh thương em hãy cho em rời đi.

- Nếu cần những thứ đó, anh sẽ cho em.

- Không, em cần một người thực hiện được, em không cần một người hứa hẹn. Anh đã có tất cả, nên anh không bao giờ hiểu cảm giác của em thiếu thốn sao đâu. Hai năm qua, coi như là chúng ta có duyên nên gặp nhau, bây giờ hết phận hết duyên, thì hãy xem em như người yêu cũ.

Cô quyết tâm nhìn anh.

- Em chắc chắn muốn như thế sao?

- Đúng, em đã không còn gì thiết tha với cái tình yêu lén lút như thế này, nên chỉ mong anh tác hợp từ bỏ em, đừng phiền hà tới cuộc sống của em sau này nữa.

- Được, anh sẽ luôn làm theo những yêu cầu của em, em đi đi. Anh sẽ không níu kéo gì cả, cũng chẳng sẽ làm phiền đến cuộc sống của em, khi nào em đám cưới, anh sẽ gửi tiền mời.

- Em cảm ơn anh.

Bốn chữ cuối anh có cảm giác như rằng cô đã chán nản anh đến mức đó sao? Cô kéo va li, để lại chiếc nhẫn trên ngón tay ngón bàn, rời đi trong đêm khuya bão.

Mưa lạnh lắm, mưa ướt cả tóc và váy cô, mưa ướt cả tâm hồn nặng nề của cô. Cô run rẩy đứng bên bến xe buýt.

Từ khi cô rời đi, tâm trạng của anh đã không còn gì để nói, anh không thể níu giữ, chỉ tác thành theo ý muốn, anh kêu Hầu Bảo chuẩn bị xe, về thành phố ngay lập tức. Anh không muốn ở nơi này một giây phút nào nữa.

Đi qua bên xe buýt có một người co rúm vì lạnh, anh không để ý, anh đang nhìn chăm chăm vào Ipad, lúc sau mới ngước lên nhìn sang đường, lúc đó hình ảnh người con gái tóc rũ cùng váy jean dài, người con gái hàng sâu vào trái tim anh đã bị bỏ lại phía sau. Cô thấy anh, cô thấy một chiếc xe đen chở anh đi ngang qua, lúc đó anh đang cúi mặt, có lẽ anh đang rất bận, cảnh tượng như lần đầu cô gặp anh.

Chiếc xe đen mất hút sau làn mưa trắng xóa.

- Mẹ xin lỗi, có lẽ con lạnh lắm đúng không? Mẹ sẽ đón xe ngay đây, sẽ không còn lạnh nữa đâu. Con ơi, mẹ buồn lắm, mẹ muốn khóc, mẹ đau lắm con ạ.

Cô rút nước mắt. Run giọng nói.

Buổi tối gần khuya, mà mưa rất to, thành phố ít người qua lại, cô ngồi bên xe buýt mà khóc.

Cuối cùng, cô quay lại căn hộ của anh, đồ trong cặp đã ướt sũng, cô đi tắm nước ấm rồi thay bừa một chiếc áo sơ mi của anh.

Cô ngủ trên chiếc giường tràn đầy kỉ niệm, lặng lẽ nhìn tấm ảnh cô mang váy cưới cùng anh chụp hình treo to giữa phòng.

Anh trở về thành phố liền đi thẳng vào phòng, tắm bằng nước lạnh giữa trời giá rét, về tới nhà trời đã rạng sáng, anh đi vào phòng đọc sách, im lặng ngồi uống rượu, ở đây không mưa, trăng còn vành vạch sáng rõ, chiếu vào một góc phòng.

Anh cúi mặt âm thầm khóc. Gia Tuệ Mẫn, tại sao em lại đối xử với anh như thế? Tại sao?

Cô ngủ tới sáng, thì phải dậy thay đồ đi làm, cô hôm nay rất mệt mỏi, cực kỳ mệt mỏi. Đôi mắt sưng húp, nhưng cô đã không cho phép bản thân mình yếu đuối, phải thật mạnh mẽ với mọi thứ.

Mẹ anh kiếm cô vào giờ trưa. Khi cô đi ra, nhìn hình ảnh tiều tụy, bà cũng đã rất quan tâm hỏi ha.

- Con bị gì vậy?

- Dạ con không sao.

- Ta xin lỗi, đêm qua nó đã nó say sấn rất nhiều, hôm nay nhìn con như vậy, ta đã hiểu, ta xin lỗi ta thực lòng không muốn ép.

- Không phải lỗi của bác, hết duyên hết mệnh, thì chả còn gì cả.

Cô xin phép rời đi trước, trên cổ Tuệ Mẫn có đeo một chiếc nhẫn khắc ba chữ Dẫn Tiêu Dương, đây là chiếc nhẫn cô không muốn cất đi, chỉ muốn giữ bên mình, chỉ mong rằng ba chữ này sẽ bảo vệ đứa con trong bụng của cô. Còn chiếc nhẫn cô trả anh, như trả lại lời hẹn thề mãi mãi bên nhau.

Chúng ta từng yêu nhau rất chân thành, đã từng hạnh phúc bên nhau. Chúng ta đã từng có tình yêu thật sự. Nhưng cuối cùng tình yêu vẫn thua, thua hiện thực, thua thời gian, thua vật chất, thua áp lực...

27. Chương 26: Không Gặp Lại

Gia Tuệ Mẫn xin nghỉ làm ở công ty, vì cô biết công ty đó Dẫn Tiêu Dương cũng là một cổ đông lớn. Cô thay số điện thoại, những gì liên quan đến Dẫn Tiêu Dương cô không hề muốn dính dáng tới.

Thân hình gầy gò ngồi im lặng ngay phòng khách, dạo gần đây cô ốm ngén đến mức xanh cả mặt, ăn gì ói đó, không còn sức lực.

- Ba, con xin lỗi ba.

- Có chuyện gì vậy?

Cô lặng lẽ quỳ xuống, lễ phép nói.

- Con gái nay không có chồng đã có thai, con xin cha, hãy để con giữ cháu.

Gia Duy Đông nghe xong liền như tin sét đánh, ông sững người. Nước mắt của cô khế lăn trên má, cô biết cô đã làm ông ảnh hưởng như thế nào, con gái không chồng mà đã có con, sẽ bị người đời dè dặt.

- Tuệ Mẫn.

- Con xin lỗi.

- Con đứng lên đi.

Ông dìu cô ngồi lên ghế, ông rất buồn, rất đau lòng, nhưng con gái ông đã lớn, cuộc sống của nó ông không thể trách cứ được. Sáng nay, mẹ của Tiêu Dương đến tìm ông, bà xin lỗi ông vì chuyện của Tiêu Dương cùng Tuệ Mẫn, lúc đó ông đã hiểu con gái ông đã tổn thương đến nhường nào.

- Ta không trách con, ta cũng không bắt con bỏ đứa trẻ. Con lớn rồi, ta nghĩ con sẽ hành xử theo cách gọi là đúng đắn. Bây giờ, ở đây cũng không được, ta không biết phải làm sao?

- Không, con có thể chịu đựng, mặc dù sẽ bị người khác dị nghị, nhưng...

- Được, khi bụng to con hãy rời xa nơi này một thời gian. Ta không muốn con bị tổn thương bởi những lời nói ngoài kia, càng không muốn cháu ngoại ta lớn lên trong một hoàn cảnh bị mọi người xa lánh bảo không có cha.

Cô ôm ông khóc nức nở, thời gian gần đây cô rất mệt mỏi, cô bất lực chỉ muốn khóc. Ông vào phòng, lặng lẽ mở cuốn sổ tiết kiệm, ông sẽ dành dụm mua một căn nhà khác, ông biết con gái ông thời gian qua đã tổn thương như thế nào.

Gia Tuệ Mẫn ngồi trên giường, trong thẻ cô còn rất nhiều tiền, vì hằng tháng anh đều gửi tiền đều đặn cho cô, mặc dù cô ít xài, chủ yếu chỉ mua thuốc và tiền đi viện, cô càng không muốn trả lại, con cô sinh ra phải thiếu thốn đủ điều.

Thân hình cô gầy gò nên mang thai cực kì mệt, cô liên tục bị ốm ngén, mất ngủ, thậm chí tinh thần sau khi chia tay Tiêu Dương bị stress nặng nề.

Cô xin làm vào một cửa hàng cà phê, họ nhận cô vào chức quản lý cửa hàng, tiền lương cũng khá khá, bởi vì cô có bằng đại học, từng là trưởng phòng của một khách sạn lớn nên khá được ưu ái.

Tạ Phí Ngôn chăm sóc cô dạo gần đây, anh mới sắm được một chiếc xe hơi, khá rẻ nhưng cũng có cái để đi chuyển, cô tránh mặt tất cả mọi người, kể cả Trương Phong.

Thời gian thấm thoát trôi đi, 3 tuần kể từ ngày chia tay anh. Khi chia tay anh, cô như muốn chết đi vậy, không hề muốn sống trên thêm chút nào, nhưng vì đứa con, cô đã không khóc, cô đã rất bình tĩnh, cô nhận ra, vì con, nên cô sống sẽ rất mạnh mẽ.

Thai kì hơn 2 tháng, nhưng bụng cô không to mấy, dáng vóc vẫn thon gọn, bởi vì cô quá gầy.

Cửa hàng cà phê hôm nay vẫn nhàn nhã như mọi ngày, chỉ có ban sáng và tối mới đông.

" Hôm nay, chủ tịch tập đoàn Duẫn - Trịnh Duẫn Tiêu Dương chính thức khởi công, sau đây là toàn cảnh của buổi lễ."

Cô nghe tin anh, bỗng dừng bước, ngẩng nhìn lên tivi, 3 tuần rồi, chúng ta đã đường ai nấy đi 3 tuần rồi, có sao cảm giác cứ như 3 năm? Cô nhớ anh vô bờ, nhưng không thể làm gì khác. Cô chỉ biết im lặng nhớ về quãng hồi ức xưa rồi mặc niệm, không còn gì, không thể níu kéo.

Duẫn Tiêu Dương không níu kéo, anh đã rất níu giữ cô bên cạnh mình, nhưng không thể, nếu cô không chấp nhận bên cạnh anh, níu kéo mãi có ích gì? Anh chỉ nghĩ rằng có lẽ cô đã quá mệt mỏi với cái mối quan hệ mập mờ không tên gọi này, vậy xem như 2 năm qua chỉ là chúng ta có duyên nhưng không nợ.

Tối hôm đó, Tuệ Mẫn đi bộ về, thấy Trương Phong đang lặng lẽ đợi trước nhà. Cô chưa kịp lên tiếng anh đã xoay sang, nhìn cô mỉm cười.

Tuệ Mẫn vào xe Trương Phong, anh nhẹ nhàng tặng cô một bó hoa ly trắng.

- Anh đã suy nghĩ rất nhiều về mối quan hệ của chúng ta. Tuệ Mẫn, nếu em thật lòng quên đi người cũ, hãy mở lòng với anh được không?

Cô cười nhạt, Tuệ Mẫn từng nghĩ rằng quên đi Tiêu Dương, cô sẽ mở lòng với Trương Phong, vì cô ngầm nghĩ rằng cô nên có một bến đỗ hạnh phúc riêng mình, nhưng sau khi biết mình có thai, cô càng nép mình, cô không muốn liên lạc với bất kỳ ai. Cô sợ mình sẽ làm họ tổn thương, cô sợ tình cảm của cô dành cho Tiêu Dương quá nhiều không thể quên được.

- Tôi thầm nghĩ rằng mình sẽ hạnh phúc bên anh, nhưng bây giờ không thể nữa rồi.

Trương Phong thể hiện rõ sự hụt hẫng.

- Tại sao?

- Vì tôi là một cô gái không còn trong sạch, tôi đã có thai, mặc dù tôi và anh ta đã không còn gì của nhau.

Tuệ Mẫn nói cho anh bằng anh mắt kiên định, cô không sợ mọi người chê cười, cô cũng không ngại ngần khi mình mang trên mình đứa con của anh.

Trương Phong lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt anh thể hiện rõ niềm tuyệt vọng.

- Trương Phong, anh rất tốt, tôi thầm nghĩ anh sẽ gặp một người khác tốt hơn tôi. Anh biết không, tôi đã tổn thương đến mức không thể tiếp xúc với một người đàn ông khác, có lẽ, kỉ niệm cũ, tôi vẫn không thể quên được.

- Em sinh con mà không có cha đứa trẻ sao?

- Biết làm gì được, em và anh ta đã không còn dây dưa gì nữa rồi.

- Tuệ Mẫn, anh đã chờ em rất lâu, từ khi tới đây sinh đứa trẻ, em hãy suy nghĩ. Anh sẽ vì em, chịu đựng tất cả. Anh có thể xem đứa trẻ là con mình, đứa trẻ sẽ mang họ của anh, và sẽ nuôi lớn nó cùng em xây dựng một gia đình.

Tuệ Mẫn muốn khóc, thật sự cô rất bất lực, cô mềm yếu trước một Trương Phong đầy tình cảm, cô nhưng nhớ một người đàn ông hoàn hảo trong quá khứ.

- Anh sẽ chờ em.

Trương Phong lặng lẽ xoay người ôm cô, cái ôm nhẹ nhàng như chan chứa đầy tình cảm. Một giọt nước mắt khẽ rơi trên vai cô.

Một Tiêu Dương lặng lẽ nhìn tất cả, hôm nay anh nhớ cô đến mức phát điên, biết cô nghỉ việc, cũng không thể liên lạc, anh chỉ biết lái xe chờ cô gần nhà, đợi suốt 2 tiếng, thấy Tuệ Mẫn, rồi thấy cô bước vào xe một người đàn ông khác, nhận hoa và nhận cái ôm kia. Thì ra, cô đã không còn yêu anh là sự thật, thì ra cô không hề nói dối anh, cô đã một người mới, thì ra chỉ có anh ngu ngốc nín kén cô mãi, tại sao, tại sao? Bước vào cuộc sống của anh, mà không biết cùng nhau trải qua, tại sao chiếm hết tâm tư nỗi nhớ của anh rồi lặng lẽ bước ra, rồi hạnh phúc bên một người đàn ông khác.

Anh nổ máy xe, lặng lẽ đi qua xe của hai người họ, trong một khoảnh khắc nào đó, Tuệ Mẫn như phát hiện được gì điều gì đó, giật mình nhìn ra xung quanh, lúc đó anh đã đi ngang qua, cô mỉm cười, anh không có ở đây, chỉ là cô ảo tưởng thôi.

Tiêu Dương chạy về trong đêm, anh đã khóc, một người đàn ông ngồi trong xe đã khóc rất nhiều, trên khuôn mặt của người đàn ông tuần tú, có một dòng lệ dành riêng cho người mình yêu. Anh hứa rằng, từ giờ trở đi, sẽ không bao giờ tìm gặp cô, sẽ lặng lẽ rời đi, mặc dù đau nhưng đành phải chấp nhận.

Đời này kiếp này, chúng ta mãi không thể quên được nhau!

28. Chương 27: Chúc Em Cả Đời Bình An

Tập đoàn Duẩn - Triệu phát triển vững mạnh, trong thương trường, họ từng bước từng bước giết nhau, trong trang đầu tạp chí hôm nay, đưa tin chủ tịch trẻ Duẩn Tiêu Dương hẹn hò cùng một cô gái lạ mặt. Trong ảnh, anh cùng Tuệ Mẫn nắm tay nhau ở Paris, rồi lúc hẹn hò cuối cùng cô cùng anh đã ăn mặc khá kín đáo, nhưng có lẽ, những hành động của Tiêu Dương đều không lọt được mắt của bọn họ.

Duẩn Tiêu Dương còn 1 tháng là kết hôn với vị thiên kim nhà họ Triệu, ảnh chụp là lúc vài tháng trước, thậm chí đã rất lâu, chờ thời cơ thích hợp để tung lên, cổ phiếu tập đoàn Duẩn - Trịnh một phen lao dốc. Anh ngồi trong phòng làm việc, tức giận mà ném cuốn báo trên tay.

- Con bây giờ phải làm sao đây?

Mẹ anh hoảng loạn đi vào phòng, đám cưới chỉ còn 1 tháng là diễn ra, nhà họ Triệu bây giờ đang rất nóng giận, cổ phiếu công ty thì đi xuống nặng nề.

- Tôi đã cho thông báo trên giới truyền thông Gia Tuệ Mẫn là thư ký của anh và là bạn thân của Triệu Vân Du, cô Triệu Vân Du cũng đã nói Tuệ Mẫn là bạn thân nhất của mình và tin tưởng giới thiệu làm thư ký đặc lực. Cũng đã giải thích rằng những hình ảnh này là xâm phạm quyền riêng tư của anh, nên sẽ điều tra và kiện ra pháp luật.

Mẹ anh mới thở phào nhẹ nhõm. Bà hy vọng chuyện này sẽ không bị phát giác. Bà rời khỏi công ty với tâm trạng đầy lo âu, bà lo lắng cô gái kia sẽ dùng những tấm ảnh khi còn mặn nồng với Tiêu Dương mà đe dọa anh, nhưng bà cũng tin tưởng với vẻ mặt hiền lành chất phác của cô gái đấy, bà tin người Tiêu Dương sẽ không có lòng dạ hiểm độc như vậy.

Bà ghé qua nhà hàng, tìm gặp cô con gái Tiêu Như.

- Chuyện của anh con cũng nghe rồi, xử trí sao rồi ạ?

- Cũng có vẻ ổn, nhưng chuyện này còn bùng nổ vài ngày. Ta lo lắng, cô gái kia sẽ đe dọa Tiêu Dương, sẽ đem lòng tin của Tiêu Dương mà bán rẻ.

- Mẹ muốn thử cô ta còn có tình cảm hay dính líu với anh hai??

- Ta chỉ muốn biết, cô gái kia có đúng như ta tin tưởng. Nếu chấp nhận buông tay hoàn toàn, ta sẽ chu cấp cho cô ta đủ tiền mua một căn hộ, rồi chuyện yêu đương kia vĩnh viễn hãy quên đi.

- Dễ thôi, mẹ hãy mới cô ấy đến đám cưới anh hai. Nhìn sắc mặt là biết, anh hai nếu hôm đó mềm lòng, thì biết cô ta đã ngon ngọt không dám rời xa.

- Được sao?

- Sao không? Đã không còn yêu, tại sao không dám đi dự đám cưới?

Đầu tháng 5 trời đã sang hè, không khí có chút oi và bắt đầu mưa rào rất nhiều, Gia Tuệ Mẫn khốn đốn vượt qua cái tin đồn hẹn hò, họ đồn cô đến mức phải chuyển nhà, cắt đứt liên lạc với nhiều người.

Bụng đã có, cô vui vẻ nhìn đứa con đang thành hình mà hạnh phúc sống qua ngày. Người cô dạo này cũng tăng cân, nên vai và tay cũng có thịt hơn một chút.

- Chị Tuệ Mẫn, có người gửi chị cái này ạ.

Cô đang tính toán sổ sách, nghe thế liền ngừng tay nở một nụ cười cảm ơn rồi nhận lấy. Là một phong bì rất đẹp, được in loại giấy rất xịn. Khi mở phong bì, thấy một tấm thiệp cưới. Cô khẽ run, lặng lẽ nhìn ảnh trên tấm thiệp. Chú rể Duẩn Tiêu Dương và cô dâu Triệu Vân Du.

Tại sao? Họ còn chưa tha cho cô? Tại sao? Họ hận cô đến mức giày vò đến chết mới thôi sao.

Vài ngày sau, mẹ anh có tìm cô, giải thích rất rõ ràng cho cô hiểu, nếu cô không đi, sẽ đẩy lên rất nhiều sinh nghi, và bảo hấn cô là phù dâu chính của Vân Du, để thông báo cho mọi người biết rằng, cô hoàn toàn

trong sạch. Nhưng trong câu chuyện đó, cô cũng hiểu một phần nào là họ muốn coi cô và Tiêu Dương đã hoàn toàn từ bỏ chưa.

- Được, con sẽ đi.

- Ta cảm ơn con.

Đêm đó, tim cô nghẹn lại, đau lắm nhưng không thể khóc, nước mắt cứ đọng lại trên khóe mắt, đã rất lâu rồi cô không gặp anh, chỉ lặng lẽ nhìn anh xuất hiện chốc lát trên ti vi, đã dần dần quên đi tại sao cứ khơi gợi lại?

Vết thương to lớn kia mãi hằn sâu trong trái tim cô, không thể nào quên được.

Đám cưới trang hoàng được diễn ra vào một ngày khá đẹp trời, cô ngồi trong phòng cô dâu, vì có bụng, không muốn mọi người biết nên cô chọn một chiếc đầm khá to ở vòng bụng, tóc vấn, dịu dàng xinh đẹp.

- Đạo này cô rất gầy yếu.

Triệu Vân Du hiểu cảm giác của cô hơn ai hết và chính mình cũng là người đau đớn. Tuệ Mẫn đã không còn vẻ xinh đẹp dịu dàng như lúc trước, cô bây giờ da dẻ không được tốt, lại còn gầy gò, bàn tay thô ráp hiện rõ những gân xanh. Mang thai lần đầu, cô đã khá cực khổ, khi thai nghén, thèm ăn, chóng mặt đều không có ai bên cạnh, nhìn đi nhìn lại chỉ có bản thân mình cô quạnh.

Buổi lễ trang hoàng bắt đầu trong một nhà thờ trang hoàng, được trang trí theo kiểu hoàng gia, là một đám cưới nhiều người chú ý nhất trong năm nay vì độ sang chảnh và chịu chi của thiếu gia nhà họ Duẫn.

Triệu Vân Du khoác lên mình bộ váy cưới được thiết kế riêng cùng chiếc vương miện kim cương được tính giá hàng tỷ đồng, như một nàng công chúa trong cổ tích, cửa nhà thờ bật mở, cô khoác tay cha, đi vào trong lễ đường với ánh mắt ngưỡng mộ của hàng ngàn người.

Gia Tuệ Mẫn thật sự cảm thấy đám cưới này rất lớn, dàn siêu xe đưa rước cô dâu, cùng bộ váy cưới tặng kèm đã rất nhiều tiền, chưa tính đến trang trí tòa lâu đài lồng lẩy này.

Duẫn Tiêu Dương xoay người, cứng nhắc trên khóe miệng, mọi người chốc cô dâu đẹp đến mức chú rể nhìn không chớp mắt, nhưng thực ra anh đang nhìn hình bóng cầm giỏ hoa, lặng lẽ theo sau.

Tiêu Dương bấm môi, anh đã cố nhịn không cho nước mắt rơi ra, đã cố nhịn không nhào đến ôm cô vào lòng, đã cố nhịn nỗi nhớ vô vàn kia, ghì chặt trong tim.

Cô nhìn anh, khẽ mỉm cười lạnh nhạt.

Nhà thờ rộng lớn là thế, nhưng trong mắt Tiêu Dương, chỉ có duy nhất một thế giới nhỏ.

Làm xong nghi thức, mục sư ồn ào nói.

- Lời hẹn thề hôm nay, chính là lời thề suốt đời suốt kiếp không thay đổi, sẽ mãi đi theo đôi uyên ương đến suốt cuộc đời. Cũng như mãi mãi sống trong tim của mọi người hôm nay đã đến làm chứng cho buổi lễ này.

- Cô Triệu Vân Du, cô có đồng ý lấy anh Duẫn Tiêu Dương làm chồng của mình, cho dù sau này hạnh phúc hay đau buồn, nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay ốm đau cô vẫn nguyện bên anh ấy yêu thương chăm sóc lo lắng cho nhau cho đến đầu bạc răng long.

Bỗng nhiên một giọt lệ khẽ rơi trên khuôn mặt đã tỏ ra mạnh mẽ của Tuệ Mẫn, lời nói này, cách đây vài tháng trước, đã có một người hỏi cô, cô đã gật đầu và mãi ước thề sẽ không chia lìa. Chỉ cách vài tháng, tựa chừng như đã vài năm, xa nhau một khác, cứ như mất nhau cả đời.

- Tôi đồng ý.

Sắc mặt sau tấm voan trắng kia cực kỳ khó coi, Triệu Vân Du đã sớm từ bỏ tình yêu kia để phụng theo cha mẹ.

- Anh Duẫn Tiêu Dương, anh có đồng ý lấy cô Triệu Vân Du là vợ của mình, cho dù sau này hạnh phúc hay đau buồn, nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay ốm đau cô vẫn nguyện bên anh ấy yêu thương chăm sóc lo lắng cho nhau cho đến đầu bạc răng long.

Môi mỏng đã bị Tuệ Mẫn cắn cho chảy máu, tự thâm mình mạnh mẽ, đúng cô đã rất mạnh mẽ.

Đuẩn Tiêu Dương khẽ nhìn cô gái cầm giỏ hoa đứng cạnh Vân Du. Ôn tồn nói.

- Tôi đồng ý.

Mọi người vỗ tay cười vui vẻ, trong khắc này, Tuệ Mẫn khẽ nhìn anh, anh đã thấy nước mắt lặng vương lên mi cô. Cô mỉm cười nhìn anh, nụ cười chứa đựng sự hồ hững và bất lực. Sau đó phụ rể đưa cho anh một chiếc hộp đỏ, mở hộp một chiếc nhẫn sáng bóng, anh đeo lên bàn tay Vân Du.

- Anh xin thề, kể từ giây phút này trở đi, anh sẽ mãi bên cạnh em, cho dù họa hay phúc, cho dù giàu sang hay nghèo khó, cho dù bệnh tật hay ốm đau, vẫn mãi mãi bên cạnh em, và trân trọng yêu thương em đến hết cuộc đời.

Tuệ Mẫn cầm chiếc hộp lại gần Vân Du, gần đến mức cô có thể nghe thấy mùi hương trên áo Tiêu Dương. Anh không hề nhìn cô, chỉ có cô khẽ trộm nhìn anh.

- Em xin thề sẽ là một người vợ tốt bên cạnh anh, sẽ mãi bên cạnh anh, yêu thương lo lắng đến hết cuộc đời này.

- Với tư cách là một người chủ hôn và làm chứng cho đôi uyên ương, tôi xin tuyên bố kể từ giây phút này, cô Triệu Vân Du và anh Đuẩn Tiêu Dương chính thức là vợ chồng. Chú rể có thể hôn cô dâu.

Anh nhẹ vén khăn voan, đặt lên môi Vân Du một nụ hôn thoảng như chuồn chuồn nước. Bất chợt, Gia Tuệ Mẫn cảm thấy tim có chút nhói, khẽ đặt tay lên bụng và khẽ cười nhạt.

Anh nhìn cô, dùng ánh mắt sâu đậm nhìn cô, Tuệ Mẫn né tránh, buổi tối khi tiệc bắt đầu, khi anh và Vân Du đi đến bàn tiệc cô mời rượu, nhận thấy anh sắp đến, cô liền nói đi vệ sinh để né tránh, cô không dám, không thể nhìn anh. Cảm giác đau đớn như lúc này, chẳng ai hiểu cả.

Trong nhà vệ sinh, cô run rên vì nhẹn khóc, cô không cho phép bản thân khóc ra tiếng, thầm lặng mà đau đớn, cố kìm nén vào trong tim. Đúng, tình yêu với anh, cô không thể nào quên được.

Một lát lâu sau, khi đi ra nhà vệ sinh, một bàn tay to mạnh mẽ kéo cô đi, lúc đầu Tuệ Mẫn thật hoảng sợ, nhưng nghe thấy mùi thơm trên người anh, cô đã không còn sức lực, mặc anh kéo đi. Tiêu Dương kéo cô vào trong một căn phòng. Anh nhìn cô, trên khóe mắt có đọng nước.

Rốt cuộc trên má anh cũng có hàng nước mắt lăn dài, lần đầu tiên cô thấy anh khóc.

- Tại sao em còn xuất hiện?

- Tôi...

- Tại sao em nói tôi rời khỏi cuộc sống của em mà em vẫn cứ xuất hiện trong cuộc sống của tôi?

- Tôi...Tôi xin lỗi. Từ giờ trở đi, sẽ không còn như thế nữa.

Giọng cô nhỏ xíu, như đang rất sợ hãi.

- Tôi không biết bản thân đã làm sai điểm nào, cho đến bây giờ, cho dù làm cách nào đi nữa, vẫn không thể quên được em.

Cô nghe những lời đó lòng bắt đầu mềm nhũn, cô không dám nhìn anh, chỉ biết cúi đầu. Cô đã khóc hết nước mắt cho mối tình ngang trái rồi, bây giờ cô không còn nước mắt để khóc nữa. Mất anh, trái tim cô chai sạn nhiều rồi.

- Mẫn Mẫn.

Anh tiến lại gần cô, dần ép cô vào tường.

- Xin anh hãy tôn trọng tôi.

Cô sợ hãi.

- Mẫn Mẫn, dạo này chuyển hè, trời nắng mưa thất thường. Hãy biết bảo vệ bản thân, sức đề kháng em rất yếu, không chăm lo cho mình thì không ai chăm lo cho em đâu. Hãy ăn uống đầy đủ, ngủ đủ giấc, như thế em mới khỏe mạnh và hạnh phúc.

Giọng anh dịu dàng như nước, len lỏi vào trái tim cô.

- Xin em hãy cho anh hôn em lần cuối cùng.

Cô cứng người, nhẹ nhàng gật đầu.

Anh hôn nhẹ tóc cô, trán cô, mắt và mũi cô, cuối cùng đặt lên môi cô một nụ hôn sâu đậm.

Tuệ Mẫn cứng người, không ngừng run rẩy, như lần đầu hôn môi, cô đã cứng đờ như thế, dịu dàng như thế, anh từ từ mang hết tình yêu cô mà ra đi. Lúc này, cũng nhẹ nhàng như lúc anh nói với cô, giọng khàn nhẹ, rồi cô mang hết cái gọi là tình yêu trao cho anh.

- Mẫn Mẫn, từ giờ, anh chúc em sẽ luôn bình an và hạnh phúc bên người mình yêu.

Như vương vấn hơi thở, anh rời đi, cảm giác lạnh lẽo ủa đến với cô, sống hai năm trong vòng tay ấm áp, cô đã quen rồi, những tháng không có anh cô đã rất cô đơn. Anh đã tuyệt tình thật rồi, anh bỏ đi và đó cũng là lần cuối cô nhìn thấy anh trong nhung nhớ. Là lần cuối cùng anh quan tâm chăm sóc cô, lần cuối cùng anh nhìn cô rồi cắt răng bỏ đi mãi. Từ giờ sẽ không gặp lại.

Người đó là người khiến anh mỉm cười

Người đó là người khiến anh bật khóc

Người con gái đó là người dùng đôi môi ấm áp để tìm lại trái tim lạc lối của anh

Tình yêu đó anh chẳng cách nào gạt bỏ khỏi đáy lòng mình

Tình yêu đó anh chẳng cách nào lãng quên đi

Người đó quan trọng như sinh mệnh của anh vậy

Một người con gái như thế mà lại rời xa anh

Người con gái đó, tình yêu đó

Một trái tim đầy đau đớn

Một người mà chẳng hay biết điều gì

Đã từng yêu và giờ vẫn cứ yêu như thế

Người con gái mà anh đành phải buông tay

Tình yêu của đời anh

- Người đó (Hwang Chi Yeol - I am a singer 2016)

29. Chương 28: Cả Đời Này Sẽ Không Thể Quên

Sau kết hôn, anh cùng Vân Du đi nước ngoài, cũng không rõ là đi đâu nhưng nghe lướt thuyền qua là vậy. Khi bên anh, hằng tháng anh đều đều trợ cấp đầy đủ, anh không biết số tiền kia cô không dám xài, khi cần chỉ lấy ra 1 ít.

Cô tính trả lại, nhưng còn đứa con trong bụng, cô không thể thánh thiện như vậy được. Tuệ Mẫn góp tiền, mua được căn hộ chung cư, diện tích không lớn nhưng cũng vừa vặn trên tầng 10. Còn nhà cũ ba cô vẫn ở, cô mua nhà chỉ để sinh con, nuôi dưỡng con trong một môi trường tốt hơn.

Siêu âm là con trai, nhìn tấm ảnh siêu âm mập mờ có hình bóng đứa trẻ nhỏ, cô không khỏi ghen ngào, trái tim có chút đau xót, cô mỉm cười nhìn vào tấm ảnh chụp siêu âm.

“Cuộc đời này mẹ có con là đủ.”

Tuệ Mẫn đang mang thai tháng thứ 5, phòng cho con, quần áo cô đều đang tất bật đi sắm.

- Alo.

Cô đang đi siêu thị thì thấy Phí Ngôn điện.

- Cậu đi siêu âm chưa? Cháu tớ là trai hay gái?

- Là con trai.

- Yah, tớ sau này đã có bạn đồng minh rồi.

- Tớ chỉ mong sau này con tớ sẽ không giống cậu là may mắn rồi.

- Giống tớ thì sao?

- Hahaha.

Tuệ Mẫn rất biết ơn Phí Ngôn, bao nhiêu năm qua cậu vẫn bên cô, vẫn chăm sóc cho cô cùng đứa con bé nhỏ.

Cô có gặp lại Trương Phong, anh công tác xa nhà, lâu lâu mới về thăm một lần.

- Đứa bé có vẻ đang phát triển rất tốt. Nhìn mẹ của đứa trẻ có vẻ đã hồng hào hơn lần trước.

Anh nhìn cô mỉm cười.

- Anh vẫn còn đang đợi câu trả lời.

Trương Phong dùng ánh mắt thiết tha nhìn Tuệ Mẫn, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

- Vâng. Em chỉ sợ bản thân ích kỉ, yếu đuối làm người khác tổn thương, lo lắng.

- Là trai hay gái?

Trương Phong đổi chủ đề, anh không muốn nhìn thấy một Tuệ Mẫn suy sụp, anh mong cô sẽ mở lòng với mình, anh không cần biết ba đứa trẻ là ai, nhưng chỉ cần là con cô, anh sẽ yêu thương cô cùng đứa trẻ vô điều kiện.

- Là con trai.

- Anh mong, đứa bé sẽ gọi anh là ba và mang họ Trương.

Cô nhìn anh mỉm cười, cô cảm ơn, cảm ơn tất cả mọi người đã không bỏ rơi cô vào lúc đơn độc như thế này. Thứ cô cần là cha, là bạn bè và đứa con thân yêu trong bụng.

Ban đêm, cô hay nằm kể chuyện cho đứa bé nghe, rất nhiều rất nhiều. Cô có hay kể cha con là một người đàn ông của rất nhiều người phụ nữ mơ ước, là một người có bằng điểm học tập rất giỏi, tính cách mềm mỏng, là một người rất yêu thương dịu dàng.

Con sẽ rất yêu thích ba nhưng có lẽ cả đời này không gọi được một tiếng ba rồi.

“Con yên tâm, chỉ cần con khỏe mạnh, mẹ sẽ nuôi dưỡng con thật tốt, rồi con sẽ trở thành một người đàn ông vĩ đại như cha con vậy, cả đời này của mẹ sẽ ở cạnh con.” – Một giọt nước mắt lặng rơi.

Tháng 10, mùa lạnh đã ào tới, Tuệ Mẫn đã 8 tháng rồi, đã dự định chuẩn bị sinh. Không ngờ cô sinh non, mới đầu của thai kì tháng thứ 8 đã chuyển dạ, trong ban đêm tĩnh mịch, mồ hôi vã như ướt thấm cả mái tóc, cô run rẩy gọi điện cho Phí Ngôn. Thở mạnh mà nhẩm từng chữ số. Trời rạng sáng, Phí Ngôn nghe tin cô sinh, liền vội vã chạy tới nhà.

Anh nhắm mắt khấn, thấy Tuệ Mẫn đau đớn dưới sàn nhà, có lẽ nãy giờ cô vẫn cố gắng mang áo ấm, muốn đi ra ngoài nhưng không thể.

Đưa cô lên xe chạy nhanh vào bệnh viện, trời bây giờ mới hơn 1h sáng.

- Anh là chồng bệnh nhân?

- Dạ?

Anh còn đang lơ ngơ ngác thì bị y tá lôi vào phòng sinh.

- Anh hãy an ủi sản phụ đi.

Tuệ Mẫn yếu ớt trên giường sinh, mồ hôi vã ra ướt cả mái tóc, lúc này anh thật oán giận, đáng lẽ cô đã có một người chồng bên cạnh, nhưng hóa ra, lúc sinh con, cô vẫn một mình và chỉ biết gọi tên anh.

- Cố gắng lên.

Cô đau đến mức bấu chặt tay Phí Ngôn, mắt mở cũng không nổi.

- Lập tức chuẩn bị phòng mổ, do sản phụ sản không có sức khỏe và bị thiếu dinh dưỡng trầm trọng, dây rốn tuột qua cổ tử cung, em bé cần phải mổ ngay lập tức vì sa dây rốn có thể cắt đứt nguồn cung cấp oxy. Tôi cần có sự đồng ý của người nhà.

Tạ Phí Ngôn kí giấy rất nhanh, mang theo bao nỗi hy vọng Tuệ Mẫn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, Tuệ Mẫn được chuyển vào phòng mổ, ông Gia Duy Đông cũng vượt trong đêm chạy lên khi nghe con gái sinh con. Họ ngồi trước cửa phòng mổ thấp thỏm lo âu.

- Cả mẹ và con đều rất ổn, đứa bé mặc dù có hơi yếu chúng tôi đã chuyển đến lồng kính. Bây giờ chúng tôi chuyển sản phụ đến phòng hồi sức sau khi sinh, nhưng sức khỏe cô ấy rất yếu, lại con sinh non và phải sinh mổ nên để cô ấy lại 3 4 ngày để theo dõi sức khỏe. Anh phải theo chặt sản phụ, nếu có dấu hiệu bất thường phải gọi ngay cho bác sĩ và y tá.

- Tôi cảm ơn bác sĩ.

Gia Tuệ Mẫn nhỏ nhắn trên giường bệnh, cô ấy còn đang ngủ thiếp đi, khuôn mặt nhợt nhạt, có lẽ là rất đau. Anh và ba cô đứng gần đó thì lúc đó cô đã tỉnh giấc.

- Con, con tố sao rồi?

Đôi mắt lim dim cứ như rất mệt mỏi, giọng thều thào hỏi đứa con trai.

- Thằng bé đang được nằm trong lồng kính, rất khỏe mạnh không sao cả.

Anh cầm tay cô.

- Tuệ Mẫn đã rất mạnh mẽ. Cậu ngủ tí đi.

Anh cùng Gia Duy Đông đi thăm đứa trẻ, đứng từ xa cách một lớp kính dày, anh cùng ông im lặng nhìn đứa trẻ đang thở đều đặn có chút nhỏ con trong lồng kính kia. Đôi mắt đứa trẻ đang ngủ, nhắm chặt, làn da trắng, đó là đứa con Tuệ Mẫn nuôi dưỡng sau này, đó là đứa cháu đức tôn của nhà họ Duẫn.

Anh tự hỏi, sau này đứa bé sẽ thắc mắc hỏi ba mình là ai, lúc đó Tuệ Mẫn chỉ biết miêu tả ba con là một người đàn ông thành đạt, yêu mẹ con mình hơn bất giá nào ba có, nhưng vì mọi thứ, vì không duyên, không nợ nên ba sẽ chẳng bao giờ đến bên cạnh con, và để con gọi một tiếng thiêng liêng: “Ba”.

Rồi đứa con nhỏ bé bỗng cũng được cô ẵm nhẹ nhàng, lần đầu tiên làm mẹ, Tuệ Mẫn cũng có chút bối rối.

Trong tai của đứa trẻ có một nốt ruồi son khá to, Tiêu Dương cũng có một cái y hệt, cũng là bên tai trái. Đứa trẻ này, có làn da trắng rất giống anh cùng chiếc khuôn miệng nhỏ, cô hôn nhẹ lên trán đứa trẻ: “ Mẹ sẽ mãi bên cạnh con suốt cuộc đời, chúc con bình an.”

Tuệ Mẫn mãi đắn đo không biết có nên đặt họ cho đứa trẻ, ba đứa trẻ họ Duẫn, nhưng cô không thể đặt là họ Duẫn, nhưng cũng không thể theo họ của cô. Cô cũng không biết đặt tên đứa trẻ là gì, cô không biết, một mình cô không thể làm tất mọi việc.

Cô đặt đứa trẻ tên “Khôi Nguyên”, họ thì cô không lấy, Khôi Nguyên cái tên khá nhẹ nhàng, cô mong đứa trẻ sẽ mãi mạnh khỏe và thông minh.

Rồi thời gian cứ trôi qua, kể từ ngày hôm đó, Tuệ Mẫn không hề gặp lại Tiêu Dương, cũng thấy anh ít xuất hiện trên tivi, chỉ biết anh đang rất bận bịu với các dự án lớn, bận bịu trong công việc, một Tiêu Dương

với chiếc áo sơ mi, tỉ mỉ xử lý công việc, điềm đạm và sáng suốt, một Tiêu Dương, mà có lẽ cô dùng cả đời này cũng mãi mãi không quên được hình ảnh ấy.

Hình ảnh anh như ẩn hiện qua Khôi Nguyên, thằng bé càng ngày càng giống anh, có lẽ ông trời không buông tha cho cô, ép cô sẽ dần vật đau khổ, và mãi ôm bóng hình anh lặng lẽ trong trái tim đầy vết xước của mình.

Cái giá phải trả cho một tình yêu cố chấp, đó chính là một vết thương, một hình ảnh, một kỷ niệm, mà dùng cả đời này vẫn mãi không thể quên được.

30. Chương 29: Hồi Ức Mãi Không Quên

Bé đứa con trai nhỏ trên tay, cô vỗ về âu yếm, Khôi Nguyên của cô đang từng ngày lớn khôn. Từng ngày trôi qua, đứa con trai dần dần tập nói. Khoảnh khắc kêu một tiếng “Mẹ” lòng cô hạnh phúc không ngừng.

Đối với Tuệ Mẫn, Khôi Nguyên như một món quà trời ban dành tặng riêng cô. Hằng ngày cô nhờ ba cô chăm sóc cháu, cô đi làm. Nhưng tan giờ làm, cô đều trở về nhà rất nhanh, mỗi lần mệt mỏi, nhìn đứa con trai, trong lòng cô lại mạnh mẽ hơn phần nào. Tuệ Mẫn vừa là ba, vừa là mẹ, cô đi làm để chăm sóc cha đã tóc bạc trắng, chăm sóc đứa con trai bụ bẫm.

Thấm thoát, cũng năm năm trôi qua.

Khôi Nguyên bây giờ đã năm tuổi, đã đi học mẫu giáo và gần vô lớp một. Tạ Phú Ngôn cũng đã có người yêu và cũng đang hoàng hơn một chút, Tạ Phú Ngôn đều biết, ông trời thật trở trêu, tại sao Khôi Nguyên càng lớn lại mang nét của Tiêu Dương rõ ràng đến như thế? Đến tính cách ôn hòa cũng hết giống ba nó, đứa trẻ nhỏ, sẽ có lúc con nhận ra mình không có ba, sẽ có lúc con nhận ra mẹ vì con đã hy sinh bao vất vả.

Vẫn còn nhớ mẹ con sinh con trong cảnh đau đớn và không có chồng bên cạnh, khi thức dậy nhột nhột hỏi con đang ở đâu, có khỏe mạnh hay không, mẹ con hay ẵm con trên tay hát vu vơ một bài nào đó rồi nhìn xa xăm, trông mẹ con thật gầy gò, và khắc khổ, trông mẹ con có một nụ cười nhột nhột. Mẹ con từng ẵm con đứng gần nhìn ti vi vì có một người đàn ông xuất hiện, mẹ con từng bảo con sẽ rất tự hào khi biết người đàn ông hào hoa đứng trên kia là ba con. Chắc chắn con sẽ không ngừng ca ngợi ba con là một người đàn ông tuấn tú và giỏi giang. Mẹ con từng gục ngã, khi ngã bệnh, mẹ con không ngừng nghĩ tới con. Con thật may mắn, khi con có một người mẹ tuyệt vời như thế, Khôi Nguyên à!

Năm nay Tuệ Mẫn gần ba mươi bốn, một người phụ nữ đã qua tuổi ba mươi khuôn mặt đã dần xuất hiện những vết lão hóa sớm, vì gia đình, người phụ nữ kia phải bươn chải trong cuộc sống như thế nào. Tuệ Mẫn dùng hết đời để báo hiếu cho người cha duy nhất cùng đứa con trai bé nhỏ.

Mọi chuyện năm năm trước, đã dần trôi quá xa. Tuổi thanh xuân của Tuệ Mẫn không có gì để nhớ, chỉ nhớ những năm cuối cùng của thanh xuân vội vã, đã xuất hiện một người đàn ông, một người đàn ông mang hết cả tâm tình lẫn ký ức tuổi trẻ của cô rồi rời đi.

- Nguyên, con ăn trái cây đi.

Khôi Nguyên đang ngồi coi ti vi. Khuôn mặt cậu bé có chút buồn bã.

- Sao thế?

- Mẹ, ngày mai là ngày của cha.

Nụ cười trên môi Tuệ Mẫn liền cứng ngắc, rất nhiều lần Khôi Nguyên đều hỏi ba đâu, lúc đó cô chỉ trả lời qua loa sau này con sẽ biết.

- Các bạn con sẽ có cha đến dự ngày lễ của cha ở trường mẫu giáo của con.

Đôi mắt nhìn cô, tỏ vẻ thất vọng.

- Chú Tạ sẽ đến dự nhé.

- Mẹ, con thấy chú Trương Phong rất tốt. Sao mẹ không cần chú ấy?

Cô cười nhạt.

- Mẹ, chú Phú Ngôn nói, ba không cần mẹ con nữa đúng không?
- Không, ba con chỉ vì có việc nên không thể gặp mẹ con mình.
- Mẹ, con rất muốn gặp ba, con muốn được gọi ba, nhưng con không thể biết ba con là ai. Con rất buồn.
- Để mẹ kể con nghe về ba con nhé.

Đây là lần đầu tiên, Tuệ Mẫn dám kể về người đàn ông đẩy cho Khôi Nguyên nghe. Cô ôm đứa bé vào lòng, nhẹ nhàng nói.

- Ba con là một người đàn ông cao ráo, có một bờ vai rộng, đặc biệt Khôi Nguyên rất giống ba.
- Thật sao ạ?

Một đứa trẻ được khen giống ba, cậu bé có thể hình dung ba được một chút khi nhìn mình trong gương, đó đơn giản là một niềm hạnh phúc nhỏ bé của một cậu bé thèm khát được gọi ba.

- Ba con từ nhỏ học rất giỏi, tất cả các bảng điểm của ba con đều rất cao, ba con đã từng được đi du học.
- Du học ạ?
- Du học có nghĩa là ra nước ngoài học tập ấy, nước ngoài là các nước con hay xem trên ti vi ấy.
- Woa, ba sướng thế ạ?
- Đúng rồi, bởi vì ba con học giỏi nên mới được đi nước ngoài, ba có một cái mũi cao, một giọng nói hiền lành.
- Bây giờ ba làm gì hả mẹ?

Cô im lặng một chút, cô cũng không biết nói gì cho Khôi Nguyên hiểu.

- Bây giờ ba con rất thành công và trở thành một ông chủ, sau này Khôi Nguyên học giỏi chắc chắn sẽ thành công và trở thành ông chủ giống ba.
- Ba trở thành ông chủ giàu có rồi nên không cần mẹ con mình nữa ạ?
- Không, con đừng nói như vậy, vì vài lí do riêng ba mình mới không thể ở bên cạnh mẹ con mình, nhưng đừng vì thế con ghét ba con.
- Mẹ, tại sao con không được gặp ba, con rất nhiều lần năn nỉ chú Phú Ngôn cho con gặp ba, đứng từ xa nhìn thôi cũng được, nhưng chú ấy không chịu bảo nói muốn gặp ba con rất khó.
- Ba con đang ở nước ngoài, ở một nơi xa, xa nữa vòng trái đất lận, khi nào ba con về mẹ sẽ đưa Khôi Nguyên đi gặp ba.
- Mẹ, ba con hoàn hảo vậy sao? Ngày mai con chắc chắn sẽ đi khoe với bạn con ba con là người như thế nào, không phải là người dễ bị coi thường đâu.
- Đúng rồi.

Cũng đã năm năm, ba con bây giờ ở đâu mẹ cũng không thể biết, đã năm năm, kỉ niệm và tình yêu ấy đã dần trở thành kỉ niệm, một kí ức đau buồn, chứ không còn là tình yêu nữa.

- Con đi ngủ đi, mai chú Phong sẽ đi dự lễ đám con. Chú Phong rất thông minh lại rất giỏi thể thao, chắc chắn sẽ đem giải về.

Khôi Nguyên nhanh chóng đi ngủ, cô tắt đèn ra ngoài. Cậu bé con nằm trong chăn cười khi khi vì đang cố tưởng tượng ra khuôn mặt ba mình, cậu bé rất tự hào khi nghe mẹ nói ba học rất giỏi và rất đẹp trai.

Tuệ Mẫn về phòng, cầm cuốn album hình đã phủ một lớp bụi dày trong hộp kéo ra, lật từng hình xem, một thời cùng nắm tay nhau, yêu nhau, cùng khóc trên vai, cùng hẹn thề mãi mãi không chia lìa, cùng nắm tay nhau vào giáo đường, làm chứng cho nhau tình yêu vĩnh cửu thế gian. Nhưng trách sao được, trách sao

được duyên mệnh không cho chúng ta cùng đường, có lẽ người tổn thương nhất là Khôi Nguyên, đứa trẻ đó là kết quả của một cuộc tình sai trái.

Những tấm hình năm nào đã phủi một lớp bụi, chiếc áo sơ mi năm ấy vẫn luôn phẳng phiu, tình yêu năm nào chúng ta cùng trao sâu đậm, thấm thoát đã 5 năm trôi đi.

Duẩn Tiêu Dương đứng trong căn phòng hơi ẩm, đã năm năm không còn một ai quay lại đây, đã năm năm thành phố này anh chưa một lần ghé qua, đã năm năm căn phòng này bỗng chốc trở nên hoang tàn, mặc dù có người quét dọn, nhưng không người ở, bụi vẫn bám dày cả căn phòng.

Người đàn ông ba mươi sáu tuổi nắm trong tay sự nghiệp ngàn người mơ ước, người đàn ông ba mươi sáu mang một vẻ phong lưu nhiều người muốn theo đuổi, người đàn ông ba mươi sáu mang trong tim vết thương không thể nào xóa nhòa.

Nơi này, nơi này không có gì thay đổi kể từ hôm đôi ta chia xa nhau. Khung ảnh vẫn còn đó, những vật dụng cũ kỹ vẫn còn đó, vì một người, anh từng xem nơi này là thành phố của nơi mình ở, vì một người anh muốn một căn hộ chỉ để muốn xây dựng một gia đình êm ấm, vì một người anh muốn ghé thành phố xa lạ này nhiều hơn. Tình đến tình đi tình vụn tan, mãi mãi trong tim vết lệ sâu.

Có một người mang nặng sự chung thủy chờ một người biết là không thể, có một người bất chấp ngàn đau thương vẫn nhớ về mặc dù biết là không thể.

”Tình yêu chúng ta đâu có gì sai trái

Chỉ là câu chuyện đẹp để ấy sao quá giày vò

Hồi ức cháy rụi thành tro

Mà vẫn chờ nỗi đoạn kết...”

31. Chương 30: Tại Sao?

Thời gian năm năm, phố xá không thay đổi nhiều, chỉ mọc lên kha khá tòa nhà cao tầng, quán café hay cửa hàng ăn nhanh như KFC. Thành phố A dạo này là một thành phố giáp biển đang được đầu tư khá nhiều về mảng du lịch, ngày xưa thành phố này chỉ là nơi cung cấp thủy hải sản là chính, bây giờ khai phá ra nhiều bãi biển hoang sơ ở ngoại ô nên nhà đầu tư bắt đầu xây dựng.

Anh cũng là một nhà đầu tư, anh vừa trở về Mỹ, khi nghe một “lời mời” xây dựng ở đây, anh đã trầm ngâm suy nghĩ một hồi rất lâu. Anh quyết định mở cuộc họp cổ đông để xây dựng kế hoạch, cả cuộc đời anh có lẽ sẽ mãi mãi không bao giờ quên mảnh đất đó, có một người con gái, một người con gái anh đã yêu trọn đời trọn kiếp.

Cách đây 7 năm, anh là một người trong giới chính trị, được chào đón như một vị cấp cao, trên con đường dài, chúng ta hữu duyên vô phận được gặp nhau, anh đang đi gặp đối tác, chiếc xe dừng đường đỏ, mọi người vội vã rời đi.

Anh chợt thấy Tạ Phí Ngôn, trên tay dắt một đứa trẻ, nhanh vậy sao? Lâu ngày không gặp, anh ta đã có đứa con nhỏ rồi. Đúng là chớp mắt một cái, như nửa cuộc đời đã trôi qua.

Tuệ Mẫn đang làm việc với tư cách là một quản lý, cô đã làm việc ở quán café & restaurant sang trọng này rất lâu năm, tiền lương cũng khá khá, vì cô được giao trọng trách quản lý quán café & restaurant này, nói đúng hơn là “bà chủ nhỏ”.

- Mỹ Như, trên lầu ba hôm nay có người đặt là bao phòng, mọi người chuẩn bị ổn thỏa cả rồi chứ?

- Dạ chị, anh Hoài Nam lên coi rồi.

- Ừ.

Nói xong, một chiếc xe đen vừa tới. Có một người đàn ông đứng tuổi đi vào. Dịu dàng nghiêng người hỏi cô tiếp viên đứng ngoài cửa.

- Cho tôi gặp quản lý.

- Vâng.

Tuệ Mẫn trong chiếc áo sơ mi trắng dài tay, một chiếc váy đen và thắt nơ đen cổ, là bộ đồng phục ở quán café của cô. Nhanh nhẹn ra gặp vị khách sang trọng kia.

- Chào anh, tôi là quản lý.

- Hôm qua tôi có điện cho bên cô đặt bao phòng.

- Vâng, chúng tôi đã chuẩn bị xong tất cả rồi ạ, mời anh kiểm tra lại menu và kiểm tra lại đi ạ.

- Cảm ơn cô, cô thông cảm hôm nay là cuộc họp của những vị cấp cao, bên công ty tôi buộc phải cẩn thận.

- Vâng.

Người đàn ông kia nhẹ nhàng gọi cô thư ký đi kiểm tra, hôm nay là một vị khách lớn, nếu có sai sót, chắc chắn Tuệ Mẫn khó nắm giữ được chức quản lý lâu năm này. Đến mức đường đi vào con phải trải thảm đỏ sạch sẽ và lẵng hoa tươi.

- Mỹ Như, theo cô ấy lên lầu ba, nếu có sai sót hay khôn vừa ý bao liền để sửa nhé.

- Dạ chị.

- Họ đến sẽ đưa thiệp mời, cô giúp tôi đeo cái này lên ngực họ giúp tôi nhé.

- Vâng anh cứ yên tâm.

Để bao nguyên hân 1 tầng bên cô là cái giá không hề rẻ, vì menu bên cô thuộc dạng sang trọng ở đây, chắc hẳn đây là những vị khách có tiếng ngầm trong giới kinh doanh.

Lần lượt những chiếc xe loáng bóng, những vị khách trong bộ đồ vest hay những vị phu nhân trong những bộ trang phục sang trọng.

Họ đưa thiệp cho bàn bên cạnh, cô cẩn thận gỡ miếng băng keo đeo lên, xa cách đủ tôn trọng người khác. Thái độ làm việc của cô, luôn được đánh giá rất cao.

Nhân viên thì bận bịu, nên Tuệ Mẫn là người đứng ở cửa, nghiêng người chào hỏi, nhìn Tuệ Mẫn thật dịu dàng và có một chút bất cần, lạnh lẽo.

Hôm nay cuối tuần, trời âm u sắp mưa, không khí có chút mát mẻ hơn hẳn.

Một hình bóng bước xuống xe, một thân hình cao ráo đủ để người khác ngưỡng mộ. Một phong thái tuyệt vời của một người có tiền, luôn thể hiện sự lạnh lùng và khó gần.

Duẩn Tiêu Dương bước vào, rất nhanh nhận ra cô gái đang nghiêng người cuối chào mình. Anh cười nhạt, vừa về đã gặp, đúng là có duyên nhưng vô phận mà, năm năm không gặp, cô gái kia tiêu tụy hơn hẳn, trên mặt thể hiện rất rõ những nét của người từng trải, cô cuối mặt, đôi long mi cong che đi mắt đôi mắt đang cầm chặt nước mắt. Anh lạnh lùng bước tới cạnh cô, không gần cũng không xa, thái độ bình thản như bao người khác.

Tuệ Mẫn có chút run rẩy, tháo miếng băng keo dính, bước lại gần anh, cô vẫn không hề nhìn anh, không hề nhìn thẳng vào đôi mắt kia, run rẩy đeo lên ngực trái, ngón tay khẽ chàm vào chiếc áo vest đắt tiền và phẳng phiu. Bao năm, anh vẫn mùi nước hoa đó.

Tiêu Dương bỏ đi, nhanh chóng vào thang máy, Tuệ Mẫn yếu đuối đến suy sụp, con tim của cô đang gào thét, đang điên cuồng. Cô cảm giác thật bất lực, dù cho mạnh mẽ cỡ nào, cô vẫn mãi mãi thua lý trí, thua tình yêu.

- Chị.

Hoài Nam nhận thấy cô không ổn liền đi tới.

- Chị đi nghỉ tí đi, em làm cho.

Cậu giật miếng dán trên tay cô, đẩy cô đi.

Chân cô run rẩy bước vào nhà vệ sinh, trong khoang phòng, cô khóc nức lên, khôn ra tiếng, cô cố gắng không được phát ra tiếng khóc, chỉ nén đau khổ, nước mắt dạt dào trên khuôn mặt.

Bao năm qua, cô không cần anh vẫn sống được, nhưng... Khôi Nguyên cần anh, Khôi Nguyên luôn nhắc về ba nó, Khôi Nguyên đã từng ghi vào cuốn tập của mình khi nói về ước mơ của em. "Khôi Nguyên muốn được gặp ba, chỉ gọi một tiếng "Ba ơi" cũng đã đủ hạnh phúc." Đêm hôm đó, cô như người gậy ra tội vạ, lòng đau hơn bao giờ hết.

Hồi bé, cô cũng ước mơ được gọi "Mẹ" nên cô hiểu cảm giác đó, cái cảm giác đó nó đau lòng và buồn bã như thế nào. Khôi Nguyên có Phí Ngôn và Trương Phong luôn yêu thương nó hết mực, nhưng cho dù như thế nào, cũng không bằng một câu hỏi quan tâm của ba.

Không hiểu sao, trái tim cô nó đau lắm, nó đang gào thét, nó đang giày vò cô, cả người mềm nhũn, một lát lâu sau cô nhận được tin nhắn Phí Ngôn tới, liền ổn định tinh thần mà đi ra ngoài.

Tiêu Dương đang đứng nói chuyện điện thoại, thì thấy Phí Ngôn đưa cậu bé vừa nãy đến. Lúc đó, Tuệ Mẫn cũng đi ra, cậu bé ào vào lòng cô.

- Mẹ.

Cô mỉm cười.

- Hôm nay con đi chơi với chú Phí Ngôn nhé, không ở chỗ mẹ chơi được rồi.

Phí Ngôn nhận ra.

- Cậu khóc hả?

Khôi Nguyên nghe thế liền đau lòng hỏi.

- Sao mẹ khóc?

- Không, vừa nãy bị đập đầu vào cửa kính nên khóc thôi. Cậu đưa Khôi Nguyên về đi, Tiêu Dương đang ở đây.

Cô nói nhỏ, nhưng Khôi Nguyên cũng đủ nghe.

- Tiêu Dương là ai vậy mẹ?

- Không có gì đâu con.

Phí Ngôn đã hiểu, nghe 2 chữ Tiêu Dương, anh đủ hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Anh liền đưa Khôi Nguyên rời đi. Bao lâu qua, Tuệ Mẫn chạy trốn bởi hiện thực, cô không bao giờ muốn anh gặp Khôi Nguyên, nhưng nghe Khôi Nguyên muốn gặp ba, trái tim cô lại mềm nhũn.

- Chị, có chuyện rồi.

- Sao vậy?

- Lâm Linh bê đổ 2 chai rượu vang hạng mắc nhất, vỡ hết rồi ạ.

- Sao?

3 chai rượu đó được nhập khẩu từ nước ngoài về, số lượng có hạn, 1 chai thôi cũng bằng cả tháng lương của cô.

- Em để đó đi bệnh viện đi.

Tay chân Lâm Linh toàn máu me do ghim miếng chai, Tuệ Mẫn muốn nhanh chóng giải quyết ổn thỏa trước khi nhiều người biết.

- Mỹ Như, hiện giờ bên mình còn đủ rượu hăng này chứ?

- Để em chạy vô coi.

Tuệ Mẫn kêu người dọn hết và lau sạch hết đồng này, những vị khách kia đều là người sang trọng, chậm trễ như thế họ thực sự không thích.

- Còn đủ ạ.

Tuệ Mẫn nhanh chóng bưng rượu vào, khuôn mặt lại trở nên điềm tĩnh, khuôn mặt có mỉm cười nhạt.

Tiêu Dương quay lưng về phía cửa, anh đang nói chuyện với Hà Vân, “người yêu cũ” của Tạ Phú Ngôn, Hà Vân cô rất hay thường xuyên gặp, nhưng có vẻ cô ta cũng không ưa cô gì cho lắm.

Vị đàn ôn trung niên kia đi ra nói thầm với cô gì đó, rồi Tuệ Mẫn mỉm cười, cô nhẹ nhàng đi rót rượu từng người. Mọi người đang dự tiệc, linh đình hơn hẳn. Đối với những người có tiền, buffe là sự lựa chọn quá tuyệt vời, buổi tiệc của họ là những món ăn sang trọng kèm theo rượu vang nhập khẩu, nhưng đối với những người trẻ bình thường, đi vào quán karaoke hay quán nhậu uống một cốc bia thật to đó mới gọi là tuyệt vời.

Cô đến cạnh Hà Vân rót rượu, cô ta không quan tâm đến, đang vẫn trò chuyện với Tiêu Dương. Cô cũng cảm thấy khá nhẹ nhõm vì Tiêu Dương không hề quan tâm cô, vì cô sợ ánh mắt đó, ánh mắt đó mang theo bao đi tuổi trẻ lẫn tình yêu của cô rồi.

Hà Vân làm vỡ ly rượu vang, rượu vang đổ liên đổ lên chân cô, lạnh lẽo kèm theo một tiếng “Toang”, Tuệ Mẫn có chút giật mình.

Vội vàng Hoài Nam đi tới, đưa cho cô một chiếc khăn tay, khá chuyên nghiệp đưa cô rời khỏi chỗ vỡ đó.

- À, do tôi làm vỡ ly rượu.

Hà Vân dịu dàng giải thích.

Tiêu Dương vẫn không hề quan tâm bên cạnh mình đang có chuyện gì xảy ra, ngay thời khắc vỡ ly, nhìn cô lùi lại vì giật mình anh đã mém nắm tay lại và nói “Miếng chai sẽ làm đứt chân em”. Anh cũng mém lấy khăn tay mà lau rượu vang trên đôi chân gầy gò kia, nhưng anh đã không làm, vì anh và cô- năm năm qua đã trở thành người xa lạ, không quen không biết.

Buổi tối hôm đó, Tiêu Dương lại ngó ngàng cho xe đi sau Tuệ Mẫn, hơi thở có mùi rượu, đầu óc có chút rời bời, tháo một nút trên chiếc áo sơ mi trắng, nới lỏng cà vạt, anh thất thần nhìn theo cô gái nhỏ đang đi cô đơn trên đường.

Tuệ Mẫn tan làm liền đi đón Khôi Nguyên, hôm nay Phú Ngôn trực ca tối, nên không về nhà được.

- Mẹ.

Khôi Nguyên tươi cười nhìn Tuệ Mẫn.

Tiêu Dương thực sự rất khó hiểu, rốt cuộc đứa bé đó là ai?

Anh điện Hầu Bảo.

- Cậu điều tra cho tôi đứa bé hay đi cạnh Tuệ Mẫn là ai?

Hai chữ “Tuệ Mẫn” vốn dĩ là cấm kị riêng với Tiêu Dương, Hầu Bảo cũng biết là hai người có gặp nhau vào trưa nay ở nơi anh dự tiệc, nhưng chẳng lẽ, suốt bao nhiêu năm qua “Tuệ Mẫn” vẫn chưa làm anh quên được hay sao?

Tiêu Dương về khách sạn ngủ tới gần trưa hôm sau, do hôm qua khá nhiều men rượu, nên anh làm những gì thực sự không còn nhớ rõ.

” Tiêu Dương, là em. Hầu Bảo.”

Nghe tiếng gõ cửa, Tiêu Dương lười biếng đi ra mở cửa.

- Em đã điều tra xong rồi.

- Điều tra?

Tiêu Dương có chút ngần người.

- Anh thực sự không nhớ sao? Anh dặn em điều tra đứa trẻ hay đi cùng Tuệ Mẫn.

- À.

- Đó là con của Tuệ Mẫn, tên là Khôi Nguyên, không có họ, sinh vào tháng 10, năm XXXX.

Tháng 10?

Là năm năm trước?

Là năm xảy ra rất nhiều biến cố.

- Tuệ Mẫn hiện tại chưa có chồng.

Tiêu Dương có chút ngần người, nếu sinh vào tháng 10 chẳng phải đã có thai từ khi còn quen anh sao?

Không, không thể nào. Chắc chắn nhầm lẫn.

Xe đậu trước trường mẫu giáo, giờ tan học, Khôi Nguyên cặp sách gọn gàng bước ra cổng ngoan ngoãn chờ mẹ.

Tiêu Dương bước tới gần cậu bé, anh không còn bình tĩnh được nữa. Là con anh, chắc chắn là con trai anh. Nhưng, bây giờ Tuệ Mẫn sẽ chắc chắn không thừa nhận đó là con anh.

Tại sao? Suốt 5 năm năm lại giấu anh đi, tại sao con anh sinh ra không cho anh biết, tại sao? Tại sao đứa con bé bỏng của anh lại bơ vợ không có cha, không có họ, tại sao cô ta lại ác độc đến như thế?

32. Chương 31: Lừa Dối

Duẩn Tiêu Dương im lặng nhìn đứa bé trước mặt, cậu bé có đôi mắt trong veo, làn da trắng hồng, cậu bé ấy ngơ ngác nhìn anh.

Người đàn ông vest đen đó cứ ngẩn ngơ nhìn cậu, đôi mắt có chút gì đó tỏ vẻ rất đau lòng.

- Con.

Anh không biết phải gọi cậu bé như thế nào, môi run run mà nhìn cậu bé.

- Chú đến rước ai ạ?

Khôi Nguyên vui vẻ trả lời, chú ấy thật đẹp trai, thật cao, chú ấy mang áo sơ mi vai rộng thật giống với ba mình. Ba mình chắc sẽ đẹp hơn chú ấy, vì mẹ bảo ba là người đàn ông đẹp nhất mà mẹ từng gặp.

- Ta đến muốn rước con.

- Dạ?

Khôi Nguyên nhìn ánh mắt nghi ngờ và thái độ xa lánh với người đàn ông trước mặt, vì mẹ bảo không được nói chuyện với người lạ, nếu đứng trước cổng trường có tiếp xúc thì phải chạy vào báo cô giáo hay bác bảo vệ. Nhưng người đàn ông kia đi xe hơi, mang đồ vest, nhìn rất sang trọng, không thể là bắt cóc trẻ em được.

- Ta là bạn...lâu năm của mẹ con.

Anh không biết dùng thân phận gì để nói, ba từ “bạn lâu năm” nghe thật buồn cười.

Anh mở ví, có một tấm ảnh Gia Tuệ Mẫn mang một chiếc váy trắng tinh khôi, nhìn anh nở một nụ cười thật tươi, thực ra anh luôn để hình cô trong ví, thực sự anh không biết mình đang làm gì nữa.

- Mẹ con mà.
- Đúng rồi.
- Sao chú để hình mẹ con trong ví?
- Ta và mẹ con là bạn bè lâu năm, nhưng vì một vài chuyện nên ta và mẹ con đã lâu năm không gặp.
- Con tên gì?
- Khôi Nguyên ạ.
- Khôi Nguyên ngoan, bây giờ ta bận chút công việc, ngày mai ta lại đến thăm con nhé. Con đừng kể với mẹ con hôm nay gặp ta nhé, ta muốn dành mẹ con một lời xin lỗi bất ngờ.
- Thật ạ?
- Ừ.

Duẩn Tiêu Dương vui vẻ vuốt đầu cậu bé rồi rời đi, Khôi Nguyên còn vẫy tay chào, không hiểu sao, cậu bé cảm thấy người đàn ông kia không phải là một người xấu.

Sáng sớm hôm sau, Tuệ Mẫn đưa Khôi Nguyên đến trường như thường lệ.

- Hôm nay bên mẹ có việc, nên việc rước con hơi trễ.
- Con đi bộ về được mà.
- Hôm nay nếu trời không mưa thì con đi bộ về, còn nếu mưa ở trường đợi mẹ rước nhé. À, đi bộ nhớ đi nép lề, thấy người lạ tiếp xúc con hãy báo cho người nào đáng tin cậy nhé.
- Vâng.

Thực ra ngôi trường mẫu giáo cách nhà không xa, chỉ 500m là tới, bình thường cậu cùng mẹ đi bộ tới trường, xong cô mới đón xe buýt đi làm, nếu ngày nào cô cũng quá bận rộn cậu bé có thể đi bộ về và đợi ở nhà cô căn hộ bên cạnh đợi cô về.

Học tới buổi chiều, Khôi Nguyên đang ngồi vẽ tranh, thì cô giáo bảo có một người mua rất nhiều đồ quà phát cho cả lớp, thì ra là người đàn ông hôm qua.

- Chú.

Khôi Nguyên rạng rỡ nhìn người đàn ông xa lạ có chút quen thuộc kia.

- Hôm nay ta đến thăm con, ra về ta chở con đi chơi nhé.
- Dạ.

Thực sự cậu vẫn có chút rụt rè, vì làm như vậy là sai trái với lời của mẹ.

- Không sao, chỉ đi gần khu này, ta chỉ chở con đi ăn rồi về nhé.
- Người đàn ông kia nở một nụ cười hiền lành, cậu cũng đồng ý gật đầu.
- Con học đi, ta đợi con ngoài cổng.
- Người đàn ông kia vừa đi, cô giáo liền lại hỏi cậu.
- Chú ấy là gì của con thế?
- Là bạn mẹ con.
- Chú ấy rất nổi tiếng đó, chú ấy có xuất hiện trên ti vi.
- Sao ạ?

Người đàn ông kia là người nổi tiếng sao, vậy cậu có chút an lòng, vì có lẽ người nổi tiếng sẽ không bắt cóc trẻ em đâu nhỉ?

Ra về, Khôi Nguyên được chú ấy chờ, bước lên xe hơi đen loáng bóng, có rất nhiều bạn nhìn cậu bằng ánh mắt ghen tị lẫn ngưỡng mộ.

- Có rất nhiều bạn nhìn con.

Khôi Nguyên ngồi gọn trên xe, vui vẻ cười.

- Các cậu ấy hỏi chú có phải ba của con không? Vì chưa bao giờ có người nào đi xe hơi đẹp như vậy rước con cả, chỉ có chú Phí Ngôn hay rước con bằng xe hơi thôi, nhưng xe của chú đẹp hơn.

Đó chỉ là một lời ngớ ngẩn của một đứa trẻ, một đứa trẻ với đầu óc đơn giản và hồn nhiên.

- Ba không bao giờ rước con sao?

- Vâng, con không có ba.

Có lẽ nhắc tới ba, như động chạm tới lòng tổn thương của Khôi Nguyên vậy.

Hầu Bảo lái xe vào một cửa hàng kem và bánh ngọt gần đó, anh nhanh chóng ôm đứa bé xuống xe. Nhân viên thấy một người đàn ông sang trọng, rất nhanh chóng đi tới.

- Cho hỏi anh dùng gì ạ?!

- Con muốn ăn gì.

- Con ăn gì cũng được.

Tiêu Dương kêu rất nhiều kem và bánh ngọt mắc tiền, rất nhanh chóng, một cỗ đồ ăn thịnh soạn xuất hiện trước mắt.

- Con ăn đi.

- Con cảm ơn chú.

- À, Khôi Nguyên, con có gặp ba con bao giờ chưa?

- Chưa ạ, mẹ con bảo ba không có ở đây. Con cũng rất nhớ ba, con muốn được gọi tiếng ba, nhưng không được. À, mẹ con bảo có nốt ruồi trong tai giống ba con đấy.

Anh cũng có nốt ruồi trong tai. Anh trái tim lại càng đau thắt lại.

- Nhưng chú có biết không, ba con là một người cực kỳ hoàn hảo đấy, mặc dù chưa gặp ba, nhưng con luôn khoe với các bạn con có một người ba cực kỳ tốt, bạn nào cũng ganh tị cả.

- Ba con như thế nào, chắc chú không bằng rồi?

Anh như đang cố moi một chút thông tin nào đó, anh biết, anh có linh cảm đó là con anh, đứa bé là kết quả giữa cô và anh.

- Mẹ con bảo ba con là một người cao, vai rộng và đẹp trai, ba có một nụ cười hiền lành và giọng nói ấm áp, mẹ bảo ba con được đi du học, bằng điểm của ba rất cao, ba con bây giờ là một người thành đạt, nhưng có lẽ vì ba con có nhiều tiền, nên ba không cần con và mẹ nữa.

Hốc mắt Tiêu Dương đã đỏ hoe, nghe những lời ngây ngô kia, anh thực sự trái tim tê tái, bao năm qua, là Tuệ Mẫn nuôi con một mình sao? Bao năm qua, tại sao không nói cho anh biết, không cho anh nhận con, tại sao?

Có một cậu bé ngồi trước mặt ba, người đàn ông cậu hằng mong ước được gặp mà không thể kêu một tiếng “Ba”, có một người đàn ông trước mặt con trai bé nhỏ, không thể gọi tiếng “con trai”, đời quả là chó trên nhỉ? Đời đau nhỉ?

- Để ta đưa con về.

Đứa trẻ đó khi nhắc đến ba, mắt cậu bé ấy sáng rực, như rất tự hào và có một tia sáng nào đó mong ước được gặp ba. Vì những bạn học cùng cậu luôn có ba đưa rước, luôn được vui vầy ba mua cái này mua cái nọ, tan giờ học, có ba chờ ngoài cổng trường dịu dàng vuốt đầu hỏi “Hôm nay con có ngoan không?”, cậu ấy đơn giản luôn mong ước có một điều nhỏ nhoi như thế.

Nhiều ngày sau đó, Tiêu Dương hay đến thăm Khôi Nguyên, nhưng cậu bé ấy không hề nói cho Tuệ Mẫn biết, vì cậu ấy cứ nghĩ Tiêu Dương sẽ dành cho mẹ một bất ngờ. Sau cái hôm nghe một đứa trẻ bộc bạch về những lời tâm sự ngây ngô, anh đã uống rất nhiều rượu, anh tức giận đến mức muốn tìm Tuệ Mẫn hỏi cho ra lẽ, muốn bóp nát bờ vai nhỏ hết lên tại sao lại lừa dối anh như thế?

10 ngày sau.

Gia Tuệ Mẫn đang dọn dẹp nhà cửa, hôm nay là ngày cuối tuần, cô sẽ dành thời gian bên cạnh Khôi Nguyên.

Tiếng chuông cửa vang lên.

- Khôi Nguyên ra mở cửa giúp mẹ với.

Trong bếp giọng nói vang lên.

Khôi Nguyên leo xuống, nhanh chóng ra mở cửa.

- Chú Dương.

Khuôn mặt Tiêu Dương hốc hác đỏ lên đến đáng sợ, anh đang kìm nén cơn giận, đúng là anh không chịu hết nổi nữa rồi.

- Ai vậy?

Cả người Tuệ Mẫn đứng hình nhìn người đàn ông đang đứng ngoài cửa.

- Hôm nay chú tìm mẹ con sao?

- Khôi Nguyên, con vào phòng đi, mẹ có khách.

Cô vội vã không muốn Khôi Nguyên tiếp xúc với anh, vội vã đưa cậu bé vào phòng. Nhỏ giọng hỏi.

- Anh đến làm gì?

- Tôi có chuyện muốn hỏi em.

Cảm giác bất an trong cô càng tăng.

- Anh... anh vào phòng tôi nói chuyện đi.

- Tại sao không được nói ở đây? Đứa trẻ sẽ nghe sao.

Đúng, cô sợ Khôi Nguyên sẽ nghe được, cô vội vàng kéo tay vào trong phòng. Bàn tay khô ráp chạm vào bàn tay anh, vẫn ấm áp, vẫn gây gò.

- Anh nói đi.

Tiêu Dương cười nhạt, ném một tập giấy rất mạnh vào mặt cô. Giấy bay tung tóe, cô sợ hãi đến mức không kịp nói gì cả.

- Tại sao hả Tuệ Mẫn? Tại sao em lại làm như thế với tôi.

Tuệ Mẫn ngồi xuống, coi những tờ giấy kia - giấy xét nghiệm ADN, Khôi Nguyên có cùng huyết thống với Duẩn Tiêu Dương. Tuệ Mẫn mềm nhũn người, ngồi bệt xuống sàn.

- Tuệ Mẫn, em nói đi, tại sao hả?

Anh thét to lên, một giọt nước mắt lăn dài lên má, thực sự Tiêu Dương đã khóc rồi, anh tuyệt vọng, anh đau khổ, anh đau đến mức ruột gan như cào xé.

Anh ôm bờ vai cô, lay mạnh hỏi.

- Tại sao em bỏ tôi đi thì được, tại sao lại còn lừa dối tôi? Tại sao khi đó em không nói với tôi Khôi Nguyên là con tôi, tại sao Tuệ Mẫn?

Khi người đàn ông khóc, đồng nghĩa họ đã tuyệt vọng đến mức cái vỏ bọc mạnh mẽ kia không còn nữa, vỡ tan rồi.

- Đừng, tôi xin anh đừng làm khổ Khôi Nguyên. Bao nhiêu chuyện giày vò suốt 7 năm qua, mình tôi chịu là đủ rồi.

Cô gào khóc lên, cúi đầu cầu xin anh.

- Con tôi, đó là con trai của tôi đó, tại sao cô lại đối xử độc ác vậy hả?

- Tôi cầu xin anh, hãy để mọi chuyện bình thường, anh đừng nhận đứa bé. Tôi không muốn nhà họ Duẩn các người đụng đến nó nữa.

Thực sự hai người không hề biết đối phương đã tổn thương như thế nào, đau khổ ra sao. Tuệ Mẫn yếu ớt gào thét lên, cả đời này cô mãi mãi không quên được anh, đúng, là vết sẹo không bao giờ mờ nhạt đi, ngày gặp lại anh trong quán cafe, cô tưởng chừng như gặp lại thế giới của mình đã tưởng chừng mất đi bấy lâu nay, đứng gần anh, cô lại cứ nhớ về những ngày tháng bên cạnh, cô không thể yêu thêm một ai khác, bởi vì trái tim của khắc đầy ba chữ “Duẩn Tiêu Dương”. Cô nhìn anh, run run nói từng chữ.

“Có những mối quan hệ, hạnh phúc nhất thời mà mất đi mãi mãi còn đau hơn việc cả đời này không gặp nhau, nếu không gặp nhau, không có chuyện gì xảy ra, nếu biết trước là sai trái, việc không gặp nhau có lẽ là việc đúng đắn, không bao giờ tổn thương thêm một ai cả, cũng không phải dành cả đời này để quên đi.”

33. Chương Cuối: Đời Này Kiếp Này

Gia Tuệ Mẫn run rẩy nhìn anh, nước mắt đã sớm rơi xuống giàn dụa, hốc mắt anh cũng đã đỏ hoe. Cảnh tượng thật đau lòng, chỉ vì tình yêu vội vã kia, mà mang theo bao nhiêu đau khổ cũng như vết thương không thể xóa mờ.

- Em và anh không còn như năm năm trước, như những cặp đôi trẻ tuổi quần quýt lấy nhau, em và anh đã trải qua hơn nửa đời người, để rồi... cả đời này em mang theo vết thương dường như chưa bao giờ lành.

Anh nhìn cô, anh nhìn rất rõ cô, giọt nước mắt nóng hổi kia cứ trực rót xuống, Tuệ Mẫn bao năm qua gầy gò, khuôn mặt xanh xao, mái tóc chấm ngang lưng, trong bao năm qua thực sự anh chưa hề xóa đi được hình ảnh Tuệ Mẫn.

- Chúng ta không phải dành cho nhau những tình yêu nồng nhiệt nữa, mà chính là thanh xuân của một đời người, chúng ta đều không hề buông bỏ quá khứ, Khôi Nguyên càng lớn càng giống anh, thực sự hình bóng anh trong tim em như một lỗ hổng lớn vậy, không ai có thể lấp vào cả, em chỉ cầu xin anh, đời này em đã mất đi rất nhiều, chỉ mong anh đừng mang Khôi Nguyên đi, Khôi Nguyên chính là quãng đời của em con lại, em không thể mất con được.

Đúng, là ông trời ngược đãi cô, bao nhiêu người được hạnh phúc, mà cô thì không, từ nhỏ đã mất mẹ, sống trong cuộc sống trầm cảm bao nhiêu năm trời, không hề yêu ai, đến khi gặp anh, yêu anh, cô đã dành hết niềm tin lẫn tình yêu của mình, cô quên mất, cô chưa bao giờ là công chúa, thế là hoàng tử rời đi, mang theo trái tim cô, hoàng tử mãi mãi là hoàng tử, hoàng tử đã có một cuộc sống riêng trong tòa thành.

- Tình yêu chúng ta 5 năm trước đã hết kể từ đêm hôm đấy rồi, không còn gì cả.

- Anh chỉ muốn nhận con, lẽ nào không được? Chúng ta mặc dù không thể bên cạnh nhau, nhưng anh sẽ lo cho con chúng ta, anh chỉ mong đứa trẻ lớn lên đầy đủ.

- Năm năm qua nó vẫn sống đầy đủ, năm năm qua em vẫn lo cho nó đầy đủ.

- Bác sĩ nói Khôi Nguyên gặp vấn đề phổi, sức khỏe nó không tốt, đúng không?

Bao năm qua, Tuệ Mẫn luôn chữa trị cho con, mặc dù nó không nặng, nhưng triệu chứng đó là do di truyền từ anh. Cô biết, sau này nếu có biến chứng, cô cũng không còn sức lực để nuôi Khôi Nguyên, có phải cô quá ích kỉ? Đứa trẻ có một người cha có điều kiện, đáng lẽ Khôi Nguyên sẽ được ăn no mặc sướng, có người chăm sóc, được đi học ở một môi trường tốt hơn, sẽ được có người chăm sóc bệnh tình, bởi vì Tiêu Dương là một người có điều kiện.

Cô lại yếu lòng, cô lại không đủ mạnh mẽ khi anh đến những vấn đề tới Khôi Nguyên.

Bỗng một tiếng vỡ ly to trước cửa phòng, cô vội vã đứng dậy chạy ra ngoài, Khôi Nguyên đứng sợ hãi ngay góc cửa.

- Con.

- Mẹ, con thực sự không nghe lời, con nghe lời mẹ, nhưng... mẹ kiếm được ba rồi sao?

Đúng, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, nếu sau này Khôi Nguyên biết được mình là một đứa con ngoài giá thú, biết mình có ba mẹ, nhưng cô lại giấu đi không cho gặp ba mình, có phải là cô sai rồi không? Tại sao, cô tự trách bản thân quá ích kỉ, bởi vì Khôi Nguyên là niềm tự hào duy nhất trong cuộc sống của cô.

- Con... con chào ba đi.

Giọng cô khàn rồi, không còn nói nổi nữa, người đàn ông kia vẫn ở trong kia. Anh vẫn chứng kiến tất cả, chỉ là không bước ra.

- Chú...

Mắt Khôi Nguyên đã đỏ rồi, có lẽ cậu bé rất xúc động, ước mơ nhỏ nhoi của cậu đã thực hiện được rồi sao, ước mơ gặp ba đã được thực hiện rồi sao? Bao ngày qua, cậu được đi chung với ba, được ba trò chuyện, được ba mua đồ ăn, là thật sao?

Duẩn Tiêu Dương mỉm cười nhìn cậu bé. Có lẽ, cậu bé còn quá nhỏ để đủ hiểu biết hai người này đang đau khổ ra sao.

- Con trai của ba.

Bốn chữ đó tại sao nghe quá cao cả, quá thiêng liêng, cô rùng rợn, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Khôi Nguyên có chút ngại ngùng, nhưng cậu đã bỏ mặc tất cả, cậu chạy tới nhào vòng lòng Tiêu Dương.

- Ba.

Cậu kêu được rồi, cậu đã được một tiếng “Ba” rồi, thực sự đây không phải mơ chứ.

Anh vuốt đầu, hôn lên tóc Khôi Nguyên, đứa con thiêng liêng của ba, còn là niềm mong ước cả đời của bà, con là niềm tin yêu của mẹ, nhưng rất tiếc, ba mẹ đã không cùng đường, ba mẹ không có duyên không có phận, ba mẹ mãi mãi không thể ở bên nhau. Nhưng cảm ơn mẹ con, đã nuôi con tra ba lớn khôn như thế này, ba tin con sẽ trưởng thành và trở thành một người đàn ông thay ba che chở cho mẹ.

- Con đã rất mong được gặp ba.

Cậu ôm chặt lấy anh, hôn lên má anh, tựa như đã rất lâu mới được trùng phùng. Cả đời của con, sẽ rất hạnh phúc vì có ba và mẹ!

Sáng hôm sau, sau khi đưa Khôi Nguyên đi học, anh cùng cô đi làm giấy khai sinh lại cho Khôi Nguyên, hôm nay Khôi Nguyên chính thức mang họ Duẩn, Duẩn Khôi Nguyên.

Mẹ anh sau khi biết tin, liền rất háo hức muốn đón cháu nội về nhà, Khôi Nguyên mặc dù là con trai ngoài giá thú, nhưng là cháu đích tôn là họ Duẩn, mặc dù họ không bao giờ thừa nhận cô là con dâu và cũng không bao giờ đồng ý hai người đến với nhau, nhưng Khôi Nguyên vẫn là cháu nội của họ. Vân Du gặp chứng khó sinh, từng mất đứa con gái đầu lòng, nên cả nhà họ ai cũng mong chờ được đón Khôi Nguyên về chăm sóc.

Hôm đấy, cô tắm cho Khôi Nguyên, cậu bé từ khi gặp được ba vui vẻ hẳn ra, lúc nào cũng cười cười nói nói.

- Khôi Nguyên, con thích sống với ai?!

- Con thích sống trong một căn nhà có cả ba lẫn mẹ.

- Khôi Nguyên, hôm nay mẹ làm lại giấy khai sinh cho con rồi, con chính thức mang tên Duẩn Khôi Nguyên, Duẩn là họ của ba.

- Vâng.

Cậu bé lại càng vui vẻ hơn nữa.

- Ngày mai, mẹ sẽ lên trường rút hồ sơ cho con.

- Chi vậy ạ?

- Con ở với ba nhé.

Nói ra câu này, lòng cô đau lắm, đúng đau đến mức như vết thương cũ xát muối lên vậy.

- Con ở với ba, rồi con sẽ gặp ông ba nội, con sẽ gặp mẹ hai, mẹ hai là một người xinh đẹp và hiền hậu, con sẽ được đi học ở trường lớn, con sẽ sống một cuộc sống có điều kiện hơn bây giờ, con chịu không?

- Tại sao lại ở với mẹ hai, tại sao không phải là mẹ? Ba đã có người khác sao.

- Sau này rồi con sẽ hiểu thôi, nhưng ba mẹ vẫn mãi bên cạnh con, yêu thương con.

- Con ở với ba thì mẹ sẽ ở với ai?

- Con ngốc quá, mẹ đi làm thường xuyên, thời gian ở nhà một mình lại rất ít, thời gian rảnh mẹ lại gọi điện cho Khôi Nguyên, vậy con thử hỏi mẹ cô đơn chỗ nào? Mẹ đã nuôi con năm năm, bây giờ con qua ở với ba cho ba vui nhé, rồi ba sẽ bù đắp tình thương kia dành cho con.

- Thật ạ?!

Một đứa trẻ 5 tuổi không hề hiểu được nghĩa hy sinh và chia ly là như thế nào, trong thâm tâm cậu bé, ba mẹ vẫn yêu thương cậu, ba mẹ vẫn không có chuyện gì là một niềm hạnh phúc rồi. Khôi Nguyên vô tư đồng ý, còn hứa sẽ thường xuyên về thăm cô.

Thời gian một tuần kia là khoảng thời gian làm hồ sơ thủ tục, Tuệ Mẫn gấp đồ cho Khôi Nguyên, gấp từng cuốn sách, từng bộ đồ, căn phòng một chốc chỉ còn lại chiếc giường nhỏ cùng chiếc bàn học.

Tiêu Dương ở dưới xe, anh không hề lên, anh không muốn gặp cảnh tượng đau lòng kia, anh cũng mãi mãi không bao giờ hiểu được, cả đời này Tuệ Mẫn phải sống trong hiu quạnh!

Vào mấy ngày trước, Tuệ Mẫn cùng anh, Khôi Nguyên chụp chung một tấm hình ba người, anh và cô đứng khá cách xa, ba người cùng nhau nhìn vào tấm ảnh cười thật tươi, cô bảo khi nhớ cô, Khôi Nguyên chỉ cần nhìn tấm này là sẽ biết ba mẹ vẫn mãi mãi bên cạnh con!

- Con đi nhé.

Cô hôn lên trán Khôi Nguyên, kèm lòng mình không được yếu đuối.

- Tạm biệt mẹ, con sẽ về thăm mẹ.

Khôi Nguyên lên xe, còn quay lưng vẫy chào mẹ.

Một cô gái nhỏ gầy yếu, mang một chiếc váy dài, gió bay những lọn tóc rối trong gió, đứng vẫy biệt con trai.

"Mẹ sẽ mãi yêu thương con, con ở cùng ba sẽ có một cuộc sống tốt hơn nhiều, mẹ chỉ mãi mong con được no ấm."

7 năm trước có một người xuất hiện rồi mang hết tuổi trẻ của cô đi, 7 năm sau, cũng là người đó, xuất hiện mang hết quãng đời của cô rời đi.

Tuệ Mẫn ăn cơm, nhưng miệng khô khan nuốt không nổi, tấm ảnh ba người cô đã rửa rồi treo to trong phòng, căn nhà bình thường có tiếng ồn ào của Khôi Nguyên, nay chỉ còn mình cô.

Lúc đầu Khôi Nguyên còn về thăm cô thường xuyên, rồi dần dần thưa thớt hơn, rồi Khôi Nguyên được anh đưa qua nước ngoài du học, rồi mình Tuệ Mẫn cứ quanh quẩn trong cuộc sống cô đơn của chính mình, cha đã già, Phí Ngôn đã kết hôn nên không thể xuất hiện mọi lúc mọi nơi cùng cô được nữa.

Như hoa như mộng, tỉnh giấc vỡ lẽ chúng ta không còn cạnh nhau, trên đời này liệu có tình yêu trường trường cửu cửu? Có lẽ vì phút giây trùng phùng ngắn ngủi, mà phải dùng đời này kiếp này để quên. Một lần gặp gỡ, không bao giờ quên.

Như hoa, như mộng

Là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta

Mưa bụi triền miên...

Giọt lệ ên chi nhẹ rơi vào khoé miệng

Trầm ngâm nghe tiếng gió, lòng quặn đau

Hồi ức khắc vào mảnh trăng khu ết

Nỗi sầu tư lặng lẽ, khó được trùng phùng chìm vào giấc mộng cuồng si...

Kiếp nà đã không còn tìm kiếm ...

- Là tự em đa tình.

34. Lời Nói Riêng

Viết những chương cuối vào những ngày mưa tầm tã, loa mở to những bài nhạc không lời đầy bi thương. Không hiểu sao, đây là bộ truyện tôi cảm thấy thích nhất, vì có lẽ đây là bộ truyện nhiều chương kết SE đầu tiên mà tôi viết.

Chắc chắn sẽ có nhiều bạn không thích cái kết tôi đặt ra như vậy, từ đầu đến cuối truyện người tổn thương nhất có lẽ là Tuệ Mẫn, cô gái nhỏ đáng thương cả đời này vì cha, vì người mình yêu, sau này là vì đứa con trai.

Nhiều người trách Tiêu Dương tại sao lại bỏ mặc Tuệ Mẫn dễ dàng đến như thế? Nhưng đâu phải anh cũng có thể bỏ tất cả mà đi theo con tim, vì Tiêu Dương sinh ra đã là một chàng trai hiền lành, anh còn nghĩ đến cha mẹ, nghĩ đến rất nhiều người, và anh luôn biết, Tuệ Mẫn có một trái tim hiền hậu, cô sẽ không bao giờ chấp nhận anh bỏ mặc tất cả để rời đi.

Sau tất cả, Tiêu Dương vẫn chọn sự nghiệp, vẫn chọn cha mẹ, và vẫn chọn đứa con trai duy nhất của cô và anh. Cả đời này, Tiêu Dương và Tuệ Mẫn không hề quên đi mối tình ngắn ngủi năm xưa, là những con người si tình đến với nhau, rồi vì tất cả, phải rời xa nhau.

Tuệ Mẫn cả đời, cho dù cho đến khi cô ấy nhắm mắt, cô ấy vẫn không mở lòng với một người đàn ông khác, cô dùng cả đời này chỉ để chôn chặt hình bóng người cha già vì con gái mà nguyện che lấp cả bầu trời, một người đàn ông cô đã dùng tất cả tình yêu của mình để đánh đổi vài năm tuổi trẻ cuối cùng lấy, một người con trai là kết quả của tình yêu cô cùng Tiêu Dương, là quãng đời còn lại của cô sau này.

Đời này kiếp này, em không bao giờ quên được anh!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-the-o-ben-nhau>